Joseph Goebbels

der Angriff

Joseph Goebbels
Der Angriff

Άρθρα του Δρ. Γκαίμπελς στην εφημερίδα
Der Angriff (1927-1930)

Μετάφραση: Χαλυβδόκρανος, Μαύρες Λεγεώνες

Επιμέλεια: Χαλυβδόκρανος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

der Angriff

Η εφημερίδα «**Der Angriff**» (Η επίθεση) ιδρύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 4 Ιουλίου 1927 με χρηματική στήριξη από το NSDAP. Βασικό σύνθημά της ήταν «Για τον καταπιεσμένο κατά των εκμεταλλευτών». Αρχικά η έκδοση ήταν εβδομαδιαία, από την 1η Οκτωβρίου 1929 εκδιδόταν δύο φορές την εβδομάδα. Μετά την 1η Οκτωβρίου 1932 έβγαιναν δύο εκδόσεις σε καθημερινή βάση, η μία με τίτλο "Η Μεσημεριανή Επίθεση" και η άλλη με τίτλο "Η Νυχτερινή Επίθεση". Αναπόσπαστο κομμάτι της εφημερίδας ήταν οι πολιτικές γελοιογραφίες του Hans Schweitzer γνωστού και ως Mjoelnir. Το περιεχόμενο των άρθρων αφορούσαν κυρίως θέματα του κόμματος και επιθέσεις κατά του καθεστώτος της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης. Τακτικές ήταν και οι επιθέσεις στον Εβραίο Υποδιευθυντή της Αστυνομίας του Βερολίνου Bernhard Weiß. Το πιο γνωστό περιστατικό ήταν το άρθρο του Γκαίμπελς με τίτλο «Isidor» που δημοσίευσε στις 15 Αυγούστου 1927 το οποίο είχε ως αποτέλεσμα να απαγορευτεί για λίγο η κυκλοφορία της εφημερίδας με εντολή του Αρχηγού της Αστυνομίας του Βερολίνου Albert Grzesinski. Αρχικά το έντυπο πουλούσε περίπου 2.000 φύλλα. Ο αριθμός ανέβηκε στα 60 χιλιάδες φύλλα το 1930, 146 χιλιάδες φύλλα το 1939 και στα 306 χιλιάδες φύλλα το 1944. Η τελευταία έκδοση κυκλοφόρησε στις 24 Απριλίου 1945.

Βερολίνο 1932, Αστυνομικοί μπροστά από τη βιτρίνα της «Der Angriff»

«Απαιτούμε!»

Ο γερμανικός λαός είναι ένας υπόδουλος λαός. Η κατάσταση του, με βάση το Διεθνές Δίκαιο, είναι χειρότερη και από νέγρικη αποικία του Κονγκό. Μας έχουν αφαιρεθεί όλα τα κυριαρχικά δικαιώματα. Είμαστε αρκετά πειθήνιοι στο να γεμίζουμε το διεθνές κεφάλαιο με χρήμα, πληρώνοντας το με τόκους. Αυτό είναι το αποτέλεσμα μίας ιστορίας αιώνων ηρωισμού. Το αξίζουμε; Όχι και πάλι όχι!

Για αυτό απαιτούμε να ξεκινήσει ένας αγώνας ενάντια σε αυτή την κατάσταση της ντροπής και της δυστυχίας. Απαιτούμε οι άνθρωποι, στων οποίων τα χέρια βρίσκεται η μοίρα μας, να χρησιμοποιήσουν κάθε μέσο για να σπάσουν τις αλυσίδες της σκλαβιάς.

Τρία εκατομμύρια άνθρωποι στερούνται εργασίας και τροφής. Οι υπάλληλοι εργάζονται για να συγκαλύψουν την δυστυχία. Μιλούν για λήψη μέτρων και σπουδαίες επενδύσεις. Τα πράγματα γίνονται σταθερά καλύτερα για εκείνους και σταθερά χειρότερα για εμάς. Η ψευδαίσθηση της ελευθερίας, της ειρήνης και της ευημερίας που μας υποσχέθηκαν, όταν θέλαμε να πάρουμε την μοίρα μας στα χέρια μας, εξαφανίζεται. Μόνο η πλήρης κατάρρευση του λαού μας μπορεί να προκύψει από αυτές τις πολιτικές.

Απαιτούμε λοιπόν δικαίωμα στην εργασία και στην αξιοπρεπή διαβίωση για κάθε Γερμανό.

Ενώ ο στρατιώτης πολεμούσε στα χαρακώματα για να υπερασπιστεί την Πατρίδα του, ο Εβραίος κερδοσκόπος του έκλεβε την εστία και το σπίτι. Ο Εβραίος ζει σε ανάκτορα και ο προλετάριος, ο στρατιώτης του μετώπου, ζει σε τρύπες που δεν αξίζει να ονομάζονται «σπίτια». Αυτό δεν είναι ούτε απαραίτητο, ούτε αναπόφευκτο, αλλά μία κατάφωρη αδικία που φωνάζει μέχρι τους ουρανούς. Μία κυβέρνηση που παρακολουθεί απαθής αυτή την κατάσταση χωρίς να κάνει τίποτα είναι άχρηστη και όσο πιο γρήγορα εξαφανιστεί τόσο το καλύτερο.

Για αυτό απαιτούμε σπίτια για τους Γερμανούς στρατιώτες και εργάτες. Αν δεν υπάρχουν αρκετά χρήματα για την κατασκευή τους, διώξτε τους ξένους ώστε να ζήσουν Γερμανοί στο γερμανικό έδαφος.

Οι λαός μας γερνάει και μειώνεται. Μία δειλή και νωχελική πολιτική η οποία αφαιρεί τους απογόνους μας, οι οποίοι θα κληθούν να εκτελέσουν την ιστορική τους αποστολή, θα σημάνει το τέλος της ιστορίας μας. Ως εκ τούτου, απαιτούμε γη στην οποία θα καλλιεργηθεί το σιτάρι που θα θρέψει τα παιδιά μας.

Ενώ ονειρευόμασταν και κυνηγούσαμε παράξενες και απρόσιτες φαντασιώσεις, κάποιοι άλλοι μας έκλεψαν την περιουσία. Σήμερα κάποιοι ισχυρίζονται ότι ήταν θέλημα Θεού. Όχι και τόσο! Όταν τα χρήματα μεταφέρονται από τις τσέπες των φτωχών στις τσέπες των πλουσίων τότε μιλάμε για εξαπάτηση, ξεδιάντροπη και ποταπή εξαπάτηση. Η κυβέρνηση προεδρεύει αυτής της δυστυχίας και για χάρη της ειρήνης και της τάξης

κανείς δεν μπαίνει σε μία τέτοια συζήτηση. Αφήνουμε στους υπόλοιπους να κρίνουν αν έτσι αντιπροσωπεύονται τα συμφέροντα της Γερμανίας ή των καπιταλιστών βασανιστών μας.

Για αυτό απαιτούμε μία κυβέρνηση της εθνικής εργασίας με στελέχη των οποίων στόχος είναι η δημιουργία ενός υγιούς και ισχυρού γερμανικού κράτους.

Αυτές τις μέρες ο οποιοσδήποτε έχει το δικαίωμα να μιλήσει στην Γερμανία - ο Εβραίος, ο Γάλλος, ο Άγγλος, η Κοινωνία των Εθνών, ακόμη και ο διάβολος, ποιός ξέρει;
Όλοι εκτός από τον Γερμανό Εργάτη! Αυτός πρέπει να σωπάσει και να δουλέψει. Κάθε τέσσερα χρόνια εκλέγει ένα νέο σύνολο βασανιστών και τα πάντα μένουν ίδια. Αυτό είναι άδικο και προδοτικό. Δεν χρειάζεται να το ανεχόμαστε άλλο. Έχουμε το δικαίωμα να απαιτήσουμε να μιλήσουν οι Γερμανοί οι οποίοι χτίζουν αυτό το κράτος, εκείνοι των οποίων η μοίρα είναι συνδεδεμένη με την μοίρα της Πατρίδας τους.

Επομένως απαιτούμε την καταστροφή του εκμεταλλευτικού συστήματος! Ζήτω το γερμανικό εργατικό κράτος!

Η Γερμανία για τους Γερμανούς!

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στο τέταρτο τεύχος της εφημερίδας «Der Angriff» με ημερομηνία 25 Ιουλίου 1927.

1926, Ο Γκαίμπελς ποζάρει ανάμεσα σε μια
ομάδα μελών της SA στη Βαϊμάρη

1928, Ο Γκαίμπελς εμφανίζεται σε μια συγκέντρωση του NSDAP στο Blumberg

«Δεν θα συνθηκολογήσουμε!»

Όταν ξεκινήσαμε πριν από ένα χρόνο, ήμασταν μια μικρή ομάδα μερικών εκατοντάδων ανθρώπων, απελπισμένων για το παρόν και διχασμένων στην καθημερινή πολιτική ζωή. Είχαμε έρθει από όλα τα στρατόπεδα, οι φοιτητές από τα δεξιά και οι προλετάριοι από τα αριστερά. Όταν ξεκινήσαμε, δεν τολμούσαμε να ελπίζουμε από τον ουρανό ότι θα μας έδινε τόσο σύντομα τη χάρη του μίσους των εχθρών μας σε αφθονία.

Ήμασταν απελπισμένοι φανατικοί, ανεκπαίδευτοι στις ζωώδεις μάχες που ονομάζονται πολιτική στη Γερμανία από το 1918 και μετά, αγνοούσαμε τους κινδύνους που παραμόνευαν γύρω μας, και δεν γνωρίζαμε ότι ήταν επικίνδυνο να αγαπάς έναν σκλαβωμένο λαό και να υπερασπίζεσαι την ελευθερία του. Έτσι ξεκινήσαμε.

Άλλοι χαμογέλασαν και άλλοι γέλασαν. Ήμασταν τόσο λίγοι, ασήμαντοι και δεν είχαμε έναν ισχυρό Τύπο στο πλευρό μας, δεν είχαμε ούτε οργάνωση ούτε τα χρήματα με τα οποία συνήθως χτίζει κανείς κάτι τέτοιο. Σιωπηλά και χωρίς φασαρία ξεκινήσαμε να δουλεύουμε, ο καθένας με τον δικό του μόχθο. Ο ένας κήρυττε στο εργοστάσιο, ο άλλος στο γραφείο και ο τρίτος από το ψηλό βήμα της Λαϊκής Συνέλευσης. Ο καθένας έκανε το καθήκον του και έτσι έγινε ένα έργο. Αυτό που δημιουργήσαμε έγινε με τις δικές μας δυνάμεις. Κανείς δεν μας βοήθησε, εμείς βοηθήσαμε τους εαυτούς μας.

Και σύντομα τα γέλια σταμάτησαν. Άρχισαν να μας συκοφαντούν και να μας προσβάλλουν. Πόσο χαρούμενοι ήμασταν που μας έβριζαν οι καταστροφείς της Γερμανίας! Χάρη στην αντίστασή τους μεγαλώσαμε και δυναμώσαμε. Όσο περισσότερο μας κορόιδευαν, τόσο πιο σίγουρο γινόταν το πρόσωπό μας και τόσο πιο δυνατή η θέλησή μας να ολοκληρώσουμε το δρόμο που κάποτε είχαμε αναγνωρίσει ως σωστό. Ξέραμε από πού ξεκινήσαμε, μόνο ο Θεός ξέρει πού θα καταλήξουμε μια μέρα.

Όταν οι διώξεις και οι συκοφαντίες απέτυχαν, έστειλαν την Κόκκινη Τρομοκρατία να μας κυνηγήσει. Μας βρήκε να στεκόμαστε όρθιοι ως αγωνιστές. Δεν επιδιώξαμε την τρομοκρατία, αλλά όταν προσπάθησαν να μας χτυπήσουν, το δεχτήκαμε με απελπισμένα πρόσωπα και σφιγμένες γροθιές. Pharus-Säle [1], Spandau, Lichterfelde-Ost [2], αυτές δεν ήταν πράξεις επίθεσης, ήταν πράξεις άμυνας και αυτοπεποίθησης. Αν ο εχθρός πίστευε ότι μπορούσε να μας καταστρέψει με αυτό, έκανε λάθος: γιγαντωθήκαμε και ήρθαμε πιο κοντά ο ένας στον άλλο. Τώρα ο εχθρός έβραζε από οργή. Όπου τα κανονικά μέσα απέτυχαν, κατέφυγε στην αυθαιρεσία και την ανομία. Χαστούκισε την ίδια του την πίστη στο πρόσωπο και προκήρυξε την απαγόρευση.

Δεν υπάρχουμε πια. Έχουμε εξαφανιστεί. Μια κίνηση της πένας μας εξαφάνισε από τον κατάλογο των γεγονότων. Έχουμε γίνει ανώνυμοι. Μόνο το όνομά μας και το έμβλημά μας κλονίζουν τη Δημοκρατία. Ποιος από εσάς θα πίστευε ποτέ ότι ήμασταν τόσο δυνατοί;
Σε στιγμές απελπισίας, σηκωθήκαμε όρθιοι και γίναμε δυνατοί.

Αν μέχρι τώρα υπερασπιζόμασταν κάτι που δεν μπορούσε πλέον να σωθεί, τώρα πηδάμε πέρα από την άμυνα και επιτιθέμεθα. Δώστε μας πίσω την πατρίδα μας! Όταν όλοι στέκονται στο χρυσό έδαφος της αλήθειας:
Δεν θα συνθηκολογήσουμε!

Δεν παίρνουμε τίποτα πίσω! Δεν έχουμε τίποτα να μετανιώσουμε, θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε: Χτυπήστε μας, Χτυπήστε! Το μόνο που καταφέρατε ήταν να σφυρηλατήσετε την αλήθεια μέσα μας σκληρά σαν ατσάλι. Μας κάνατε σπουδαίους στην αγάπη και σπουδαίους στο μίσος. Δεν συγχωρούμε! Δεν έχουμε καμία σχέση μαζί σας! Κι εμείς δεν γνωρίζουμε κανένα έλεος, όπως κι εσείς δεν γνωρίζατε κανένα έλεος όταν μας καταδιώξατε. Ένας νεαρός στάθηκε μπροστά μου, μόλις γύρισε από τα κάγκελα, χλωμός, τραυματισμένος και μελανιασμένος. Είχε προσβάλει την πιο ιερή Μεγαλειότητα της Δημοκρατίας. Είχε τολμήσει να ισχυριστεί ότι δεν ήταν αλήθεια ότι η ελευθερία, η ομορφιά και η αξιοπρέπεια βασίλευαν στη Γερμανία. Είχε πει την αλήθεια.

Ένα κελί έχει μείνει κενό. Ποιος θα μπει αύριο πίσω από τα σιδερένια κάγκελα στη θέση του; Ορκίστηκα σ' αυτό το χλωμό πρόσωπο:
Δεν θα υποκύψουμε! Δεν θα υποκύψουμε! Θα σταθούμε όρθιοι!
Χτυπήστε, χτυπήστε!
Κάθε χτύπημα μας κάνει πιο σκληρούς και πιο ανθεκτικούς!
Δεν θα συνθηκολογήσουμε!

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 3 Αυγούστου 1927 στην εφημερίδα «Der Angriff».

[1] Στις 11 Φεβρουαρίου 1927 στο κτήριο Pharus-Säle όπου ο νεοδιόριστος Gauleiter στο Βερολίνο Γιόζεφ Γκαίμπελς οργάνωσε μια συνάντηση με θέμα: «Η κατάρρευση του αστικού ταξικού κράτους». Κατά την διάρκεια της ομιλίας του Δρ. Γκαίμπελς, μέλη του KPD που βρίσκονταν στην αίθουσα άρχισαν να φωνάζουν και να αποδοκιμάζουν τον ομιλητή. Όταν ο Kurt Daluege (Αρχηγός των SA στο Βερολίνο) ανακοίνωσε ότι οι κράχτες θα αποβληθούν αν συνεχιστούν οι διακοπές, ο πρώτος καυγάς ξέσπασε. Τα SA σταδιακά περικύκλωσαν το κέντρο της αναταραχής και οι κομμουνιστές, διαισθανόμενοι τον κίνδυνο, έγιναν ξαφνικά επιθετικοί. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα και οι δύο πλευρές εκσφενδόνιζαν καρέκλες, ποτήρια μπύρας, ακόμα και τραπέζια. Οι κομμουνιστές σπρώχτηκαν σταδιακά προς τις σκάλες. Ένας αυτόπτης μάρτυρας αναφέρει: «Η μάχη κρίθηκε γρήγορα: το KPD έφυγε με 85 τραυματίες, πάνω κάτω: δηλαδή, δεν μπόρεσαν να κατέβουν τις σκάλες τόσο γρήγορα όσο ήρεμα και "αθώα" τις είχαν ανέβει. Από τη δική μας πλευρά μετρήσαμε 3 βαριά τραυματίες και περίπου 10-12 ελαφρά τραυματίες. Όταν εμφανίστηκε η αστυνομία ο αγώνας είχε ήδη τελειώσει. Η μαρξιστική τρομοκρατία είχε κατασταλεί αιματηρά.».

[2] Την νύχτα της 20ής Μαρτίου 1927, σημειώνονται βίαιες συγκρούσεις μεταξύ μελών/οπαδών του KPD και του NSDAP στον σιδηροδρομικό σταθμό Lichterfelde-Ost του Βερολίνου.

Άνδρες των SA του Αμβούργου ποζάρουν με «λάφυρο» την σημαία του RFB (επίσημη παραστρατιωτική οργάνωσης του KPD)

1932, Σε μια συνεδρίαση στο Preußischer Landtag υπήρξε σφοδρή διαμάχη μεταξύ περίπου 200 βουλευτών του NSDAP και του KPD

Ένας από τους τραυματισμένους βουλευτές βγαίνει από το κτίριο με επίδεσμο στο κεφάλι

Οι αιματηρές συγκρούσεις μεταξύ εθνικοσοσιαλιστών και κομμουνιστών ήταν πολύ συχνές

22 Ιανουαρίου 1933, Συγκέντρωση των SA και των SS μπροστά από το σπίτι του Liebknecht (κεντρικά γραφεία του KPD) λίγο πριν διοριστεί ο Χίτλερ Καγκελάριος του Ράιχ. Ένα μήνα αργότερα, κατέλαβαν το σπίτι και το μετονόμασαν σε «Horst Wessel Haus»

«Isidor»

Το όνομά μου είναι Hase. Ζω στο δάσος και δεν ξέρω τίποτα για τίποτα. Δεν ανακατεύομαι σε τίποτα. Είμαι, θα μπορούσε να πει κανείς, πολιτικά ουδέτερος. Όταν είναι προς όφελός μου, μπορώ να πιστέψω τα πάντα, αν και τα γεγονότα είναι τα καλύτερα. Τα γεγονότα είναι ως επί το πλείστον θαυμάσια. Είμαι της γνώμης ότι η ακροδεξιά και η ακροαριστερά πρέπει να απαγορευτούν. Το κέντρο, φυσικά, αποκλείεται. Όπως είπα, αυτή είναι η γνώμη μου. Είμαι ρεαλιστής. Αυτό είναι άνετο, έχει λίγους κινδύνους και μπορεί κανείς να βγάλει τα προς το ζην.

Αλλά ας υποθέσουμε ότι δεν ζούσα πια στο δάσος, αλλά στην Κίνα. Κάποια τύχη ή ατυχία με έφερε εκεί. Ας υποθέσουμε ότι. Αυτό θα ήταν τρομερά δυσάρεστο. Γιατί στην Κίνα, όπως είναι γνωστό, όλοι είναι Κινέζοι, ακόμη και ο αυτοκράτορας. Θα ξεχώριζα. Με λένε Χάσε και μοιάζω με Γερμανό. Κάποιος θα μπορούσε να με αναγνωρίσει αμέσως. Ακόμα και τα παιδιά στέκονταν ακίνητα στο δρόμο και φώναζαν "Αυτός είναι ο Χάσε".

Αλλά θα ήξερα τι να κάνω. Θα άφηνα μια μακριά κοτσίδα και θα σταματούσα να μοιάζω με Γερμανό. Θα εγκαταλείψω το τιμητικό μου όνομα Schmidt και θα μετονομαστώ σε "Wukiutschu". Αυτό θα έκανα εγώ. Και αν κάποιος εξακολουθούσε να με αποκαλεί "Χάσε", θα θύμωνα πολύ.

Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι εγώ ζω στη Σαγκάη και ο πατέρας μου ζει ακόμα στο δάσος. Δεν θα έλεγα τίποτα για το δάσος σε κανέναν. Ακριβώς το αντίθετο!
Θα συμπεριφερόμουν σαν να ζούσαμε για γενιές στη Σαγκάη, όσο κι αν οι άλλοι ήθελαν να το αμφισβητήσουν. Και στη συνέχεια, ας υποθέσουμε ότι κατά λάθος πεθαίνει ο αρχηγός της αστυνομίας της Σαγκάης. Και ότι όλοι οι Κινέζοι φωνάζουν "Ο Wukiutschu πρέπει να είναι ο ηγέτης μας!"

Τότε θα γινόμουν κατά κάποιο τρόπο αρχηγός της αστυνομίας της Σαγκάης. Είναι ωραίο να είσαι αρχηγός της αστυνομίας. Κάποιος έχει τη δύναμη να κάνει ό,τι θέλει. Δηλαδή, αν οι άλλοι του το επιτρέψουν. Αλλά πρέπει! Αν ήταν αρκετά ηλίθιοι για να πουν "Ο Wukiutschu πρέπει να μας οδηγήσει!", τότε πρέπει να είναι ικανοποιημένοι με εμένα. Και αν κάποιος δεν ήταν ικανοποιημένος, θα αναλάμβανα δράση, αφού πάντα υπάρχουν δυσαρεστημένοι. Ως εκ τούτου, αποφασίζω:

«Απαγορεύεται να είσαι δυσαρεστημένος!»

-Wukiutschu

Και θα κυβερνούσα. Ξέρω ότι δεν θα ήταν τόσο απλό όσο φαίνεται. Γιατί οι άνθρωποι θα έρχονταν και θα έλεγαν:

«Τι θέλει ο Wukiutschu; Δεν είναι καν ένας από τους ανθρώπους μας. Ο Wukiutschu ονομάζεται στην πραγματικότητα Χάσε και ζει στο δάσος. Μπήκε κρυφά εδώ μέσα. Είμαστε εδώ στο κινεζικό έδαφος χίλια και πλέον χρόνια. Οι πατέρες μας έκαναν αυτή τη γη βιώσιμη και την υπερασπίστηκαν με τη ζωή τους. Τότε ο Wukiutschu ζούσε ακόμα στο δάσος, αλλά τώρα συμπεριφέρεται σαν να ζούσε πάντα εδώ. Διώξτε τον! Η Κίνα για τους Κινέζους!»

Αυτό θα ήταν φυσικά πολύ δυσάρεστο για μένα. Γιατί αν κάποιος μου έκοβε την κοτσίδα, κάθε παιδί θα μπορούσε να δει ότι αυτοί οι άνθρωποι είχαν δίκιο. Αλλά αυτό δεν θα συνέβαινε. Εξάλλου, θα ήμουν ο αρχηγός της αστυνομίας και ως τέτοιος έχω δικαίωμα σεβασμού. Θα έκανα λοιπόν ένα άλλο διάταγμα:

«Όποιος με αποκαλεί Hase υποκινεί τον ταξικό πόλεμο. Το απαγορεύω, με ποινή φυλάκισης»

-Wukiutschu

Τότε θα είχα ειρήνη. Θα αναπαυόμουν στη δόξα του γραφείου μου. Θα μου έκαναν ανεμιστήρα οι Κινέζοι κούληδες, θα έπαιρνα φυλλάδια για τον ωκεανό και θα παρευρισκόμουν σε κάθε συμπόσιο. Η κοτσίδα μου θα μεγάλωνε όλο και περισσότερο και σύντομα θα ξεχνούσα ότι κάποτε με έλεγαν Χάσε. Και οι δυσαρεστημένοι θα πέθαιναν, και τότε ο κόσμος θα ήταν ευχαριστημένος.

Μόνο τότε η ζωή θα ήταν όμορφη και αξιοπρεπής.

Είμαι ο πρωτεργάτης για αυτό. Αρκεί να μην ξέρει κανείς τίποτα για μένα για να το πιστέψει σταθερά και ακλόνητα.

Αλλά, όπως είπαμε, όλα αυτά είναι υποθέσεις.

Γιατί οι Κινέζοι δεν θα ήταν ποτέ αρκετά ανόητοι ώστε να πιστέψουν ότι ήμουν ο Wukiutschu και να με ονομάσουν αρχηγό της αστυνομίας.

Τέτοιοι ηλίθιοι άνθρωποι δεν υπάρχουν.

Όλα αυτά δεν είναι παρά ένα παραμύθι.

Δεν είμαι Κινέζος και δεν μένω στη Σαγκάη. Το όνομά μου δεν είναι Wukiutschu, αλλά Χάσε.

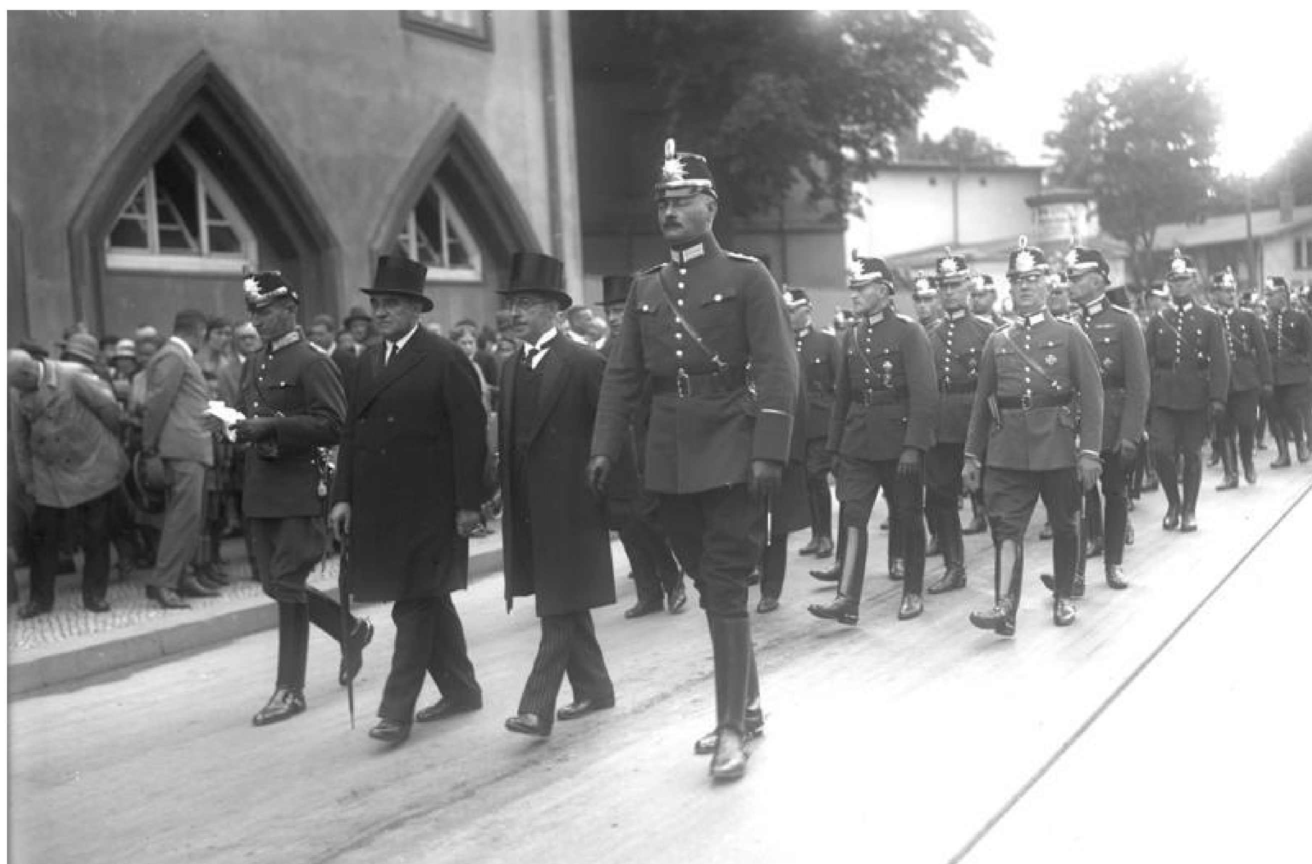
Ζω στο δάσος και δεν ξέρω τίποτα.

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 15 Αυγούστου 1927 στην εφημερίδα «Der Angriff». Πρόκειται για επίθεση κατά του Εβραίου Bernhard Weiß, Υποδιευθυντή της αστυνομίας του Βερολίνου.

Σημείωση: *Η γερμανική έκφραση "Mein Name ist Hase, ich weiβ von nichts" που μεταφράζεται ως "Το όνομά μου είναι Hase, δεν ξέρω τίποτα" χρησιμοποιείται καθημερινά από τους γερμανούς και δηλώνει ότι " δεν ξέρω τίποτα/ Δεν ασχολούμαι". Προέρχεται από τον Victor von Hase. Ο Χάσε ήταν φοιτητής Νομικής στη Χαϊδελβέργη τον 19ο αιώνα. Μπήκε σε μπελάδες με το νόμο όταν βοήθησε τον φίλο του να φύγει στη Γαλλία αφού πυροβόλησε έναν άλλο μαθητή σε μια μονομαχία. Όταν ο Hase ρωτήθηκε στο δικαστήριο ποια ήταν η εμπλοκή του, δήλωσε: «Mein Name ist Hase. ich verneine die Generalfragen; ich weiβ von nichts." (=Το όνομά μου είναι Hase, αρνούμαι τις γενικές ερωτήσεις, δεν ξέρω τίποτα)*

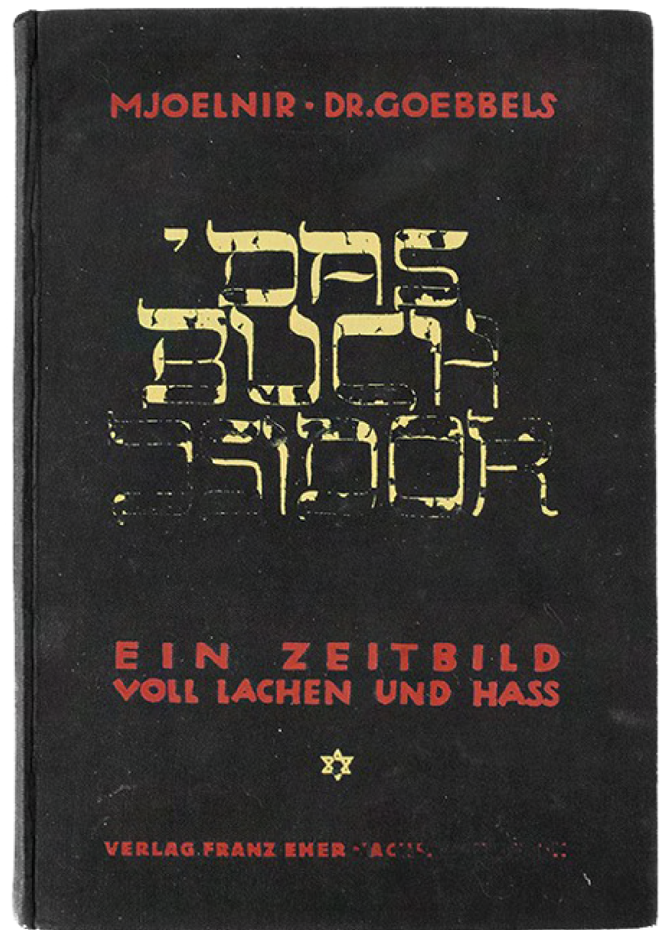

Ο Bernhard Weiß (κέντρο) με τον Magnus Heimannsberg (αριστερά) και τον Albert Grzesinski (δεξιά)

Bernhard Weiß

Το βιβλίο «Das Buch Isidor» με άρθρα του Goebbels και γελοιογραφίες του Hans Schweitzer

N.S.D.A.P. BERLIN

Wenn Du denkst
Du hast'n ——

N.S.D.A.P BERLIN

— springt er aus dem Kasten!

HEIMANNSBERG

Γελοιογραφίες από το «Das Buch Isidor»

«Περιμένουμε τον Καδή!»

Στις 5 Μαΐου 1927, το τοπικό παράρτημα του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος στο Βερολίνο απαγορεύτηκε και διακηρύχθηκε η διάλυση του με απόφαση του αρχηγού της αστυνομίας του Βερολίνου Jörgiebel. Γιατί; Μια μέρα πριν από τη διάλυση, το εν λόγω παράρτημα διοργάνωσε μια μαζική συγκέντρωση στο Kriegervereinshaus με θέμα:

«Άνθρωποι σε κίνδυνο! Ποιος θα τους σώσει; Jacob Goldschmidt!»[1] Στη μέση της ομιλίας, ένας μεθυσμένος, απολυμένος πάστορας σηκώθηκε, προσέβαλε και έβρισε τον ομιλητή φωνάζοντας και στη συνέχεια μεταφέρθηκε στον καθαρό αέρα από μερικούς αγανακτισμένους επισκέπτες της συνάντησης με επιδέξιες κινήσεις. Ο Κίτρινος Τύπος του Βερολίνου εκμεταλλεύτηκε αυτή τη λιχουδιά με ιδιαίτερη χαρά. Αφηγήθηκε σε στήλες για τον "φτωχό, ασπρομάλλη ιερέα", που το μόνο που είχε κάνει ήταν να ασκήσει το δικαίωμα της ελεύθερης γνώμης, έφερε φωτογραφίες και περιγραφές της ζωής του, έγραφε ότι τον είχαν βγάλει από την αίθουσα αιμόφυρτο και ότι η ζωή του βρισκόταν σε κίνδυνο για δεκατέσσερις ημέρες. Απαίτησε λοιπόν την απαγόρευση του κόμματος, τη σύλληψη του αρχηγού του στο Βερολίνο, την αυστηρότατη διερεύνηση των εγκλημάτων του και ενδεχομένως σε αυτή την εξαιρετική περίπτωση, αντίθετα με τη συνήθη δημοκρατική αρχή, τη θανατική ποινή.

Η απαγόρευση επιβλήθηκε αμέσως την ίδια ημέρα. Έγιναν προσπάθειες να κατασχεθούν τα περιουσιακά στοιχεία και τα αρχεία του κόμματος. Κράταγαν τους ηγέτες από ανάκριση σε ανάκριση, απαγορεύοντας τις πιο ακίνδυνες συγκεντρώσεις πρώην μελών του κόμματος, πιστεύοντας ότι είχαν εκπληρώσει το δημοκρατικό καθήκον της ειρήνης και της τάξης. Σύντομα, όμως, η εικόνα άλλαξε. Ο φτωχός, ασπρομάλλης ιερέας έγινε ένας μεθύστακας που, σύμφωνα με τη μαρτυρία ενός σερβιτόρου, ήπιε τριάντα σφηνάκια και σαράντα ποτήρια μπύρας σε ένα μόνο βράδυ, για τον οποίο το ίδιο του το εκκλησιαστικό συμβούλιο αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι είχε απολυθεί για βαριά παραμέληση του καθήκοντος και δεν είχε δικαίωμα να φοράει τα ρούχα του επαγγέλματός του. Ο αιματοβαμμένος μάρτυρας της δημοκρατικής ελευθερίας της σκέψης έγινε ένας κακομαθημένος προβοκάτορας που, το ίδιο βράδυ της προβοκάτσιας του, απαίτησε από τον Εβραίο Weiß, ο οποίος στο Βερολίνο κατέχει το αξίωμα του Υποδιευθυντή της αστυνομίας, την απαγόρευση της οργάνωσης που του είχε δώσει αυτό που του άξιζε προ πολλού ενώπιον Θεού και ανθρώπων: έναν ξυλοδαρμό! Από τη σύλληψη του αρχηγού δεν προέκυψε τίποτα. Ναι, η ανάκρισή του ήταν πολύ διστακτική, μάλιστα δήλωσε ότι δεν ήταν σημαντικό γι' αυτόν να αθωωθεί με τις δικές του καταθέσεις, αλλά αντίθετα μόνο να εμφανιστεί ως μάρτυρας σε μελλοντικές διαδικασίες!

Ήθελε να κατηγορηθεί για να μπορέσει επιτέλους να πει την αλήθεια σε αυτό το βασίλειο της ομορφιάς και της αξιοπρέπειας ενώπιον του φόρουμ ενός γερμανικού δικαστηρίου, αν βέβαια υπάρχει ακόμη τέτοιο δικαστήριο, και να ξηλώσει τη μάσκα της υποκρισίας από το κίτρινο πρόσωπο των βασανιστών του φτωχού γερμανικού λαού. Ο Matthäi ήταν ο τελευταίος στην Alexanderplatz.[2]

Και τώρα επικρατεί μια εύγλωττη σιωπή στο δάσος. Ο κύριος "Bernhard" Weiß συνέλαβε πεντακόσιους εθνικοσοσιαλιστές που έρχονταν από τη Νυρεμβέργη: Για το τίποτα! Λείπει το υλικό για να δικαιολογήσει μια αυθαίρετη απαγόρευση. Έχει κάνει κατ' οίκον έρευνες σε δεκάδες Γερμανούς. Για το τίποτα! Τίποτα δεν μπορεί να βρεθεί για να βάλει τέλος στον μισητό Φύρερ.
Η αδικία είναι αδικία!
Γυρίστε και γυρίστε! Ήδη αναποδογυρίζουμε και πάλι το νόμο! Πιστέψτε μας, είμαστε σε επιφυλακή και προσέχουμε. Δεν θα μας κάνετε πια να μπερδεύουμε το Α με το Ω.
Θέλουμε ο νόμος να παραμείνει νόμος. Απευθυνόμαστε σε όλους: Δεν υπάρχουν πλέον δικαστές στο Βερολίνο!
Τι περισσότερο θα μπορούσαμε να κάνουμε από το να απαιτήσουμε: Να μας σύρετε στον Καδή![3]
Θέλουμε να κατηγορηθούμε, γιατί ξέρουμε ότι θα καθίσουμε στο εδώλιο μόνο για μια ώρα.
Οι κατήγοροι γίνονται κατηγορούμενοι και οι κατηγορούμενοι γίνονται κατήγοροι! Ρωτάμε, ξανά και ξανά:
Πότε σκοπεύετε να μας σύρετε μπροστά στον Καδή;
Έχετε έλεος και συμπόνια για εμάς ή μήπως φοβάστε ακόμη και το δικό σας θάρρος;
Γιατί σιωπάτε τόσο πολύ για τα στοιχεία των εγκλημάτων μας;
Συνήθως δεν είστε έτσι!
Γιατί τόσο σιωπηλοί;
Δικαστήριο! Δικαστήριο!
Κατηγορείστε! Κατηγορείστε!
Ή μήπως εσείς οι ίδιοι δεν ξέρετε ακόμη αυτό που δεν ξέρουμε εμείς και κανείς δεν ξέρει;
Περιμένουμε τον Καδή!

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 5 Σεπτεμβρίου 1927 στην εφημερίδα «Der Angriff». Αναφέρεται σε ένα περιστατικό που συνέβη στις 5 Μαΐου 1927 και στις νομικές συνέπειες που επιβλήθηκαν στο Κόμμα.

[1]: Ο Jacob Goldschmidt ήταν Εβραίος τραπεζίτης που ίδρυσε την ιδιωτική τράπεζα «Schwarz».

[2]: Η έκφραση «Matthäi am Letzten sein» στην καθομιλουμένη χρησιμοποιείται για να δηλώσει ότι κάτι φτάνει στο τέλος, στα πρόθυρα της καταστροφής.

[3] Ο Καδής είναι ιεροδίκης που δικάζει με βάση το θρησκευτικό νόμο (σαρία), ενώ ασκεί επίσης εξωδικαστικές λειτουργίες. Η λέξη «καδής» προέρχεται από ένα αραβικό ρήμα που σημαίνει να «κρίνει» ή να «αποφασίσει».

1932, Ο Joseph Goebbels στο δικαστήριο του Charlottenburg. Δικάζεται για εξύβριση του προέδρου του Ράιχ, Paul von Hindenburg για το άρθρο του «Ζει ακόμη ο πρόεδρος;» που δημοσίευσε στην εφημερίδα «Der Angriff».

Ο Joseph Goebbels ενώπιον του δικαστηρίου για προσβολή της εβραϊκής κοινότητας και κυβερνητικών αξιωματούχων. Καταδικάστηκε σε ένα μήνα φυλάκιση και πρόστιμο 1.500 μάρκων για προσβολή ανώτερων αστυνομικών αξιωματικών, αλλά αθωώθηκε από την κατηγορία της προσβολής της εβραϊκής κοινότητας.

«Ζήτω η Μόσχα!»

Αμέσως μετά τον εορτασμό της επετείου των δέκα χρόνων από την Ρωσική Επανάσταση, τρεις νεαροί κομμουνιστές του Βερολίνου, από την περιοχή Kopernick, αυτοκτόνησαν αφού έλαβαν ένα συγκινητικό αντίο από τους συντρόφους τους. Τους εξήγησαν ήρεμα ότι είχαν χάσει την πίστη τους στο μέλλον της Διεθνούς.

Λέγεται για τον Ernst Thalmann, τον κομμουνιστή ηγέτη, ότι κατά την διάρκεια της εξέγερσης του Αμβούργου έπεσε ξερός μετά από μεθύσι πάνω στα ξεράσματα του. Πριν μερικές ημέρες, η Ρούθ Φίσερ, μίλησε σε μία συνάντηση της αντιπολίτευσης στο KPD στο Βέντινγκ του Βερολίνου, καλώντας σε αγώνα κατά της Τρίτης Διεθνούς. Όταν τον λόγο πήρε ένας εκπρόσωπος του KPD, τότε οι πρώην σύντροφοι του άρχισαν να τον βρίζουν και τον πέταξαν έξω από την πόρτα. Το γεγονός κατέληξε σε γενικευμένη μάχη σώμα με σώμα.

Η δέκατη επέτειος της Ρωσικής Επανάστασης γιορτάστηκε πρόσφατα στην Μόσχα. Καθώς παρακολουθούσαν οι επίτιμοι καλεσμένοι από όλο τον κόσμο που είχαν συγκεντρωθεί για να επαινέσουν τις αρχές της Μόσχας, η αντιπολίτευση του εργατικού και αγροτικού κράτους εισέβαλε και κατέλαβε το πανεπιστήμιο. Το αποτέλεσμα: δώδεκα κορυφαίοι μπολσεβίκοι, όλοι Εβραίοι της παλιάς φρουράς, εκδιώχθηκαν από το κομμουνιστικό κόμμα.

Τι σημαίνουν όλα αυτά;

Τα πράγματα ξεκαθαρίζουν παντού. Ο καπνός της ρητορικής εξαφανίζεται και το μόνο που μένει είναι ένα άθλιο κατάλοιπο φαντασιώσεων που δεν συγχέονται ούτε στο ελάχιστο με την πραγματικότητα. Το γερμανικό προλεταριάτο είναι φτωχότερο κατά μία ελπίδα και μάλλον βρίσκεται στην τελευταία του. Το παιχνίδι του Μαρξ τελείωσε. Η φύση είναι επικεφαλής για άλλη μία φορά και έχει καταστήσει τους αιώνιους νόμους ανελέητα και αδιαμφισβήτητα σαφείς: τους νόμους της προσωπικότητας, του αγώνα και της φυλής.

Έπρεπε να εξελιχθούν τα πράγματα έτσι;

Ναι, χίλιες φορές ναι!

Δεν υπάρχει άλλο πιθανό αποτέλεσμα. Το έχουμε προφητεύσει εκατό φορές. Όταν μιλούν οι Εβραίοι ο λαός πρέπει να προσέχει. Ο Εβραίος δεν έχει ρίζες, είναι η ζύμωση της αποσύνθεσης. Είτε ζει ως καπιταλιστής, είτε ως μπολσεβίκος η φύση του παραμένει η ίδια: ο Ahasver, ο αιώνιος καταστροφέας. Το ευαγγέλιο του είναι το χάος και όπου καταφέρνει να υποδαυλίσει την επανάσταση ανεβαίνει στην κορυφή. Έφερε το εργατικό κίνημα στην σημερινή του άθλια κατάσταση: ένα μείγμα φράσεων δειλίας, τρόμου και ταξικού μίσους. Τι σχέση έχει η υπόθεση του προλεταριάτου με τον πασιφισμό, την προστασία της δημοκρατίας, την εξάλειψη της προσωπικότητας και την καταστροφή της

εθνικής αξιοπρέπειας και της εθνικής τιμής; Που είναι γραμμένο ότι ουτοπίες, ευχές και προγράμματα κυβερνούν τον κόσμο αντί για την δύναμη και τα γεγονότα; Γιατί διαδηλώνετε εδώ για την εθνική ελευθερία των καταπιεσμένων αποικιακών λαών, αλλά ξεχνάτε ότι η Γερμανία είναι μια επαρχία του μεγάλου κεφαλαίου; Γιατί να φωνάζεις «Κίνα για τους Κινέζους» αλλά να στέκεσαι με δειλία όταν οι Εβραίοι πουλάνε την Γερμανία και την παραδίδουν κομμάτι - κομμάτι στην παγκόσμια δικτατορία; Φωνάζεις για την «αντίδραση» όταν κάποιος μιλάει για την χαμένη του πατρίδα. Κατηγορείς για προδοσία όποιον πει τα πράγματα με το όνομα τους. Υποχωρείς πεισματικά και σιωπηλά όταν βρίσκεσαι αντιμέτωπος με τα δικά σου προβλήματα και διαπιστώνεις ότι δεν σου μένει τίποτα άλλο παρά η απόγνωση και η αυτοκτονία.

Μην πείτε ότι ευθύνεται η Πρώτη, η Δεύτερη ή η Τρίτη Διεθνής! Βρέθηκε μία νέα, η Τέταρτη. Θα σας προδώσει όπως σας πρόδωσαν οι προηγούμενες!

Η ίδια η Διεθνής είναι ένα λάθος. Είναι σχέδιο και θεωρητικολογία, δεν έχει σχέση με την ζωή. Ο Εβραίος σας την κηρύττει γιατί είναι η τελευταία του ευκαιρία να κρατήσει την εξουσία. Έχει καταστρέψει έθνη και λαούς. Βάζει τον πολίτη εναντίον του πολίτη, καταστρέφει και δηλητηριάζει την κοινότητα, σπέρνει δυσπιστία μεταξύ των λαών. Πάνω από όλα είναι το θριαμβευτικό, σκωπτικό γέλιο του εχθρού σου, του εχθρού μας: του Αιώνιου Εβραίου!

Στέκεστε πάνω από εκατόμβες πτωμάτων. Η οσμή του αίματος σας περιβάλλει. Παιδιά ζητιανεύουν, μητέρες κλαίνε, έθνη χάνονται. Τι έχετε κερδίσει; Τίποτα άλλο εκτός από χάος, απελπισία, πείνα και απόγνωση.

Έτσι θέλετε να παραμείνουν τα πράγματα;

Σηκωθείτε και απαιτήστε μία Γερμανία που σας ανήκει, μία Γερμανία που να είναι απαλλαγμένη από τις αλυσίδες του καταπιεστή. Αυτή είναι η ιστορική αποστολή της γερμανικής εργατικής τάξης.

Ελευθερία και ευημερία!

Αυτή είναι η πολεμική κραυγή ενάντια στον σάπιο κόσμο του καπιταλισμού!

Μακριά η κενή ρητορική! Ρισκάρετε να κοιτάξετε την ψυχρή πραγματικότητα κατάματα!

Απλώστε το χέρι σας Γερμανοί εργαζόμενοι! Έρχεται η μέρα της ελευθερίας αν και εσείς το θέλετε!

Ο Αδόλφος Χίτλερ σας δείχνει τον δρόμο!

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 21 Νοεμβρίου 1927 στην εφημερίδα «Der Angriff».

22 Ιανουαρίου 1931, Ο Walter Ulbricht (KPD) και ο Joseph Goebbels (NSDAP) σε μια κοινή πλατφόρμα συζήτησης/debate στο Friedrichshain. Το Θέμα της συζήτησης ήταν «Σοβιετική Γερμανία ή Τρίτο Ράιχ;»

6 Νοεμβρίου 1932, Κοινή απεργία NSBO (Nationalsozialistische Betriebszellenorganisation) του NSDAP και RGO (Revolutionäre Gewerkschafts-Opposition) του KPD για τα μέσα μεταφοράς.

1932, Απεργία για τα ενοίκια. Εργατική συνοικία στη Köpenicker Strasse
γεμάτη με Εθνικοσοσιαλιστικές και Κομμουνιστικές σημαίες.
Η επιγραφή στον τοίχο λέει: «Πρώτα το φαγητό - μετά το ενοίκιο».

«Γύρω από τον Ναό του Αυτοκράτορα Γουλιέλμου»

Αυτό είναι το δυτικό Βερολίνο:
Χιλιάδες πινακίδες που εκπέμπουν μία πλημμυρίδα φωτός μέσα στο γκρίζο βράδυ, με αποτέλεσμα η Kurfurstendamm (Λεωφόρος στο Βερολίνο) να είναι τόσο φωτεινή όσο την ημέρα. Τραμ κουδουνίζουν, λεωφορεία κροταλίζουν, όλα γεμάτα κόσμο και κοσμάκη. Ουρές ταξί και πολυτελείς λιμουζίνες γεμίζουν την λεία άσφαλτο. Κόκκινα, κίτρινα και πράσινα φανάρια λένε στην κυκλοφορία πότε να σταματήσει και πότε να ξεκινήσει, καλούν το πλήθος να ξεκινήσει το επικίνδυνο ταξίδι από την μία πλευρά στην άλλη.
Τα τσιριχτά και η ταραχή τρυπούν τα αυτιά και όποιος δεν είναι συνηθισμένος κινδυνεύει να χάσει τις αισθήσεις του. Οι φωτεινές κόκκινες πινακίδες ανακοινώνουν τις τελευταίες ταινίες: Killed by Love, The girl from Tauentzien, Just one Night. Οι μυρωδιές των δυνατών αρωμάτων σε παρασέρνουν. Οι κοκέτες των τεχνητών παστέλ των σύγχρονων γυναικείων προσώπων χαμογελούν. Οι λεγόμενοι «άνδρες» γλιστρούν τριγύρω, μονόκλ γυαλίζουν, ψεύτικα και αληθινά πετράδια αστράφτουν. Ακούει κανείς όλες τις γλώσσες της γης. Ένας σιωπηλός κίτρινος Ινδός δίπλα σε έναν φλύαρο Σάξονα, ένας βιαστικός Άγγλος περνάει με αγκωνιές μέσα από τον όχλο βρίζοντας και με έναν ηχηρό βρυχηθμό ένας παγωμένος εφημεριδοπώλης φωνάζει τα τελευταία νέα των ταμπλόιντς.

Μέσα σε όλον αυτόν τον θόρυβο της πόλης η Gedächtniskirche στέλνει την λεπτή της κωδωνοκρουσία στο γκρίζο βράδυ. Δεν ανήκει σε αυτή την ταραχώδη ζωή. Είναι ένας αναχρονισμός που στέκεται ανάμεσα στις καφετέριες και τα καμπαρέ. Αφήνοντας τα βουητά να διαπερνούν το πέτρινο κορμί της, αγνοεί την σαπίλα και χτυπά για την αλλαγή της ώρας.

Οι περισσότεροι περαστικοί δεν κοίταξαν ποτέ ψηλά στο κωδωνοστάσιο. Ο σνομπ με το γούνινο παλτό του που περπατάει αργά και χλιαρά πέρασε αδιάφορα, η γυναίκα του κόσμου, μία λεσβία από την άκρη μέχρι τα νύχια, φορώντας μονόκλ και καπνίζοντας το τσιγάρο της, περπάτησε το πεζοδρόμιο με τα ψηλοτάκουνα της και μετά χάθηκε μέσα σε ένα από τα χιλιάδες μέρη που προσφέρουν μόνο καπνό και δηλητήριο.

Αυτό είναι το Βερολίνο. Η πέτρινη καρδιά αυτής της πόλης. Εδώ, στις γωνιές των καφενείων, των καμπαρέ και των μπαρ, στα σοβιετικά θέατρα και τις αίθουσες, μαζεύονται οι διανοούμενοι της δημοκρατίας. Εδώ σχεδιάζονται οι πολιτικές που βαραίνουν 60 εκατομμύρια Γερμανούς. Εδώ δίνει και λαμβάνει κανείς τις τελευταίες συμβουλές για το χρηματιστήριο. Εδώ μπορεί κανείς να χειραγωγήσει την πολιτική, τις ιατρικές θεραπείες, τις μετοχές, το θέατρο και την δημόσια βοήθεια. Η Gedächtniskirche δεν είναι ποτέ μόνη. Κινείται ομαλά από μέρα σε νύχτα και από νύχτα σε μέρα χωρίς στιγμή ησυχίας.

Η αιώνια επανάληψη της σήψης και της φθοράς, η έλλειψη ιδιοφυΐας και αληθινής δημιουργικότητας, το κενό και η απόγνωση, όλα επικαλυμμένα με την χρυσή επιφάνεια μιας εποχής που έχει βυθιστεί στην πιο αντιφατική ψευδοκουλτούρα: αυτή είναι η αταξία που περιβάλλει τον Ναό. Μόνο ένας θα ήθελε η ελίτ του λαού μας να βρίσκεται μέρα και νύχτα κατά μήκος της οδού Tauntzien. Μόνο ο Εβραίος!

Ο Γερμανικός λαός είναι ξένος στον τόπο του. Σχεδόν ξεχωρίζει κανείς όταν μιλάει την εθνική του γλώσσα. Πανευρώπη, η Διεθνής, τζαζ, Γαλλία και Πισκατόρ: μόνο αυτά κυριαρχούν.

«Die Freundin (λεσβιακό περιοδικό) παλιά τεύχη, μόνο δέκα πφένινγκ!» φωνάζει ένας πονηρός πλανόδιος. Κανένας από τους περαστικούς δεν πιστεύει ότι βρίσκεται σε λάθος μέρος. Δεν είναι στο λάθος μέρος. Ξέρουν πολύ καλά που βρίσκονται.

Το δυτικό Βερολίνο είναι ο βραστήρας σε αυτή την μεγάλη πόλη της εργασίας και της βιομηχανίας. Ότι παράγεται στον βορρά σπαταλάται εδώ στην Δύση. Τέσσερα εκατομμύρια άνθρωποι κερδίζουν τα προς το ζην δουλεύοντας μέσα στις κακουχίες και εκατό χιλιάδες κηφήνες σπαταλούν τον κόπο τους στην αμαρτία, την βρωμιά και την διαφθορά.

Η Kurfurstendamm αναστατώνεται όταν κάποιος προσβάλλει έναν από αυτούς τους παρασιτικούς. Το μόνο άτομο που δεν μπορούν να βλέπουν είναι ένας έντιμος εργαζόμενος. Χαμογελώντας, κουβαλούν έναν ολόκληρο λαό στον τάφο.

Αυτό δεν είναι το αληθινό Βερολίνο. Το αληθινό Βερολίνο βρίσκεται αλλού, περιμένει, ελπίζει και παλεύει. Αρχίζει να αναγνωρίζει τον Ιούδα που πούλησε τον λαό μας για τριάντα αργύρια. Το αληθινό Βερολίνο αναμένει να ξεκινήσει την δράση. Μέρα και νύχτα αρκετές χιλιάδες εργάζονται για την μέρα που έρχεται. Την μέρα που οι τόποι της διαφθοράς γύρω από τον Ναό θα κατεδαφιστούν, θα μεταμορφωθούν και θα ενσωματωθούν εκ νέου σε έναν αναστημένο λαό.

Την μέρα της δικαιοσύνης που θα είναι και η μέρα της ελευθερίας!

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 23 Ιανουαρίου 1928 στην εφημερίδα «Der Angriff».

GLORIA-PALAST
GLORIA-PALAST
LEIHHAUS ZOO

«Ο Παγκόσμιος Εχθρός»

Τριακόσιοι άνθρωποι, οι οποίοι γνωρίζονται μεταξύ τους, κατευθύνουν την οικονομική μοίρα της υφηλίου. Οι διάδοχοι τους προκύπτουν μέσα από τις τάξεις τους».

Αυτό είπε ένας από αυτούς τους τριακόσιους, ο οποίος σίγουρα γνωρίζει, στις 25 Δεκεμβρίου 1909 στο «Neue Freie Presse» της Βιέννης: ο μεγαλοκαπιταλιστής, υπουργός της Δημοκρατίας, φίλος των μπολσεβίκων και Εβραίος, Walter Rathenau. Όταν πέθανε, εκατοντάδες χιλιάδες του μαρξιστικού προλεταριάτου, διαδήλωσαν ενάντια στον καπιταλισμό και την αντίδραση και υπέρ του σοσιαλισμού και του Ράτεναου.

Το διεθνές κεφάλαιο έχει θέσει υπό τον έλεγχο του τα κυριαρχικά δικαιώματα του γερμανικού λαού και τις σφαίρες εξουσίας μας. Πιστοί στον αρχαίο νόμο της εβραϊκής φυλής: «να καταβροχθίσεις όλους τους λαούς», ξεκίνησαν με εμάς, αρχικά τερματίζοντας την ικανότητα του λαού μας να αντισταθεί μέσω του πολέμου και της επανάστασης και εν συνεχεία καταλαμβάνοντας τις δομές του κράτους.

Τώρα διευθύνουν το νόμισμα μας, ελέγχουν το μεγαλύτερο μέρος της γερμανικής παραγωγής, το σύστημα μεταφορών μας, και ως αποτέλεσμα των στρατιωτικών και διπλωματικών τους ικανοτήτων, τα σύνορα της Γερμανίας. Ο Τύπος είναι σχεδόν εξ᾽ολοκλήρου στα χέρια τους. Ελέγχουν έτσι την κοινή γνώμη, καθορίζουν το κοινοβούλιο και την κυβέρνηση. Με την βοήθεια των Γερμανών πολιτικών επέβαλαν έναν επόπτη, τον Πάρκερ Γκίλπερτ (Γενικός Επίτροπος για τις Αποζημιώσεις), για να ελέγχει τον «αποικιακό» προϋπολογισμό και να επηρεάζει τα έσοδα και τις δαπάνες μας. Το κοινοβούλιο και η κυβέρνηση βρίσκονται εξ᾽ ολοκλήρου στα χέρια τους και οι συνθήκες σκλαβιάς που επικρατούν στην Γερμανία από τις 9 Νοεμβρίου 1918 εγγυώνται την συνέχιση αυτής της άθλιας κατάστασης.

Τα μαρξιστικά κόμματα είναι πονηρά εργαλεία στα χέρια αυτών των εκμεταλλευτών. Με την βοήθεια τους, τα παγκόσμια χρηματιστήρια, μπόρεσαν να ληστέψουν τον γερμανικό λαό και τις κτήσεις του. Κατά την διάρκεια του παγκοσμίου πολέμου, στέρησαν από την Γερμανία, δύο εκατομμύρια από τους καλύτερους γιούς της. Από το αίμα τους, η Wall Street, επινόησε τις ράβδους χρυσού. Χρησιμοποίησαν τον λεγόμενο πληθωρισμό για να μας ληστέψουν ότι είχαμε και μας έδωσαν ένα νέο νόμισμα, ένα νόμισμα που δεν ανήκει πλέον σε εμάς, αλλά στους καταπιεστές μας. Ο παγκόσμιος εχθρός έχει στα χέρια του τα ζωτικά όργανα του εθνικού μας σώματος.

Στους ασφαλτοστρωμένους δρόμους των σύγχρονων μεγαλουπόλεων, ο Παγκόσμιος Εβραίος, χτίζει μία ιμπεριαλιστική δικτατορία από Χρυσό. Πυλώνες της είναι ο Τύπος, το αυτοαποκαλούμενο «εργατικό κίνημα», το κοινοβούλιο και η δειλία των αστικών κομμάτων. Κάθε άθλια μέρα που περνά είναι άλλο ένα βήμα στην πορεία του Χρυσού ενάντια στο Αίμα. Τα πράγματα κινούνται ακατάπαυστα και μπορεί κανείς ήδη να καθορίσει με μαθηματική βεβαιότητα, πότε θα εξαφανιστεί και το τελευταίο ίχνος γερμανικότητας από την πολιτική, την οικονομία και τον πολιτισμό.

Έτσι έχει η κατάσταση! Ενώ σπάμε τα κεφάλια μας και κυνηγάμε φαντάσματα, το χρήμα προετοιμάζεται για το τελευταίο καταστροφικό χτύπημα κατά της γερμανικής εργασίας και πλέον δεν υπάρχει αμφιβολία ότι λόγω της συνεχιζόμενης αποδυνάμωσης της γερμανικής θέλησης για αντίσταση, αυτή η καταστροφή είναι πιο κοντά από ότι νομίζουμε.

Τα μεγάλα εθνικά και διεθνή κόμματα έχουν από καιρού συνθηκολογήσει επαίσχυντα, είτε ανοιχτά, είτε έμμεσα, με το πάθος για εξουσία του παγκόσμιου εχθρού. Είτε απεργάζονται την κατάρρευση, είτε την προωθούν ασυνείδητα μέσω της δειλίας και της έλλειψης θελήσεως για αντίσταση. Ενώ το κοινοβούλιο διεξάγει ομιλίες και συζητήσεις, οι δυνάμεις του χρήματος βαδίζουν ανενόχλητες σε μία εκστρατεία κατάκτησης της γερμανικής εργασίας. Κάποια μέρα θα βρεθούμε πάλι απροετοίμαστα αντιμέτωποι με γεγονότα παρόμοια με αυτά του 1914 και του 1918, γεγονότα τα οποία θα είναι πιο τρομερά και αναπόφευκτα από αυτά που μας οδήγησαν στην κοσμοϊστορική σύγκρουση του Μεγάλου Πολέμου.

Μήπως λοιπόν κάνουμε λάθος που καλούμε σε αντίσταση; Αξίζει εμείς οι Γερμανοί, μέσω του ιδρώτα και του αίματος των αδελφών μας, να φτιάξουμε το χρυσό από το οποίο θα αποτελούνται οι αλυσίδες της δουλείας μας;

Οι άρχοντες του χρήματος ετοιμάζουν το τελικό τους χτύπημα. Έκλεψαν από τον λαό μας την πίστη και την θέληση, μας ντρόπιασαν και μας ατίμασαν και τώρα ζητούν να μας αρπάξουν από τον λαιμό. Κανένας διάλογος, καμία ικεσία δεν μπορεί να τους σταματήσει - μόνο η αντίσταση, μόνο η μάχη, μόνο η επίθεση! Ο Θεός δεν θα μας βοηθήσει διότι πρέπει να βοηθήσουμε τους εαυτούς μας.

Η ζωή μας βρίσκεται σε κίνδυνο. Ο γερμανικός λαός βρίσκεται σε διαρκή κατάσταση εκτάκτου ανάγκης. Κάθε μέσο είναι αποδεκτό για να σταματήσουμε τον εχθρό. Είμαστε έτοιμοι να χρησιμοποιήσουμε ότι έχουμε. Αν απελευθερώσουμε την Γερμανία από την παραφροσύνη του χρυσού, τότε θα έχουμε καταφέρει το μεγαλύτερο επίτευγμα στην παγκόσμια ιστορία. **Αίμα ενάντια στο Χρυσό! Εργασία ενάντια στο Χρήμα! Γροθιές αντί των νομικών παραγράφων! Ζωή αντί των άψυχων φράσεων**!
Έτσι πορευόμαστε!

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 19 Μαρτίου 1928 στην εφημερίδα «Der Angriff».

Die Drahtzieher!

Der Jude Hore-Belisha

Der Jude Bernhard Baruch

Der Führer sprach am 26. April 1942:

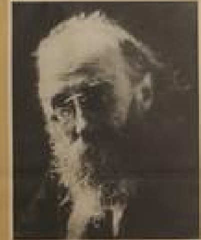
„Die verborgenen Kräfte, die England schon im Jahre 1914 in den ersten Weltkrieg gehetzt haben, sind **Juden** gewesen. Die Kraft, die uns selbst damals lähmte und endlich unter der Parole, daß Deutschland seine Fahne nicht mehr siegreich nach Hause tragen dürfe, zur Übergabe zwang, war eine jüdische. **Juden** zettelten in unserem Volke die Revolution an und raubten uns damit jedes weitere Widerstandsvermögen. **Juden** haben aber seit 1939 auch das Britische Weltreich in seine gefährliche Krise hineinmanöveriert. **Juden** waren die Träger jener bolschewistischen Infektion, die einst Europa zu vernichten drohte. Sie waren aber auch zugleich die Kriegshetzer in den Reihen der Plutokratien.

Ein Kreis von **Juden** hat einst Amerika gegen alle eigenen Interessen dieses Landes in den Krieg mit hineingetrieben, einzig und allein aus jüdisch-kapitalistischen Gesichtspunkten. Und der Präsident **Roosevelt** besitzt in Ermangelung eigener Fähigkeit jenen geistigen Unterstützungstrust, dessen leitende Männer ich nicht namentlich aufzuführen brauche:

Der Jude Felix Frankfurter

Der Jude Walther Rathenau

Der Jude Litwinow-Finkelstein

Der Jude Eisner-Kosmanowski

es sind nur Juden!"

"Οι άνθρωποι που κινούν τα νήματα! Είναι όλοι τους Εβραίοι!"
Bernhard Baruch, Felix Frankfurter, Litwinow Finkelstein,
Hore Belisha, Walther Rathenau, Eisner Kosmanowski.

Πίσω από τις εχθρικές δυνάμεις
<u>Ο Εβραίος</u>

«Γιατί θέλουμε να ενταχθούμε στο Ράιχσταγκ;»

Είμαστε ένα αντικοινοβουλευτικό κόμμα που για σοβαρούς λόγους απορρίπτει το σύνταγμα της Βαϊμάρης και τους δημοκρατικούς θεσμούς του. Είμαστε αντίθετοι σε μια ψεύτικη δημοκρατία που αντιμετωπίζει με τον ίδιο τρόπο τους έξυπνους και τους ανόητους, τους εργατικούς και τους τεμπέληδες. Βλέπουμε στο σημερινό σύστημα των πλειοψηφιών και της οργανωμένης ανευθυνότητας την κύρια αιτία της συνεχώς αυξανόμενης δυστυχίας μας. Γιατί λοιπόν θέλουμε να ενταχθούμε στο Ράιχσταγκ;

Μπαίνουμε στο Ράιχσταγκ για να οπλιστούμε με τα όπλα της δημοκρατίας. Αν η δημοκρατία είναι αρκετά ανόητη για να μας δίνει δωρεάν σιδηροδρομικές κάρτες και μισθούς, αυτό είναι δικό της πρόβλημα. Δεν μας αφορά. Οποιοσδήποτε τρόπος για την πραγματοποίηση της επανάστασης είναι καλός για εμάς.

Αν καταφέρουμε να εκλέξουμε εξήντα ή εβδομήντα από τους αγωνιστές και τους οργανωτές του κόμματός μας στα διάφορα κοινοβούλια, το ίδιο το κράτος θα πληρώσει για την μαχητική μας οργάνωση. Αυτό είναι ψυχαγωγικό και αρκετά διασκεδαστικό ώστε να αξίζει να το δοκιμάσεις. Θα διαφθαρούμε με την είσοδό μας στο κοινοβούλιο; Δεν είναι πιθανό. Πιστεύετε ότι μόλις εισέλθουμε στη συνεδρίαση των επιφανών βουλευτών θα κάνουμε μια πρόποση στον Philipp Scheidemann; Μας θεωρείτε τόσο άθλιους επαναστάτες που φοβάστε ότι τα παχιά κόκκινα χαλιά και τα καλοεπενδυμένα υπνοδωμάτια θα μας κάνουν να ξεχάσουμε την ιστορική μας αποστολή;

Όποιος μπαίνει στο κοινοβούλιο χάνεται! Λοιπόν, αυτό ισχύει αν εισέλθει στο κοινοβούλιο για να γίνει βουλευτής. Αλλά αν εισέλθει με σκληρή και δυναμική θέληση να συνεχίσει μια ασυμβίβαστη μάχη ενάντια στην αυξανόμενη διαφθορά της δημόσιας ζωής μας, δεν θα γίνει βουλευτής, αλλά θα παραμείνει αυτό που είναι: επαναστάτης.

Ο Μουσολίνι εισήλθε στο κοινοβούλιο. Λίγο αργότερα, έκανε πορεία προς τη Ρώμη με τους Μελανοχίτωνες του. Οι κομμουνιστές κάθονται επίσης στο Ράιχσταγκ. Κανείς δεν είναι τόσο αφελής ώστε να πιστεύει ότι θέλουν να εργαστούν σοβαρά και θετικά.
Και κάτι ακόμη: Αν δεν καταφέρουμε να καταστήσουμε τους επικίνδυνους άνδρες μας προφυλαγμένους από τη νομική δίωξη, αργά ή γρήγορα θα βρεθούν όλοι πίσω από τα κάγκελα. Θα συμβεί αυτό αν διαθέτουν κοινοβουλευτική ασυλία; Βεβαίως. Όταν η δημοκρατία πλησιάζει στο τέλος της, θα καταφύγει ανοιχτά στην τρομοκρατία της καπιταλιστικής δικτατορίας που συνήθως χρησιμοποιεί κρυφά. Αλλά αυτό δεν θα συμβεί για αρκετό καιρό, και εν τω μεταξύ οι μαχητές της πίστης μας θα απολαμβάνουν κοινοβουλευτική ασυλία για αρκετό καιρό ώστε να διευρύνουν το μέτωπο της μάχης μας, έτσι ώστε το κλείσιμό τους στη φυλακή να μην είναι τόσο εύκολο όσο θα ήθελε η δημοκρατία.

Και κάτι άλλο. Οι αγωνιστές του κόμματός μας πληρώνουν 600 με 800 μάρκα το μήνα (σε έξοδα ταξιδιού) για να ενισχύσουν τη Δημοκρατία. Δεν είναι σωστό για τη Δημοκρατία να καλύψει αυτά τα έξοδα παρέχοντάς τους σιδηροδρομικές κάρτες; Ποιος από εσάς πιστεύει ότι πρέπει να ρίξουμε τα δικά μας ψιλά στον εβραϊκό σιδηρόδρομο «Dawes» όταν η Δημοκρατία λαχταρά να μας βοηθήσει;

Είναι η αρχή ενός συμβιβασμού; Αλήθεια πιστεύετε πραγματικά ότι εμείς που έχουμε σταθεί μπροστά σας εκατό ή χίλιες φορές κηρύττοντας την πίστη σε μια νέα Γερμανία, που έχουμε αντιμετωπίσει χαμογελαστά τον θάνατο δεκάδες φορές από τον κόκκινο όχλο, που έχουμε πολεμήσει μαζί σας κάθε μορφή αντίστασης, είτε επίσημης είτε ανεπίσημης, που δεν έχουμε λυγίσει μπροστά σε καμία εντολή ή τρομοκρατία, πιστεύετε πραγματικά ότι θα καταθέσουμε τα όπλα μας με αντάλλαγμα μια σιδηροδρομική κάρτα;

Αν θέλαμε μόνο να γίνουμε αντιπρόσωποι, δεν θα ήμασταν εθνικοσοσιαλιστές, αλλά μάλλον μέλη του Γερμανικού Εθνικού Κόμματος ή Σοσιαλοδημοκράτες. Έχουν τις περισσότερες θέσεις στη διάθεσή τους και δεν χρειάζεται να ρισκάρει κανείς τη ζωή του για να ανταγωνιστεί τους «πρωταγωνιστές» τους. Δεν έχουμε το στομάχι για κάτι τέτοιο.

Δεν ζητιανεύουμε για ψήφους. Απαιτούμε ιδεολογία, αφοσίωση, πάθος! Η ψήφος είναι μόνο ένα εργαλείο για εμάς, όπως και για εσάς. Θα παρελάσουμε στις μαρμάρινες αίθουσες του κοινοβουλίου, φέρνοντας μαζί μας την επαναστατική θέληση των πλατιών μαζών από τις οποίες προερχόμαστε, καλούμενοι από τη μοίρα και διαμορφώνοντας τη μοίρα. Δεν θέλουμε να ενταχθούμε σε αυτό το σωρό κοπριάς. Ερχόμαστε να τον φτυαρίσουμε.

Μην πιστεύετε ότι το κοινοβούλιο είναι η Δαμασκός μας. Δείξαμε στον εχθρό τα δόντια μας από τα βάθρα των μαζικών μας συγκεντρώσεων και από τις τεράστιες διαδηλώσεις του καφέ στρατού μας. Θα τα δείξουμε και στη κοινοβουλευτική ολομέλεια.

Δεν ερχόμαστε ούτε ως φίλοι ούτε ως ουδέτεροι. Ερχόμαστε ως εχθροί! Όπως ο λύκος στο κοπάδι των προβάτων, έτσι ερχόμαστε.

Τώρα δεν είστε πια μεταξύ σας! Δεν θα σας αρέσει να μας έχετε ανάμεσά σας!

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 30 Απριλίου 1928 στην εφημερίδα «Der Angriff».

31 Ιουλίου 1932, Γερμανικές εκλογές. Προπαγανδιστικές αφίσες του NSDAP, Zentrumspartei, SPD, KPD, DNVP, DVP

Ο Γκαίμπελς και η σύζυγος του Μάγδα κατά την προεκλογική περίοδο

«Και θέλετε πραγματικά να με ψηφίσετε;»

Ένας πολίτης δεύτερης κατηγορίας, με τέσσερις καταδίκες και οκτώ εκκρεμείς υποθέσεις; Τι ονειροπόλος!

Σε ένα άρθρο έγραψα ότι κάθε εθνικοσοσιαλιστής θα πρέπει να υπακούει στον εισαγγελέα της πολιτείας «όταν δεν υπάρχει άλλος τρόπος», ανεξάρτητα από το αν ήταν σωστό ή λάθος. Για αυτό, ένα δικαστήριο στο Έλμπερφελντ μου επέβαλε πρόστιμο εκατό μάρκων για υποκίνηση αντίστασης κατά του εισαγγελέα.

Όταν ο Hans Hustert, που βρισκόταν στη φυλακή επειδή προσπάθησε να σκοτώσει τον Scheidemann [1], κατέστρεψε τα δόντια του από το άθλιο φαγητό της φυλακής, άρχισα μια συλλογή χρημάτων για να μπορέσει αυτό το τέρας να φτιάξει τα δόντια του. Ένα δικαστήριο στο Μόναχο μου επέβαλε πρόστιμο 50 μάρκων για παράνομο έρανο.

Καθώς ένας από τους τραυματισμένους συντρόφους μου επρόκειτο να υποβληθεί σε θεραπεία από τον Εβραίο γιατρό Λέβι, οργάνωσα έναν έρανο για να πάω αυτόν τον φτωχό εργάτη σε έναν Γερμανό γιατρό. Ένα δικαστήριο στο Μόναχο μου επέβαλε πρόστιμο 150 μάρκων, για άλλη μια φορά για παράνομο έρανο.

Σε μια μαζική συνάντηση του NSDAP, πρότεινα να παρακολουθείται στενά ένας συντάκτης της «Der Tagunder», καθώς είχε αποκαλέσει μια συνάντηση του Χίτλερ σπίτι πιθήκων. Τον βρωμερό σπιούνο Carlotto Graetz, ο οποίος συκοφάντησε τον στρατιώτη του μετώπου Αδόλφο Χίτλερ με τους χειρότερους χαρακτηρισμούς και προσπάθησε να τον συνδέσει με μαστροπούς και ιερόδουλες, τον αποκάλεσα εβραϊκό γουρούνι, προκειμένου να τον αναγκάσω να κάνει μήνυση. Δεν έκανε μήνυση, αλλά έτσι κι αλλιώς καταδικάστηκα σε φυλάκιση έξι εβδομάδων λόγω "υποκίνησης σε βία χωρίς αποτέλεσμα".

Εκκρεμεί μια υπόθεση εναντίον μου επειδή υποτίθεται ότι αποκαλούσα τον Υποδιευθυντή της αστυνομίας Δρ. Weiß «Isidor», ενώ το όνομά του είναι Bernhard.

Μια δεύτερη υπόθεση εκκρεμεί επειδή γελοιογράφησα τον προαναφερθέντα Bernhard Weiß ως Νέρωνα στην «Der Angriff», με τη λεζάντα «Ο Bernhard παίζει μόνο άχαρους ρόλους».

Στη συνέχεια, υπάρχει και μια τρίτη περίπτωση, επειδή η «Der Angriff» τύπωσε μια γελοιογραφία του Bernhard Weiß πίσω από τη μάσκα ενός γαϊδάρου, "σαφώς αναγνωρίσιμη", με το κείμενο ότι «Σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, οποιοσδήποτε γάιδαρος μπορεί να κυβερνήσει»

Μια τέταρτη υπόθεση εκκρεμεί για να με αναγκάσουν να αποκαλύψω ποιος είναι ο Orje. [2]

Μια πέμπτη εκκρεμής υπόθεση ισχυρίζεται ότι πάτησα το πόδι ενός φτωχού εργάτη με το αυτοκίνητο. Αυτό ήταν πριν από ένα χρόνο. Δεν έχω οδηγήσει ποτέ στη ζωή μου αυτοκίνητο, και την εν λόγω ημέρα δεν βρισκόμουν καν στο Βερολίνο. Αλλά ο εισαγγελέας πιστεύει ότι το αυτοκίνητο είχε τον αριθμό I A 2637, και είμαι ο τύπος που θα έκανε κάτι τέτοιο. Η απάντησή μου ότι δεν ξέρω να οδηγώ και ότι δεν είχα ποτέ δίπλωμα έκανε την κατηγορία πιο σοβαρή.

Ενημέρωσα έναν γνωστό κόκκινο, που φωνάζοντας προσπαθούσε να διαλύσει μια συγκέντρωση, ότι βρισκόταν σε συγκέντρωση του NSDAP και ότι αν δεν το βούλωνε θα συγχωρούσαμε την SA. αν, σύμφωνα με το νόμο, τον πετούσαν έξω. Αυτό οδήγησε σε μια έκτη εκκρεμή υπόθεση, για «υποκίνηση σε βία».

Τότε φημολογείται ότι αποκάλεσα την Δημοκρατία της Βαϊμάρης ένα παλιατζίδικο, στο οποίο οι πλειοδότες, οι δημοπράτες και οι πολιτικοί γκρίνιαζαν. Αυτό οδήγησε στην έβδομη υπόθεση, για «έκθεση της Δημοκρατίας σε κίνδυνο».

Η όγδοη υπόθεση προέκυψε γιατί είπα ότι θα έρθει η μέρα που η συνειδητοποιημένη, αποφασιστική μειοψηφία θα βαδίσει ενάντια σε αυτό το κράτος των δειλών πλειοψηφιών, για να βάλει τέλος με τη βία στην τοκογλυφία και την εκμετάλλευση. Αυτή ήταν για «απόπειρα προδοσίας». (! !)

Όπως μαθαίνω από αξιόπιστες πηγές, τέσσερις νέες υποθέσεις βρίσκονται στα σκαριά. Τι αφορούν δεν ξέρω ακόμα. Αλλά αυτό δεν κάνει μεγάλη διαφορά. Χρειάζεται μόνο να ανοίξω το στόμα μου ή να χρησιμοποιήσω το στυλό μου για να δώσω στον εισαγγελέα της Δημοκρατίας την εργασία ενός μήνα.

Ποτέ δεν πήρα μια χρυσή οδοντογλυφίδα από τον Barmat. [3]

Δεν φοράω μεταξωτό μπουρνούζι από αυτόν.

Κατά τη διάρκεια του μεγάλου πληθωρισμού δεν πήρα ούτε γκούλντεν ούτε δολάρια από αυτόν.

Ποτέ δεν καταπάτησα τον γερμανικό λαό ή την τιμή του. Αλλά πάντα πολεμούσα αυτούς τους δειλούς που άφησαν την πατρίδα μας σε ανάγκη.

Το υπόγειο σύστημα δεν θα μου δώσει βίλα που κοστίζει 120.000 μάρκα στο άμεσο μέλλον.

Κανείς δεν έχει την υπογεγραμμένη φωτογραφία μου στο γραφείο του.

Υπό τις συνθήκες που επικρατούν από το 1918, δεν έχω καμία πιθανότητα να πετύχω κάτι.

Και θέλετε πραγματικά να με ψηφίσετε;

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 7 Μαΐου 1928 στην εφημερίδα «Der Angriff». Δημοσιεύτηκε λίγο πριν την Reichstagelection (στην οποία εξελέγη ο Γκαίμπελς).

[1] Philipp Scheidemann ήταν ηγετικό στέλεχος του SPD και Καγκελάριος το 1919.

[2] O Orje ήταν ο πρωταγωνιστής μιας σατιρικής στήλης της Der Angriff.

[3] O Julius Barmat ήταν Εβραίος εμπλεκόμενος σε μεγάλο οικονομικό σκάνδαλο γνωστό ως «Barmat-Skandal».

WIR WÄHLEN HINDENBURG!

Albert Grzesinski,
der Polizeipräsident von Berlin.

Dr. Bernhard Weiss,
sein Vizepräsident.

Georg Bernhard,
Demokrat, ehem. M.d.R. und Chefredakteur der „Vossischen Zeitung", heute Syndikus des Warenhaus-Verbandes.

Dr. h. c. Hirtsiefer,
Preußischer Minister für die Wohlfahrt des Volkes.

Dr. Magnus Hirschfeld,
bekannter Gerichtssachverständiger in Sexualfällen und Vorkämpfer gegen die Paragraphen 175 und 218.

Otto Hörsing,
ehem. kommandierender General des Reichsbanners.

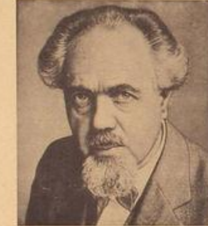
Dr. Bell,
Unterzeichner des Versailler Vertrages.

Dr. Rudolf Hilferding,
ehem. Wiener Arzt, Führer der SPD., Reichsfinanzminister während der Inflation.

Minister Stegerwald,
Reichsarbeitsminister, Mitglied des Zentrums.

Crispien,
Sozialdemokrat, der kein Vaterland kennt, das Deutschland heißt.

Wir wählen Hitler!

Hermann Göring,
Pour le mérite-Flieger im Weltkriege.

Alfred Rosenberg,
bekannter Außenpolitiker der N.S.D.A.P., Chefredakteur des „Völkischen Beobachter".

General v. Epp,
der Befreier Münchens.

Hauptmann Röhm,
Frontsoldat, im Weltkrieg zerschossen, heute Führer der gesamten SA.

General Litzmann,
der Löwe von Brzeziny.

Gregor Strasser,
der Organisator der N. S. D. A. P.

Hans Schemm,
Führer der nationalsozialistischen Lehrer.

Graf Helldorff,
Führer der Berliner SA.

Dr. Goebbels,
Führer der Berliner Nationalsozialisten und Reichspropagandachef der N. S. D. A. P.

Dr. Frick,
der erste Minister der N. S. D. A. P.

Schau Dir diese Köpfe an, und Du weißt, wohin Du gehörst!

Ψηφίζουμε Χίντενμπουργκ!
Ψηφίζουμε Χίτλερ!
Κοιτάξτε αυτά τα πρόσωπα και θα ξέρετε που ανήκετε!

Προεκλογική αφίσα για τις εκλογές του 1932

«Γιατί εναντιωνόμαστε στους Εβραίους;»

Εναντιωνόμαστε στους Εβραίους διότι υπερασπιζόμαστε την ελευθερία του γερμανικού λαού. Ο Εβραίος είναι η αιτία και συνάμα ο επικαρπωτής της σκλαβιάς μας. Εκμεταλλεύτηκε την κοινωνική δυστυχία των μεγάλων μαζών προκειμένου να εμβαθύνει τον φοβερό διχασμό ανάμεσα σε δεξιούς και αριστερούς στις τάξεις του λαού μας, να διαιρέσει την Γερμανία σε δύο στρατόπεδα. Αυτός ήταν ο πραγματικός λόγος που χάσαμε τον Μεγάλο Πόλεμο από τη μια και για τη διαφθορά της επανάστασης από την άλλη.

Ο Εβραίος δεν ενδιαφέρεται να λύσει τα σημαντικά ζητήματα της Γερμανίας. Δεν μπορεί, όντως. Ζει γιατί είναι άλυτα. Εάν ο γερμανικός λαός γινόταν μία ενωμένη κοινότητα και κέρδιζε πίσω την ελευθερία του, τότε ο Εβραίος δεν θα είχε θέση ανάμεσά μας. Το χέρι του είναι δυνατό όταν ένας λαός ζει σε καθεστώς εγχώριας και διεθνούς σκλαβιάς, όχι όταν είναι ελεύθερος, εργατικός, με αυτοπεποίθηση και αποφασιστικός. Ο Εβραίος προκάλεσε τη δυστυχία μας και από αυτήν ζει σήμερα.

Γι' αυτό εμείς ως εθνικιστές και σοσιαλιστές εναντιωνόμαστε στους Εβραίους. Ο Εβραίος έχει διαφθείρει τη φυλή μας, έχει λερώσει τα ήθη μας, έχει υπονομεύσει τις αξίες μας και έχει σπάσει τη δύναμή μας. Είναι ο λόγος που σήμερα είμαστε ο παρίας όλου του κόσμου. Όσο ήμασταν Γερμανοί, ήταν λεπρός ανάμεσά μας. Όταν ξεχάσαμε τη γερμανική μας φύση, θριάμβευσε πάνω μας και πάνω στο μέλλον μας.

Ο Εβραίος είναι ο πλαστικός δαίμονας της φθοράς. Εκεί που αισθάνεται βρωμιά και σήψη, εμφανίζεται από την κρυψώνα του και αρχίζει την εγκληματική σφαγή των λαών. Φοράει την μάσκα της φιλίας μπροστά σε αυτούς που θέλει να προδώσει, χωρίς το αθώο θύμα να παρατηρεί ότι ο λαιμός του έχει ήδη σπάσει.

Ο Εβραίος είναι αντιπαραγωγικός. Δεν παράγει τίποτα, μονάχα παζαρεύει προϊόντα. Παζαρεύει κουρέλια, ενδύματα, εικόνες, κοσμήματα, στάρι, μετοχές, φάρμακα, λαούς και κράτη. Και ότι παζαρεύει το έκλεψε από κάπου, κάποια στιγμή. Όταν είναι ενάντια σε ένα κράτος είναι επαναστάτης, μόλις αποκτήσει εξουσία κηρύττει την ειρήνη και την τάξη για να απολαύσει την κλοπή του.

Τι σχέση έχει ο αντισημιτισμός με τον σοσιαλισμό; Ρωτώ το αντίθετο: τι σχέση έχει ο Εβραίος με τον σοσιαλισμό; Ο σοσιαλισμός είναι το δόγμα της εργασίας. Πότε τον είδε κανείς να εργάζεται αντί να λεηλατεί, να κλέβει, να διαφθείρει και να ζει από τον ιδρώτα των άλλων; Είμαστε σοσιαλιστές που εναντιωνόμαστε στον Εβραίο γιατί βλέπουμε σε αυτόν την ενσάρκωση του καπιταλισμού, που σημαίνει την κατάχρηση του πλούτου του λαού.

«Ο Εβραίος είναι επίσης άνθρωπος». Σίγουρα. Κανείς μας δεν το αμφισβήτησε ποτέ. Αμφιβάλλουμε μόνο ότι είναι ένας αξιοπρεπής άνθρωπος. Δεν τα πάει καλά μαζί μας. Ζει σύμφωνα με διαφορετικούς εσωτερικούς και εξωτερικούς νόμους από εμάς. Το ότι είναι άνθρωπος δεν είναι αρκετός λόγος για να καταπιεστούμε και να εκφοβιστούμε από αυτόν με απάνθρωπους τρόπους. Είναι άνθρωπος — αλλά τι είδους; Αν κάποιος χτυπήσει το πρόσωπο της μητέρας σας με ένα μαστίγιο, λέτε: «Ευχαριστώ, είναι άνθρωπος;» Αυτό δεν είναι άνθρωπος, αλλά μάλλον τέρας. Πόσο χειρότερα έχει κάνει ο Εβραίος στη μητέρα μας Γερμανία και συνεχίζει να κάνει ακόμα και σήμερα!

«Υπάρχουν Weiße Juden (Λευκοί Εβραίοι)». Σίγουρα, υπάρχουν αρκετά βρώμικα σκυλιά ανάμεσά μας, ακόμα κι αν είναι Γερμανοί, που χρησιμοποιούν ανήθικες μεθόδους για να καταπιέσουν τους φυλετικούς και εθνικούς αδελφούς τους. Αλλά γιατί τους αποκαλείτε λευκούς Εβραίους; Αυτό προϋποθέτει ότι υπάρχει κάτι στην εβραϊκή φύση που είναι κατώτερο. Αυτό ακριβώς πιστεύουμε. Γιατί μας ρωτάτε γιατί είμαστε αντίπαλοι των Εβραίων όταν είστε κι εσείς, χωρίς να το καταλαβαίνετε;

«Ο αντισημιτισμός δεν είναι χριστιανικός». Επομένως, το να είσαι Χριστιανός σημαίνει να επιτρέπεις στους Εβραίους να δρουν όπως δρουν, να ξεσκίζουν την σάρκα από το σώμα μας και να μας κοροϊδεύουν. Το να είσαι Χριστιανός σημαίνει να αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου! Ο πλησίον μου είναι ο φυλετικός και εθνικός αδελφός μου. Αν τον αγαπώ πρέπει να μισώ τον εχθρό του. Αυτός που σκέφτεται ως Γερμανός πρέπει να μισεί τον Εβραίο. Το ένα καθορίζει το άλλο.

Ο Χριστός ο ίδιος διαπίστωσε ότι η αγάπη δεν είναι πάντοτε λειτουργική. Όταν πέταξε έξω από τον ναό τους εμπόρους, δεν είπε: παιδιά, να αγαπάτε αλλήλους! Αντίθετα, πήρε ένα μαστίγιο και τους έδιωξε από τον ναό.

Εναντιωνόμαστε στους Εβραίους γιατί είμαστε αφοσιωμένοι στον Γερμανικό λαό.

Ο Εβραίος είναι η μεγαλύτερη συμφορά μας.

Αυτό θα αλλάξει αν είμαστε πραγματικά Γερμανοί.

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 30 Ιουλίου 1928 στην εφημερίδα «Der Angriff».

Ψηφίστε Liste 10
Το χτύπημα πρέπει να είναι σωστό!
Εθνικοσοσιαλιστικό - Γερμανικό Εργατικό Κόμμα
卐 (Κίνημα Χίτλερ) 卐

Αφίσα της προεκλογικής εκστρατείας του NSDAP για τις εκλογές του 1928

«Όταν μιλάει ο Χίτλερ»

Η φύση της ιδιοφυΐας είναι να οραματίζεται το σπουδαίο και το αναγκαίο, ενώ το ταλέντο μπορεί μόνο να το αναγνωρίζει. Η ιδιοφυΐα αναπτύσσει συνήθως μια θεμελιώδη δημιουργική σκέψη και τη μετασχηματίζει με ποικίλους τρόπους. Το ταλέντο προωθεί πολλές καλές ιδέες, αλλά σχεδόν πάντα αυτές έχουν αναπτυχθεί κάπου και με κάποιο τρόπο στο παρελθόν. Το νέο, το δημιουργικό, το μνημειώδες, το άπειρο ανήκουν στην ιδιοφυΐα. Το ταλέντο είναι ικανοποιημένο με αυτό που ήδη υπάρχει. Σε αντίθεση με την ιδιοφυΐα, δεν είναι μοναδικό, δεν είναι διαχρονικό, δεν είναι αιώνιο στα αποτελέσματά του. Το αποτέλεσμα του ταλέντου είναι το αποτέλεσμα της επιμέλειας, της αντοχής και της ικανότητας. Η ιδιοφυΐα είναι δημιουργική από μόνη της μόνο μέσω της χάρης.

Η βαθύτερη δύναμη του πραγματικά σπουδαίου ατόμου είναι ριζωμένη στο ένστικτο. Μερικές φορές δεν μπορεί να πει γιατί αυτό ισχύει. Αρκεί να πει: έτσι έχουν τα πράγματα. Και τότε έχουν έτσι. Αυτό που η σκληρή δουλειά, η γνώση και η σχολική μάθηση δεν μπορούν να κατανοήσουν, ο Θεός το αποκαλύπτει μέσα από το στόμα εκείνου που έχει επιλέξει. Σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας, η ιδιοφυΐα είναι απαραίτητη. Το δημιουργικό πνεύμα αναγκάζει το σπουδαίο άτομο να είναι και να ενεργεί όπως είναι και ενεργεί, φέρνοντας έτσι τον νόμο του σε εκπλήρωση.

Όταν μιλάει ο Χίτλερ, η μαγική δύναμη των λόγων του σπάει κάθε αντίσταση. Κάποιος μπορεί να είναι μόνο φίλος ή εχθρός του. Διαχωρίζει το ζεστό από το κρύο. Φτύνει το χλιαρό. Υπάρχουν άνθρωποι που τον άκουσαν για πρώτη φορά ως οι πιο ένθερμοι αντίπαλοί του, αλλά μετά από δέκα λεπτά ήταν οι πιο παθιασμένοι υποστηρικτές του. Είναι ο μεγάλος απλουστευτής που με λίγες λέξεις μπορεί να γκρεμίσει τη σκαλωσιά των διχαστικών προβλημάτων της Γερμανίας και να αποκαλύψει όλη τη σκληρή, γυμνή, ανελέητη φρίκη τους. Καμία κενή φράση δεν μπορεί να σταθεί μπροστά του. Οι κυβερνώντες της Γερμανίας γνώριζαν γιατί απαγόρευσαν σε αυτόν τον άνθρωπο να μιλάει. Από τη δική τους σκοπιά, ισχύει αυτό που είπε κάποτε ο Ροβεσπιέρος για τον Ζαν Πολ Μαρά: «Ο άνθρωπος είναι επικίνδυνος. Πιστεύει αυτά που λέει».

Οι άνθρωποι έχουν καλή αίσθηση για το αν κάποιος είναι ειλικρινής μαζί τους ή όχι. Μακροπρόθεσμα το εθνικό ένστικτο δεν μπορεί να εξαπατηθεί αν ένας άνθρωπος ή ένα κίνημα μιλάει διαφορετικά από ό,τι πράττει, αν μιλάει διαφορετικά από ό,τι σκέφτεται. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία για τον Χίτλερ. Είτε τον απορρίπτει κανείς απόλυτα είτε βλέπει σε αυτόν τη μόνη ελπίδα για την επανίδρυση του Ράιχ. Κανείς που τον έχει ακούσει δεν έχει αμφισβητήσει ποτέ ότι πιστεύει την κοσμοθεωρία που εκπροσωπεί.

Αυτό είναι το μυστικό της δύναμής του: η φανατική του πίστη στο κίνημά του, και ως εκ τούτου, στη Γερμανία. Σήμερα κατηγορείται ότι λέει το αυτονόητο. Δυστυχώς, το ακριβώς αντίθετο ισχύει για την πολιτική μας σήμερα. Γιατί κανείς σήμερα στη Γερμανία δεν σκέφτεται να κάνει πράξη το αυτονόητο;

Ένας πολιτικός πρέπει να έχει τρία χαρακτηριστικά: το χάρισμα να βλέπει με το ένστικτο, το χάρισμα να το κάνει αυτό προφανές στους άλλους και το χάρισμα να το εφαρμόζει στην πολιτική δράση. Ο πολιτικός πρέπει να είναι οραματιστής, ομιλητής και οργανωτής. Βλέπουμε αυτά τα τρία χαρίσματα στον Χίτλερ. Η προπαγάνδα του, λοιπόν, σήμερα είναι κάτι παραπάνω από ρητορική. Είναι πολιτική, κι ας είναι στην αντιπολίτευση. Είναι ο μεσάζων μεταξύ της γνώσης και της πολιτικής πραγματικότητας. Πολλοί έχουν γνώσεις, ακόμη περισσότεροι μπορούν να οργανώσουν, αλλά αυτός είναι ο μόνος στη Γερμανία με τις γνώσεις που μπορεί να χρησιμοποιήσει μέσω της δύναμης του λόγου για να οικοδομήσει μελλοντικές πολιτικές αξίες. Πολλοί καλούνται, αλλά λίγοι επιλέγονται. Είμαστε όλοι απόλυτα πεπεισμένοι ότι μιλάει εκ μέρους μας και μας δείχνει τον δρόμο.

Επομένως, πιστεύουμε σ' αυτόν. Στην ισχυρή ανθρώπινη μορφή του βλέπουμε τη χάρη της μοίρας να γίνεται ορατή, κρατώντας το ιδανικά του με όλες μας τις ελπίδες, δένοντας τους εαυτούς μας με αυτή τη δημιουργική ιδέα που οδηγεί αυτόν και όλους εμάς προς τα εμπρός.

Προς το μέλλον!

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 19 Νοεμβρίου 1928 στην εφημερίδα «Der Angriff».

4 Σεπτεμβρίου 1940, Ομιλία του Αδόλφου Χίτλερ κατά την έναρξη του Winterhilfswerk

12 Αυγούστου 1927, Ομιλία του Αδόλφου Χίτλερ σε συγκέντρωση στη Νυρεμβέργη

4 Απριλίου 1932, ο Αδόλφος Χίτλερ εκφωνεί ομιλία σε συγκέντρωση στο Lustgarten δίπλα από το παλάτι του Βερολίνου

WENN HITLER SPRICHT

Im Instinkt wurzelt die tiefste Kraft des wahrhaft großen Menschen. Er vermag manchmal nicht einmal zu sagen, warum alles so ist. Er begnügt sich damit: es ist so. Und dann ist es so. Was Fleiß und Wissen und Schulweisheit nicht zu lösen verstehen, das kündet Gott durch den Mund derer, die er auserwählt hat. Genie auf allen Gebieten menschlicher Wirksamkeit ist Berufung. Der schöpferische Dämon zwingt den großen Menschen so zu sein und zu handeln, wie er ist und handelt, und damit bringt er dann sein Gesetz zur Erfüllung.

•

Wenn Hitler spricht, dann bricht vor der magischen Wirkung seines Wortes aller Widerstand zusammen. Man kann nur sein Freund oder sein Feind sein. Er scheidet die Heißen von den Kalten. Aber die Lauheit speit er aus aus seinem Munde. Es gibt Menschen, die ihn zum ersten Male als ihren glühendsten Gegner hörten, und nach zehn Minuten waren sie seine leidenschaftlichsten Anhänger. Er ist der große Vereinfacher, der mit wenigen Worten von den zerrissenen Problemen der deutschen Gegenwart das Beiwerk abstreift und sie in ihrer ganzen herben, nackten, unerbittlichen Grausamkeit zeigt. Vor ihm kann keine Phrase bestehen. Die Regierer Deutschlands haben schon gewußt, warum sie diesem Mann das Reden verboten. Von ihnen aus gesehen, paßt auf Hitler das Wort, das einmal Robespierre von Marat sagte: „Der Mann ist gefährlich, er glaubt, was er sagt."

•

Das Volk hat ein feines Empfinden dafür, ob man es ehrlich mit ihm meint. Der Nationalinstinkt läßt sich auf die Dauer nicht darüber hinwegtäuschen, wenn ein Mann oder eine Bewegung anders spricht, als sie handelt, anders redet, als sie denkt. Bei Hitler steht das außer allem Zweifel. Man lehnt ihn kategorisch ab, oder aber man sieht in ihm allein noch die Möglichkeit einer Wiederaufrichtung des Reiches. Aber niemand hat ihn je gehört, der nicht bis ins Innerste davon überzeugt wurde, daß er selbst an die von ihm vertretene Weltanschauung glaubt. Das ist das Geheimnis seiner Kraft: sein fanatischer Glaube an die Bewegung und damit an Deutschland.

•

Zum Staatsmann gehört dreierlei: die Gabe, instinkthaft zu schauen, die Gabe, diese Schau dem Außenstehenden erkenntlich zu machen, und die Gabe, sie in politische Machtwerte umzusetzen. Der Staatsmann muß zugleich Erkenner, Redner und Organisator sein. Diese drei Gaben finden wir bei Hitler. Deshalb ist seine Propaganda heute schon mehr als Rede. Sie ist Politik, auch wenn er in Opposition steht. Sie ist der Mittler zwischen Erkenntnis und politischer Gestaltung. Erkennen mögen viele, organisieren noch mehr, aber aus einer schicksalhaften Erkenntnis durch die Gewalt des Wortes politische Zukunftswerte aufzubauen, das kann heute in Deutschland nur er. Viele sind berufen, aber wenige nur auserwählt. Wir alle sind unerschütterlich davon überzeugt, daß er ihr Wortführer und Wegweiser ist.

•

Darum glauben wir an ihn. Über seiner mitreißenden menschlichen Gestalt sehen wir in diesem Mann die Gnade des Schicksals wirksam sein und klammern uns mit all unseren Hoffnungen an seine Idee und damit verbunden an jene schöpferische Kraft, die ihn und uns alle vorwärts treibt.

Zur Zukunft!

Dr. Goebbels im Angriff am 18. November 1929

Das Bild: 1932 im Lustgarten. Der Führer spricht. Neben ihm unser Gauleiter mit Graf Helldorf, dahinter Brückner, Hanke, Dr. Dietrich

«Kütemeyer»

Μια μέρα μπήκε στο γραφείο και ρώτησε αν μπορούσε να κάνει κάτι. Ήταν άνεργος και ο ίδιος και η σύζυγός του και μετά βίας επιβίωναν με το επίδομα ανεργίας. Θα πρόσφερε ευχαρίστως τις υπηρεσίες του στο κόμμα. Ήταν ήσυχος και ντροπαλός. Κάθισε εκεί που του είπαν, λέγοντας ελάχιστα για την εθελοντική του δραστηριότητα. Μετά από τέσσερις μήνες επιμελούς εργασίας, οι φάκελοι, οι οποίοι λόγω των απαγορεύσεων και των διώξεων είχαν περιέλθει σε πλήρες χάος, ήταν και πάλι σε τάξη. Ήταν ο πρώτος που έφτανε το πρωί και ο τελευταίος που έφευγε το βράδυ. Το μόνο που έλεγε ήταν "καλημέρα" και "καλησπέρα".
Αν τύχαινε να μπω στο τμήμα του, σηκωνόταν πηδώντας, στεκόταν όρθιος, μου έσφιγγε το χέρι και ήταν νευρικός σαν παιδί.

Ήταν γενναίος στρατιώτης στο μέτωπο κατά τη διάρκεια του πολέμου. Μετά τον πόλεμο ήταν έμπορος μέχρι που καταστράφηκε από τον πληθωρισμό. Εργάστηκε σε ένα αγρόκτημα, αλλά έχασε τη θέση του λόγω των πολιτικών του πεποιθήσεων. Επέστρεψε στην πόλη, ένας από τον «στρατό» των τριών εκατομμυρίων αχρείαστων Γερμανών εργατών.

Τη νύχτα πριν από τη συνάντηση με τον Χίτλερ, μαζί με τους συντρόφους του, κρέμασε αφίσες. Έμεινε έξω μέχρι τα ξημερώματα, επιστρέφοντας κουρασμένος στο διαμέρισμά του. Η πιστή σύζυγός του τον ανάγκασε να κοιμηθεί για τρεις ώρες. Στη συνέχεια επέστρεψε στη δουλειά του.

Η καρδιά του σπάει. Το χλωμό, ταλαιπωρημένο πρόσωπό του κοκκινίζει από ενθουσιασμό, γιατί απόψε θα δει και θα ακούσει για πρώτη φορά τον Φύρερ του. Στις πέντε αναλαμβάνει καθήκοντα στο ταμείο του Sportpalast. Καθώς φεύγει από το γραφείο, λέει σε έναν σύντροφο: «Αναρωτιέμαι ποιον θα θάψουμε μετά».

Καθώς επιθεωρούσα τα πράγματα γύρω στις 6:30, τον είδα στον πάγκο. Δεν θυμάμαι ποτέ να τον είχα ακούσει να γελάει, αλλά τώρα το έκανε. Το πρόσωπό του έλαμπε από χαρά. Μου φώναξε κάτι, αλλά δεν μπορούσα να τον καταλάβω.

Στις 8:15 ο επόπτης είπε: «Kütemeyer, δεν έχεις ακούσει ακόμα τον Χίτλερ. Πρόσθεσε τα σε ένα λεπτό και μπες στην αίθουσα!» Πρόσθεσε τα χρήματα. Μέχρι τη δεκάρα. 420,40 μάρκα. Πήρε την απόδειξη και έφυγε. Βρισκόταν στην τελευταία σειρά, καθώς η αίθουσα ήταν ασφυκτικά γεμάτη. Στεκόταν στην είσοδο, με δάκρυα στα μάτια, σμίγοντας με τους πάνω από δεκαέξι χιλιάδες που σηκώθηκαν για να τραγουδήσουν «Deutschland Deutschland über alles, und im Unglück nun erst recht».

Ποιος μπορεί να τον κατηγορήσει για την απροθυμία του να επιστρέψει στην πραγματικότητα της καθημερινότητάς; Συζητούσε ζωηρά επί δύο ώρες με τους συντρόφους του. Έπειτα, κατευθύνθηκε προς στο σπίτι του για να συναντήσει τη σύζυγό του, η οποία είχε φύγει αμέσως μετά τη λήξη της συνάντησης.

Δέχτηκε επίθεση σε μια γωνιά του δρόμου. Υπερασπίστηκε τον εαυτό του. Αλλά ήταν 20-1, και τον νίκησαν. Το πρόσωπό του θρυμματίστηκε σε ένα ματωμένο Ecce Homo, η μύτη του σπασμένη, τα μάτια ματωμένα, τα χείλη σκισμένα. Τρέκλισε αργά προς την ήσυχη ακτή, ελπίζοντας να ξεφύγει από τον αιμοδιψή όχλο μέσα στο σκοτάδι και ίσως να συναντήσει έναν από τους συντρόφους του που επίσης κυνηγούνταν στους δρόμους.

Ο ήχος ενός ταξί ακούγεται μέσα στη βροχερή νύχτα. Είναι γεμάτο με κόκκινα καθάρματα. Ο οδηγός χαμογελάει κακόβουλα και πατάει το γκάζι. Κάτω στην όχθη τον καταδιώκουν σαν πληγωμένο ζώο. Ένας χλωμός άντρας με ματωμένο πρόσωπο. «Πηγαίνετε να τον πιάσετε!» Μερικά χτυπήματα στο κεφάλι με ένα ρόπαλο τον έκαναν να χάσει τις αισθήσεις του. «Πετάξτε τον στο κανάλι! Είναι ήδη νεκρός ή πεθαίνει τώρα;»

Μια δυνατή κραυγή βοήθειας ακούστηκε καθώς το ταξί απομακρυνόταν με ταχύτητα. Ένας Γερμανός πνιγόταν στα κρύα κύματα. Ήταν απλώς ένας εργάτης. Ποιός νοιάζεται; Ένας από τα τρία εκατομμύρια.

Το πτώμα βρέθηκε στις 6 το πρωί, βρήκαν στην τσέπη του μια κάρτα μέλους του κόμματος και ένα προπαγανδιστικό φυλλάδιο. Τίποτα άλλο. Ούτε χρήματα, ούτε στιλέτο, ούτε πιστόλι. Μόνο ένα κομμάτι χαρτί με το όνομα του Χίτλερ. Το μέλος του κόμματος που πήγε στο νεκροτομείο με δυσκολία μπόρεσε να τον αναγνωρίσει, τόσο άσχημα ήταν χτυπημένο το πρόσωπό του.

Η γυναίκα του ξύπνησε στις τέσσερις το πρωί. Λες και άκουσε τον άντρα της να φωνάζει «Μητέρα, μαμά!». Ήταν η ώρα που πέθανε.

«Αυτοκτονία! Ατύχημα! Μεθυσμένος! Πνίγηκε!» Αυτά έλεγαν οι εφημερίδες.

Η αστυνομία έκανε λόγο για ένα ατυχές παραπάτημα. Ένας θανάσιμα τραυματισμένος άνδρας έπεσε από ένα κιγκλίδωμα ύψους ενός μέτρου. Επικεφαλής αυτής της αστυνομικής δύναμης είναι ένας άνδρας εβραϊκής καταγωγής. Ο νεκρός είναι απλώς ένας Γερμανός εργάτης.

Τα πηλίκια βγαίνουν και οι σημαίες κατεβαίνουν σε ένδειξη πένθους! Αλλά μόνο για μια στιγμή! Σφίξτε τα υποσιάγωνα λουριά και ξεκινήστε την εκδίκησή ενάντια στους καταστροφείς του λαού μας. Δουλειά, σύντροφοι, δουλειά!

Αυτός ο νεκρός άνδρας έχει δικαίωμα να το ζητήσει από εμάς.

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 26 Νοεμβρίου 1928 στην εφημερίδα «Der Angriff». Ο Hans Georg Kütemeyer ήταν ένας Βερολινέζος Εθνικοσοσιαλιστής που δολοφονήθηκε στις 17 Νοεμβρίου 1928.

Hans Georg Kütemeyer
(27 Ιουλίου 1895 - 17 Νοεμβρίου 1928)

Landwehrkanal, εδώ βρέθηκε νεκρός ο Hans Kütemeyer

«Hans Georg Kütemeyer
Το νέο θύμα της εβραϊκής σέκτας ευλογεί
την αφυπνισμένη Γερμανία»

Hans Georg Kütemeyer

Heute ist sein zehnter Todestag

Heute jährt sich zum zehnten Male der Tag, an dem der Scharführer Hans Georg Kütemeyer sein Leben ließ für die nationalsozialistische Bewegung. Aus diesem Anlaß veranstaltet die Standarte 2 „Kütemeyer" eine Reihe von Feierlichkeiten, um den toten Sturmsoldaten Adolf Hitlers zu ehren.

Einer der erhebendsten Tage der Berliner Bewegung war am 16. November 1928 mit dem Schwur von 18 000 Volksgenossen zu Adolf Hitler und seiner Fahne zu Ende gegangen. Zum ersten Male hatte der Führer der nationalsozialistischen Bewegung nach der Aufhebung des Redeverbots durch die Systemregierung öffentlich in der Reichshauptstadt gesprochen, und der Sportpalast, die größte Halle Berlins, war überfüllt.

Drinnen aber war ein Mann dabei gewesen, der Scharführer Hans Georg Kütemeyer vom Sturm 15, wie viele seit Jahren arbeitslos, aber gläubig und fest vertrauend auf den Tag der Freiheit.

Aus der Stimmung dieses festlichen Erlebnisses heraus waren Hans Georg Kütemeyer und seine Kameraden noch einmal in ihr Sturmlokal „Zum alten Ziethen" gezogen, noch einmal tauschten sie ihre Gedanken über das Erlebnis der letzten Stunden aus. Dann begaben sie sich auf den Heimweg. Und da lauerte Rotmord. Zwanzigfach war die Uebermacht, gegen die sich Hans Georg Kütemeyer, der Scharführer vom Sturm 15, tapfer wehrte, aber es war aussichtslos.

Das Gesicht zerfetzt, das Nasenbein gebrochen, so wankte Hans Georg Kütemeyer dem Lützowufer zu, vielleicht in der Hoffnung, daß ihn dort die Dunkelheit aufnehmen und ihn schützen könne. Es war aber zu spät, denn in diese Dunkelheit hinein brauste eine Taxe, in ihr die roten Henker. Sie ergriffen den Todgeweihten und warfen ihn in das eiskalte Wasser des Landwehrkanals.

Anläßlich des zehnten Todestages Hans Georg Kütemeyers stellt die Standarte 2 „Kütemeyer" heute an der Mordstelle am Lützow-Ufer von 8 Uhr früh ab bis Mitternacht, bei einbrechender Dunkelheit mit Fackeln, eine Ehrenwache, und um die gleiche Zeit wird auch am Grabe Kütemeyers eine Ehrenwache aufziehen. Um 9 Uhr findet dann auf dem Zwölf-Apostel-Friedhof am Sachsendamm in Schöneberg, auf dem Hans Georg Kütemeyer seine letzte Ruhestätte gefunden hat, eine feierliche Kranzniederlegung statt. Im Rahmen einer Totengedenkfeier, die heute abend um 8 Uhr im Bach-Saal beginnt, wird Obergruppenführer von Jagow sprechen, und nach Schluß der Feier marschiert die gesamte Standarte zur Mordstelle, wo ein Vorbeimarsch stattfindet.

Άρθρο της εφημερίδας
για τον Kütemeyer

«Γερμανοί, αγοράστε μόνο από τον Εβραίο!»

Γιατί; Γιατί ο Εβραίος πουλάει φτηνά και κακής ποιότητας εμπορεύματα, ενώ ο Γερμανός ορίζει μια σωστή τιμή για τα καλά εμπορεύματα. Γιατί ο Εβραίος σας εξαπατά, ενώ ο Γερμανός σας φέρεται δίκαια και τίμια. Γιατί από τον Εβραίο μπορείς να αγοράσεις κάθε λογής σκουπίδια, αλλά ο Γερμανός πουλάει ως επί το πλείστον μόνο ποιοτικά προϊόντα.

Αγοράστε μόνο από εβραϊκά πολυκαταστήματα. Τι σημασία έχει για εσάς ο μικρός Γερμανός έμπορος; Θα πρέπει να πάει στην Παλαιστίνη και να πουλήσει τα προϊόντα του εκεί. Δεν ανήκει μαζί μας στη Γερμανία! Έχουμε κουραστεί από αυτή τη συνεχή φλυαρία για τις μικρές επιχειρήσεις που πεθαίνουν. Είναι τόσο άνετα και ζεστά στο εβραϊκό πολυκατάστημα. Κάθε είδους φτηνά σκουπίδια είναι διαθέσιμα. Τέτοια παλάτια βρίσκονται σε κάθε γωνιά του δρόμου. Τα φώτα τους λάμπουν στη σκοτεινή νύχτα, τα χριστουγεννιάτικα δέντρα λάμπουν στις βιτρίνες, οι άγγελοι αιωρούνται πάνω από μια θάλασσα από κιτς, τα παιδιά γελούν και χειροκροτούν, και ο καλοπροαίρετος Εβραίος έμπορος στέκεται στο βάθος και τρίβει τα χέρια του με χαρά. Πού μπορείτε να βρείτε έναν τόσο γενναιόδωρο και δραστήριο Γερμανό έμπορο; Τι εννοείτε όταν λέτε ότι και ο Γερμανός θέλει να βγάλει τα προς το ζην; Γιατί; Ποιος νομίζει ότι είναι; Θα πρέπει να ζει από επιδόματα όπως όλοι μας. Γιατί κάποιοι Γερμανοί να έχουν καλύτερη τύχη από εμάς τους υπόλοιπους; Αυτό άλλωστε είναι το δικαίωμα των Εβραίων στη Γερμανία. Γιατί έχουμε δημοκρατία αν όχι για να ωφελήσουμε τους Εβραίους;

Εξακόσιες μικρές επιχειρήσεις χρεοκόπησαν λόγω των εβραϊκών πολυκαταστημάτων αυτή την περίοδο των Χριστουγέννων μόνο στο Βερολίνο! Υπάρχουν ακόμα τόσοι πολλοί Γερμανοί εδώ γύρω; Ησυχία - από του χρόνου θα είναι λιγότεροι. Δεν έχουν απομείνει και πολλά που μπορούν να χρεοκοπήσουν στη Γερμανία. Έτσι πρέπει να είναι. Η Γερμανία για τους Εβραίους! Γι' αυτό αγωνιστήκαμε και ματώσαμε. Θα ξοδέψουμε και την τελευταία μας δεκάρα γι' αυτό το σκοπό.

Τοποθετήστε το χριστουγεννιάτικο δέντρο. Κόρες της Σιών, χαρείτε! Οι καλοί Γερμανοί σφυρηλατούν τις δικές τους αλυσίδες από τα σκληρά αποκτημένα τους νομίσματα.
Ο Εβραίος χρηματοδότης θα τα χρησιμοποιήσει για να επιβάλει την αιώνια σκλαβιά στους Γερμανούς. Ποιος δεν θα ήθελε να βοηθήσει στην προώθηση του μεγάλου φιλανθρωπικού έργου του παγκόσμιου Εβραϊσμού; Γιατί έχουμε λαιμό, αν όχι για να σηκώνουμε τον ζυγό; Η Γερμανία είναι προς πώληση εδώ και δέκα χρόνια. Ποιος δεν θέλει να βοηθήσει; Ρωτάει κανείς αν το παιχνίδι κάτω από το χριστουγεννιάτικο δέντρο προέρχεται από τον Εβραίο Tietz ή τον Γερμανό Müller; Ο Εβραίος θα παχύνει από τα νομίσματα που του δίνετε, ο Γερμανός θα πεινάσει. Και λοιπόν; Αφήστε το φως να λάμψει στους Εβραίους, αφήστε τους Γερμανούς να κατοικούν στο σκοτάδι. Αυτό θέλει ο άρχοντας των Εβραίων, όπως και ο λακές του, ο υπουργός Οικονομικών Hilferding. Η ιδιοκτησία είναι κλοπή, εφόσον δεν ανήκει στον Εβραίο. Ούτε δεκάρα για τους ευγενείς, τα πάντα για τους απατεώνες των τραπεζών, των χρηματιστηρίων και των πολυκαταστημάτων!

Τα Χριστούγεννα είναι η γιορτή της αγάπης. Γιατί να μην αγαπάμε τους φτωχούς Εβραίους, και γιατί να μην τους παχαίνουμε; Αγαπήστε τους εχθρούς σας, κάντε καλό σ' αυτούς που σας μισούν! Πότε ο Εβραίος δεν ήταν εχθρός μας; Πότε δεν μας μισούσε και δεν μας καταδίωκε και δεν μας συκοφαντούσε και δεν μας έφτυνε; Ποιος θα ήταν τόσο απάνθρωπος ώστε να απαιτήσει να του φερθούμε σύμφωνα με το νόμο που εφαρμόζει σε εμάς: Οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος;

Το παιδί του οποίου τα γενέθλια θα γιορτάσουμε σύντομα ήρθε στον κόσμο για να φέρει την αγάπη. Αλλά ο άνθρωπος Χριστός έμαθε ότι δεν μπορεί κανείς να τα καταφέρνει πάντα με την αγάπη. Όταν είδε τους Ιουδαίους εμπόρους στο ναό, πήρε ένα μαστίγιο και τους έδιωξε.

Γερμανοί, αγοράστε μόνο από Εβραίους! Αφήστε τους συμπολίτες σας να πεινάσουν και πηγαίνετε στα εβραϊκά πολυκαταστήματα, ειδικά τα Χριστούγεννα. Όσο μεγαλύτερη αδικία κάνετε στους δικούς σας ανθρώπους, τόσο πιο γρήγορα θα φτάσει η μέρα που θα έρθει ένας άνθρωπος να πιάσει το μαστίγιο και να διώξει τους αργυραμοιβούς από το ναό της πατρίδας μας.

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 10 Δεκεμβρίου 1928 στην εφημερίδα «Der Angriff». Ο τίτλος είναι μια χιουμοριστική παραλλαγή του γνωστού συνθήματος των Εθνικοσοσιαλιστών: «Γερμανοί: Μην αγοράζετε από τον Εβραίο!»

Σκίτσο από την εφημερίδα ***Der Stürmer*** *(1929)*

Χριστουγεννιάτικες Εκδηλώσεις

«Λόγια της Τουαλέτας»

Αληθεύει ότι όσο εργαζόσασταν στο Ruhr είχατε στενές σχέσεις με μασόνους και ότι πληρωνόσασταν από αυτούς; Αν ναι, πώς συμβαδίζει αυτό με τη σημερινή σας στάση;

Είναι αλήθεια ότι η αδελφή σας στο Βερολίνο είναι παντρεμένη με Εβραίο και ότι τους επισκέπτεστε συχνά για γεύμα;

Εκπαιδευτήκατε από τους Ιησουίτες και εξακολουθείτε να έχετε επαφή και υποστήριξη από υπερμοντανικούς κύκλους, λαμβάνοντας καθοδήγηση και συμβουλές από αυτούς για την πολιτική σας δραστηριότητα; Αν ναι, τι πρέπει να σκεφτούμε γι' αυτό;

Είναι αλήθεια ότι πριν από λίγες εβδομάδες σας πέταξαν έξω από ένα μπαρ του Βερολίνου επειδή δεν πληρώσατε τον λογαριασμό σας; Αν ναι, πώς συμβαδίζει αυτό με τους υποκριτικούς ισχυρισμούς σας περί αξιοπρέπειας και τιμής;

Είστε εθισμένος στη μορφίνη;

Αληθεύει ότι έχετε μια ομάδα κομματικών μεγαλοστελεχών που σας πληρώνουν μεγάλο μισθό (τα κεφάλαια προέρχονται από γαλλικές ή ιταλικές πηγές);

Είναι αλήθεια ότι ανέχεστε κομματικούς συντρόφους σε υψηλές θέσεις που είναι ηθικά αμφισβητήσιμοι και των οποίων ο τρόπος ζωής δεν συμφωνεί με τα γενικά πρότυπα ηθικής και ευπρέπειας;

Απαντήστε, απαντήστε! Πείτε κάτι!

Είναι αστεία αυτά; Α, όχι, οι ερωτήσεις είναι σοβαρότατες. Αυτό είναι μόνο ένα μικρό δείγμα από το σωρό των ερωτήσεων και των ερευνών που μου έχουν γίνει γραπτώς ή προφορικώς όσο καιρό βρίσκομαι στο Βερολίνο. Υποτίθεται ότι πρέπει να τους απαντήσω; Πρέπει να είμαι πάντα έτοιμος να αντικρούσω και να καταστήσω ανίσχυρο κάθε νέο ψέμα και συκοφαντία; Δεν βλέπει κανείς το πόσο ντροπιαστικό είναι να μεταδίδει τέτοιες ανοησίες; Και δεν υπάρχει άλλη απάντηση στον σκανδαλοθήρα ή τον αχρείο που διαδίδει τέτοιες τρελές ιστορίες από το να με ρωτήσει γι' αυτές; Μήπως ο κάθε αλήτης έχει το δικαίωμα να με προσβάλλει και μετά να κρύβεται πίσω από την δειλή ανωνυμία χωρίς κανείς από το κόμμα να απαντά σε αυτές τις προφανείς συκοφαντίες; Το Κόμμα άλλωστε, είναι ο στόχος που ελπίζουν να τραυματίσουν με τις επιθέσεις στο ασήμαντο πρόσωπό μου. Πόσες φορές πρέπει να πει κανείς ότι ο εχθρός χρησιμοποιεί τη μίμηση, βάζοντας κάθε μέρα μια νέα μάσκα, με τον αιώνιο Εβραίο πάντα πίσω της; Είσαι εθισμένος στη μορφίνη; Μοιάζω με έναν; Επισκέπτεσαι έναν Εβραίο; Είναι η αδελφή σου (που είναι 16 ετών και πηγαίνει ακόμα σχολείο) παντρεμένη με τον θανάσιμο εχθρό μας; Είμαστε τρελοί; Έχω δώσει λόγο να πιστεύεις ότι είμαι ένα ηλίθιο ζώο, ένας υποκριτής και απατεώνας που κάθε ηλίθιος μπορεί να φτύσει υπό το χειροκρότημα του πλήθους; Αν υπήρχε έστω και ένα ίχνος αλήθειας, αναρωτιέται κανείς, οι εφημερίδες του Βερολίνου που είναι πάντα πρόθυμες να μας επιτεθούν θα έδειχναν τέτοια διακριτική επιφυλακτικότητα;

Η CV [1] ισχυρίζεται ότι λειτουργεί συστηματικά και αθόρυβα. Το πλάσμα που έχει ντροπιάσει και καταχραστεί το λαό μας δεν διασταυρώνει τα ξίφη του μαζί μας στη δημόσια συζήτηση. Πρώτα προσπάθησαν να μας σκοτώσουν με τη σιωπή, μετά μας επιτέθηκαν με την κόκκινη τρομοκρατία, μετά απαγόρευσαν τις οργανώσεις και τον Τύπο μας, και όταν όλα αυτά απέτυχαν, τι απέμεινε στον Εβραίο εκτός από την τέχνη του ψέματος και της συκοφαντίας, της οποίας είναι δάσκαλος; Συνειδητοποιεί ότι πάντα κάτι μένει. Ξεφυλλίζει με τα βρώμικα δάχτυλά του μια παχιά στοίβα χυδαιότητας και ο καλός πολίτης σκέφτεται: "Ίσως δεν είναι όλα αλήθεια, αλλά κάποια από αυτά πρέπει να είναι. Κανείς δεν μπορεί να λέει τόσο εξωφρενικά ψέματα". Λοιπόν, ο Εβραίος λέει ψέματα με τόσο εξωφρενικό τρόπο. Κυμαίνεται από την υποτιθέμενη Εβραία νύφη του Χίτλερ μέχρι μια μικρή συκοφαντία εναντίον του πιο χαμηλόβαθμου κομματικού στελέχους. Θα πρέπει να αμυνθούμε εναντίον του, προσπαθώντας κάθε εβδομάδα να διορθώνουμε τους τελευταίους παραλογισμούς; Ο Εβραίος θα το λάτρευε αυτό! Θα μας έβαζε σε άμυνα και θα μπορούσαμε έτσι να αλλάξουμε το όνομα της μαχόμενης εφημερίδας μας «Der Angriff» (Η Επίθεση) σε «Die Rechtfertigung»(Η Άμυνα). Νομίζουν ότι είμαστε τόσο ηλίθιοι;

Εμείς αποφασίζουμε πώς θα πολεμήσουμε, όχι κάποιος ανώνυμος Εβραίος. Δεν είμαστε ακόμα τόσο άρρωστοι και εξαρτημένοι από την μορφίνη ώστε να μην έχουμε τη δύναμη να δώσουμε την κατάλληλη απάντηση σε αυτό το νέο έτος.

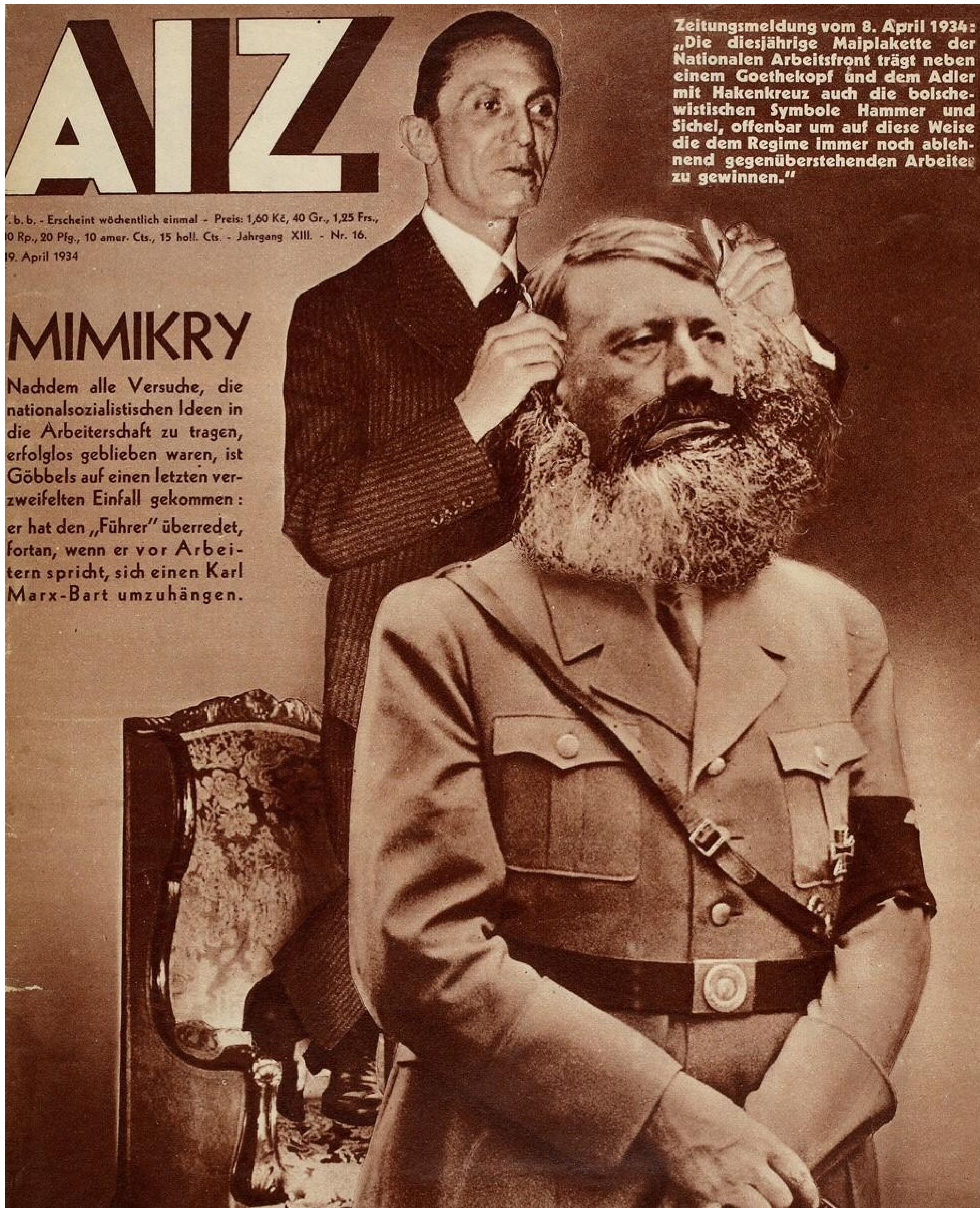
Ένας Εβραίος δεν μπορεί να μας προσβάλει. Εμείς απαντάμε μόνο ματαιώνοντας τα σχέδιά του. Δεν θα καταφέρει να μας κάνει να αλλάξουμε το στυλ μας. Εγώ, ο μισθωτός των μασόνων, ο Ιησουίτης, ο μορφινομανής και υποψήφιος για θάνατο, ο αρχιαυλικός και υπερασπιστής της ανηθικότητας και της κακίας, θα έχω μια απάντηση για τον Εβραϊσμό. Αλλά δεν θα είναι η απάντηση που περιμένει ο Εβραίος.

Να σου δώσω μήπως και τα σχέδιά δράσης μας μέχρι το Πάσχα, αθώε περαστικέ εβραϊκής εμφάνισης;

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 7 Ιανουαρίου 1929 στην εφημερίδα «Der Angriff».

[1]: CV = Centralverein deutscher Staatsbürger jüdischen Glaubens (Κεντρική Ένωση Γερμανών πολιτών εβραϊκού θρησκεύματος). Η CV ιδρύθηκε από Εβραίους της Γερμανίας στις 26 Μαρτίου 1893 στο Βερολίνο, με σκοπό να αντιταχθεί στην άνοδο του αντισημιτισμού στη Γερμανική Αυτοκρατορία.

Σημείωση*: Ο τίτλος του άρθρου «Latrinenparolen» μεταφράζεται ως σλόγκαν/λόγια τουαλέτας και έχει την έννοια των φημών/κουτσομπολιών.*

Εξώφυλλο του κομμουνιστικού περιοδικού Arbeiter-Illustrated-Zeitung (AIZ) που υποστηρίζει ότι «όλες οι προσπάθειες να μεταφέρει τις εθνικοσοσιαλιστικές ιδέες στην εργατική τάξη απέτυχαν και έτσι ο Γκαίμπελς είχε μια τελευταία απελπισμένη ιδέα: έπεισε τον Φύρερ να φοράει στο εξής την γενειάδα του Καρλ Μαρξ όταν μιλάει σε εργάτες». Το συγκεκριμένο περιοδικό αναπαρήγαγε συνέχεια τις συκοφαντίες και τις φήμες που αναφέρει ο Γκαίμπελς στο άρθρο.

«Ο Εβραίος»

Όλα τα ζητήματα συζητούνται ανοιχτά στη Γερμανία και κάθε Γερμανός διεκδικεί το δικαίωμα να αποφασίζει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο για όλα τα ζητήματα. Ο ένας είναι καθολικός, ο άλλος προτεστάντης, ο ένας εργαζόμενος, ο άλλος εργοδότης, ο καπιταλιστής, ο σοσιαλιστής, ο δημοκράτης, ο αριστοκράτης. Δεν υπάρχει τίποτα ατιμωτικό στο να επιλέγουν τη μία ή την άλλη πλευρά. Οι συζητήσεις γίνονται δημόσια και όπου τα πράγματα είναι ασαφή ή μπερδεμένα, ξεκαθαρίζονται με συζητήσεις με επιχειρήματα και αντεπιχειρήματα. Υπάρχει όμως ένα πρόβλημα που δεν συζητείται δημοσίως, ένα πρόβλημα που ενοχλεί ακόμη και η αναφορά του: Το Εβραϊκό ζήτημα. Είναι ταμπού στη δημοκρατία μας.

Ο Εβραίος είναι ανοσοποιημένος απέναντι σε όλους τους κινδύνους: μπορεί κανείς να τον πει παλιάνθρωπο, παράσιτο, απατεώνα, κερδοσκόπο, όλα κυλούν πάνω του όπως το νερό στο αδιάβροχο. Πείτε τον όμως Εβραίο και θα εκπλαγείτε από το πώς αναπηδά, πόσο τραυματισμένος είναι, πώς ξαφνικά οπισθοχωρεί: «Με ανακάλυψαν».

Δεν έχει νόημα να υπερασπιστείς τον εαυτό σου ενάντια στον Εβραίο. Επιτίθεται με αστραπιαία ταχύτητα από τη θέση ασφαλείας του και χρησιμοποιεί τις ικανότητές του για να συντρίψει κάθε προσπάθεια άμυνας.

Γρήγορα στρέφει τις κατηγορίες του επιτιθέμενου πίσω σ' αυτόν και ο επιτιθέμενος γίνεται ο ψεύτης, ο ταραχοποιός, ο τρομοκράτης. Τίποτα δεν θα ήταν πιο λάθος από το να προσπαθείς να αμυνθείς από αυτό. Αυτό ακριβώς θέλει ο Εβραίος. Μπορεί να εφευρίσκει νέα ψέματα κάθε μέρα, ενάντια στα οποία ο αντίπαλός του πρέπει τώρα να υπερασπιστεί τον εαυτό του, και το αποτέλεσμα είναι ότι ξοδεύει τόσο πολύ χρόνο για να αμυνθεί που δεν έχει χρόνο να κάνει αυτό που πραγματικά φοβάται ο Εβραίος: να του επιτεθεί.
Ο κατηγορούμενος έχει γίνει πλέον ο κατήγορος, και με πολλές φωνές σπρώχνει τον κατήγορο στο εδώλιο. Αυτό συνέβαινε πάντα μέχρι τώρα όταν ένα άτομο ή ένα κίνημα τολμούσε να πολεμήσει τους Εβραίους. Αυτό θα συνέβαινε και σε εμάς αν δεν είχαμε πλήρη επίγνωση της φύσης του και αν δεν είχαμε το θάρρος να βγάλουμε τα ριζικά συμπεράσματά μας από αυτή τη γνώση. Και αυτά είναι:

1. Δεν μπορεί κανείς να πολεμήσει τον Εβραίο με θετικά μέσα. Είναι αρνητικός, και αυτή η αρνητικότητα πρέπει να διαγραφεί από το γερμανικό σύστημα, διαφορετικά θα το διαφθείρει για πάντα.

2. Δεν μπορεί κανείς να συζητήσει το εβραϊκό ζήτημα με τους Εβραίους. Δύσκολα μπορείς να αποδείξεις σε κάποιον ότι έχεις το δικαίωμα και το καθήκον να τον καταστήσεις αβλαβή.

3. Δεν μπορεί κανείς να δώσει στον Εβραίο τα ίδια μέσα που θα έδινε σε έναν έντιμο αντίπαλο, γιατί δεν είναι έντιμος αντίπαλος. Θα χρησιμοποιήσει τη γενναιοδωρία και την ευγένεια μόνο για να παγιδεύσει τον εχθρό του.

4. Ο Εβραίος δεν έχει λόγο στα γερμανικά ζητήματα. Είναι ένας ξένος, ένας ξένος για τον λαό, που απολαμβάνει μόνο τα δικαιώματα του φιλοξενούμενου ανάμεσά μας, δικαιώματα που πάντα καταχράται.

5. Η λεγόμενη θρησκευτική ηθική των Εβραίων δεν είναι καθόλου ηθική, μάλλον ένας οδηγός εξαπάτησης. Γι' αυτό δεν έχουν κανένα δικαίωμα προστασίας και προφύλαξης από το κράτος.

6. Ο Εβραίος δεν είναι πιο έξυπνος από εμάς, μόνο πιο πανούργος και πονηρός.
Το σύστημά του δεν μπορεί να νικηθεί οικονομικά – αγωνίζεται οικονομικά ακολουθώντας εντελώς διαφορετικές ηθικές αρχές από εμάς –, αλλά μόνο με πολιτικά μέσα.

7. Ένας Εβραίος δεν μπορεί να προσβάλει έναν Γερμανό. Οι εβραϊκές συκοφαντίες δεν είναι παρά διακριτικά τιμής για έναν Γερμανό αντίπαλο των Εβραίων.

8. Η αξία ενός Γερμανού ή ενός γερμανικού κινήματος αυξάνεται με την αντίθεση στον Εβραίο. Αν κάποιος δέχεται επίθεση από τους Εβραίους, αυτό είναι ένα σίγουρο σημάδι της αρετής του. Αυτός που δεν διώκεται από τους Εβραίους ή που επαινείται από αυτούς, είναι άχρηστος και επικίνδυνος.

9. Ο Εβραίος κρίνει πάντα τα γερμανικά ζητήματα από την εβραϊκή σκοπιά. Επομένως το αντίθετο από αυτό που λέει είναι σωστό.

10. Πρέπει να πείτε ναι ή όχι στον αντισημιτισμό. Όποιος υπερασπίζεται τους Εβραίους αμαρτάνει απέναντι στο δικό του λαό. Κάποιος μπορεί να είναι μόνο υπηρέτης ή αντίπαλος των Εβραίων. Η αντίθεση με τους Εβραίους είναι θέμα προσωπικής καθαριότητας.

Αυτές οι αρχές δίνουν στο αντιεβραϊκό κίνημα πιθανότητες επιτυχίας. Μόνο ένα τέτοιο κίνημα θα ληφθεί σοβαρά από τους Εβραίους, μόνο ένα τέτοιο κίνημα θα τους φοβίσει.

Το γεγονός ότι φωνάζει και διαμαρτύρεται για ένα τέτοιο κίνημα είναι επομένως μόνο μια απόδειξη ότι είναι σωστό. Ανυπομονούμε λοιπόν να βρούμε άμεσα τις σχετικές αποδείξεις για τις γραμμές αυτές στις εβραϊκές εφημερίδες. Εκεί μπορεί να φωνάζουν για τρόμο. Απαντάμε με τη γνωστή φράση του Μουσολίνι: «Τρόμος; Ποτέ! Είναι κοινωνική υγιεινή. Αποσύρουμε αυτά τα άτομα από την κυκλοφορία, όπως ακριβώς κάνει ένας γιατρός σε ένα βακτήριο.»

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 21 Ιανουαρίου 1929 στην εφημερίδα «Der Angriff».

Το κτίριο στο οποίο στεγάζεται η έκθεση «Der ewige Jude» (Ο Αιώνιος Εβραίος) από τις 8 Νοεμβρίου 1937 έως 31 Ιανουαρίου 1938

Επίσκεψη της Χιτλερικής Νεολαίας στην έκθεση

Η έκθεση υπό κατασκευή λίγες μέρες πριν το άνοιγμα για το κοινό

Οι πρώτοι επισκέπτες (μέλη του NSDAP) τον Νοέμβριο του 1937

1938, Ο καγκελάριος της Αυστρίας, Arthur Seyss-Inquart ξεναγεί μέλη
του NSDAP στα εγκαίνια της έκθεσης στη Βιέννη

Αντι-Μασονική παρουσίαση. Το κείμενο λέει ότι η εκπαίδευση στις μασονικές στοές πραγματοποιείται μέσω εθίμων και συμβόλων, τα οποία ως επί το πλείστον είναι εμπνευσμένα από τα εβραϊκά έθιμα. Έτσι, ο μη Εβραίος αδελφός της Στοάς εισάγεται επίσημα στην εβραϊκή σκέψη και συναίσθημα.

Ο Εβραϊκός τύπος στη Γερμανία και στο εξωτερικό
Georg Bernhard - Πρόεδρος της ένωσης του Γερμανικού Τύπου
και εκδότης της καθημερινής εφημερίδας του Παρισιού

Οι Εβραίοι γελοιοποιούν και παραβιάζουν τους γερμανικούς νόμους
Δικαστικός σύμβουλος Werthauer - υπερασπιστής εβραίων που εμπλέκονται με το Kutisker-skandal

Ο Ιουδαϊκός διανοητικισμός βιάζει τη Γερμανική ζωή

Einstein, Rosenfeld, Bonn και Werlauer

Εβραίοι εγκληματίες καταστρέφουν την λαϊκή ηθική

«Ο Φύρερ»

Ένας Ηγέτης πρέπει να έχει χαρακτήρα, θέληση, ικανότητα και τύχη. Εάν αυτά τα τέσσερα χαρακτηριστικά διαμορφώνουν μια αρμονική ενότητα σε ένα λαμπρό πρόσωπο, έχουμε έναν άνθρωπο εκλεγμένο από την ίδια την Ιστορία.

Ο χαρακτήρας είναι ο πιο σημαντικός παράγοντας. Η γνώση, η θεωρία, η εμπειρία και η πρακτική είναι περισσότερο επιβλαβή παρά επικερδή, εάν δεν βασίζονται σε έναν δυνατό χαρακτήρα. Ο χαρακτήρας τα εκφράζει σωστά. Απαιτεί θάρρος, αντοχή, ενέργεια και συνέπεια. Το Θάρρος δίνει σε κάποιον, όχι μόνο την ικανότητα να αναγνωρίζει το σωστό, αλλά επίσης να το υπερασπίζεται και να το εφαρμόζει. Η αντοχή του δίνει την ικανότητα να κυνηγάει τον επιλεγμένο του Σκοπό, ακόμη κι αν προκύψουν αδύνατα εμπόδια, και να τον αναγορεύει, ακόμη κι αν είναι αντιδημοτικός, ακόμη κι αν κάνει τον ίδιο αντιδημοτικό. Η ενέργεια κινητοποιεί τη δύναμη να διακυβεύει τα πάντα για την επίτευξη του σκοπού και την επιμονή να συνεχίσει. Η συνέπεια δίνει στην οπτική και τη σκέψη του την δριμύτητα της γνώσης και της λογικής στη σκέψη και στη δράση που δίνουν στους πραγματικά μεγάλους ανθρώπους την ικανότητα να φθάνουν ως τις αιωνίως διστάζουσες μάζες. Αυτές οι ανδροπρεπείς αρετές μαζί αποτελούν αυτό το οποίο αποκαλούμε χαρακτήρα. Ο χαρακτήρας, εν ολίγοις, είναι το στυλ και η συμπεριφορά ανωτάτου επιπέδου.

Η Θέληση αναγάγει τον χαρακτήρα από ατομικιστικό σε καθολικό. Η Θέληση μετατρέπει τον άνδρα με χαρακτήρα σε πρόσωπο πολιτικό. Κάθε σπουδαίος άνδρας θέλει κάτι, και πράγματι είναι πρόθυμος να χρησιμοποιήσει κάθε μέσον προκειμένου να φθάσει στο τέλος του. Η Θέληση διακρίνει τον άνδρα ο οποίος πράττει από τον άνδρα ο οποίος απλώς διαλογίζεται. Είναι ο μεσολαβητής μεταξύ της Γνώσης και της Πράξης. Για Εμάς είναι πολύ σημαντικότερο να θέλουμε αυτό το οποίο είναι σωστό, παρά να γνωρίζουμε απλώς τι είναι σωστό. Αυτό είναι ιδιαιτέρως αληθινό στην πολιτική. Τι μου προσφέρει να γνωρίζω τον εχθρό, εάν δεν έχω τη θέληση να τον καταστρέψω! Πολλοί γνωρίζουν για ποιον λόγο έχει καταρρεύσει η Γερμανία, μα λίγοι έχουν τη θέληση να δώσουν ένα τέλος στις συμφορές της. Αυτό που διακρίνει αυτόν ο οποίος έχει καλεστεί στην ηγεσία από όλους τους υπόλοιπους είναι το εξής: Δεν έχει μόνο τη θέληση να επιθυμεί, αλλά και την επιθυμία να θέλει.

Ωστόσο στην πολιτική είναι εξίσου σημαντικό, όχι μόνο αυτό που θέλει ο καθένας, αλλά και τι καταφέρνει. Αυτό μας οδηγεί στο τρίτο χαρακτηριστικό του ικανού πολιτικού προσώπου: την Ικανότητα. Η προκοπή απαιτεί την εκπλήρωση. Η ηγεσία συνεπάγεται να θέλεις κάτι και να είσαι ικανός να δείχνεις τον τρόπο να πραγματοποιήσεις αυτό που θέλεις. Η ιστορία κρίνει από τα πεπραγμένα. Εμείς οι Γερμανοί πρέπει να το συνειδητοποιήσουμε αυτό. Η πολιτική είναι δημόσιο ζήτημα και οι νόμοι για τα ιδιωτικά ζητήματα δεν είναι εφαρμόσιμοι στα δημόσια ζητήματα. Εμείς οι Γερμανοί συνήθως συγχέουμε τον πόθο για κάτι με την ικανότητα να το πραγματοποιήσουμε και συγχωρούμε τους ανίκανους οι οποίοι ισχυρίζονται ότι ήθελαν σωστά και ενάρετα πράγματα.

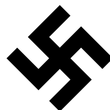
«Δεν επιφέραμε τον Σοσιαλισμό», ισχυρίζεται το Κίνημα των Μαρξιστών του Νοέμβρη, «αλλά τουλάχιστον το θελήσαμε». Αυτό είναι ασήμαντο, όπως επίσης δεν μας ενδιαφέρει εάν κάποιος θέλει να παίξει βιολί. Πρέπει να είναι και ικανός να παίξει. Αυτός ο οποίος θέλει να σώσει έναν ολόκληρο λαό, πρέπει πάνω από όλα να έχει την ανάλογη ικανότητα να το πράξει.

Ο χαρακτήρας, η θέληση και η ικανότητα, οι τρεις προϋποθέσεις για την ηγεσία, φανερώνονται στους ικανούς ανθρώπους. Είτε υφίστανται, είτε δεν υφίστανται. Το τέταρτο χαρακτηριστικό ενώνει όλα τα υπόλοιπα: η Τύχη. Ο Ηγέτης πρέπει να έχει Τύχη. Πρέπει να είναι ευλογημένος. Πρέπει ο καθένας να μπορεί να δει ότι όλες οι πράξεις του προστατεύονται από μια Ανώτερη Δύναμη. Ο Ηγέτης μπορεί να έχει έλλειψη σε οτιδήποτε εκτός από την Τύχη. Είναι αναντικατάστατη!

Οι μάζες δεν αντιστέκονται στους ηγέτες. Αντιστέκονται όμως ενστικτωδώς σε σφετεριστές οι οποίοι διεκδικούν την εξουσία χωρίς να έχουν την απαραίτητη θέληση και την ικανότητα. Ο Ηγέτης σπανίως είναι εχθρός των μαζών. Αποφεύγει μόνο τα φθηνά κόλπα μαζικής κολακείας που τρέφουν το λαό με φράσεις παρά με ψωμί.

Ο Ηγέτης πρέπει να είναι ικανός να κάνει τα πάντα. Αυτό δεν συνεπάγεται ότι κατανοεί όλες τις λεπτομέρειες, αλλά ότι πρέπει να γνωρίζει τουλάχιστον τα βασικά. Υπάρχουν εξάλλου κι άλλοι χρήσιμοι άνθρωποι οι οποίοι μπορούν να βοηθούν τους τροχούς της πολιτικής να γυρίζουν.

Η τέχνη της οργάνωσης είναι ένας από τους πιο σημαντικούς παράγοντες μεταξύ των ικανοτήτων των πολιτικών ηγετών. Οργάνωση σημαίνει δίκαιη ανάθεση της εργασίας και των καθηκόντων. Ο Ηγέτης είναι ο κυβερνήτης του μηχανισμού μιας πολύπλοκης πολιτικής μηχανής.

Σήμερα γιορτάζουμε τα 40α γενέθλια του Αδόλφου Χίτλερ.
Πιστεύουμε ότι η μοίρα τον έχει επιλέξει για να δείξει το δρόμο στο γερμανικό λαό.
Τον χαιρετούμε με Τιμή και Αφοσίωση, και ευχόμαστε μόνο ότι θα προστατευτεί για εμάς μέχρι να ολοκληρωθεί το έργο Του.

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 20 Απριλίου 1929 στην εφημερίδα «Der Angriff».

«Καπιταλισμός»

Καπιταλισμός δεν είναι ένα πράγμα αλλά η σχέση με ένα πράγμα. Αιτίες της κοινωνικής μας δυστυχίας δεν αποτελούν τα ορυχεία, τα εργοστάσια, η ιδιοκτησία σπιτιών και γης, οι σιδηροδρομικές υποδομές, το χρήμα και τα πακέτα μετοχών αλλά η κατάχρηση αυτών των λαϊκών αγαθών. Επομένως, ο καπιταλισμός δεν είναι τίποτα άλλο παρά η κατάχρηση του εθνικού κεφαλαίου[1] αν και αυτός ο ορισμός δεν περιορίζεται σε καμία περίπτωση αποκλειστικά σε οικονομικά ζητήματα. Έχει γενική ισχύ σε όλους τους τομείς της δημόσιας ζωής. Καπιταλισμός είναι η ακατάλληλη χρήση της εθνικής κληρονομιάς και ο άνθρωπος που την καταχράται είναι καπιταλιστής.

Το ορυχείο υπάρχει για να παρέχει στον Λαό κάρβουνο ώστε αυτός να απολαμβάνει φως και ζεστασιά. Τα εργοστάσια, τα σπίτια, η γη, το χρήμα και τα πακέτα μετοχών προορίζονται να υπηρετούν τον Λαό, όχι να υποδουλώνουν τον Λαό. Η κατοχή αυτών των αγαθών δεν μεταβιβάζει τόσο δικαιώματα, όσο υποχρεώσεις. Περιουσία σημαίνει ευθύνη, όχι προς το πορτοφόλι του ιδιοκτήτη, αλλά προς τον Λαό και το συλλογικό όφελος. Αρχικά τα ορυχεία προορίζονται να εξυπηρετούν την παραγωγή και η παραγωγή να εξυπηρετεί τον Λαό. Δεν επινόησε το χρήμα τους ανθρώπους αλλά οι άνθρωποι το χρήμα, για να το υποτάξουν και όχι για να τους υποτάξει αυτό.

Εάν καταχρώμαι οικονομικά αγαθά για να βασανίζω τον Λαό μου, τότε δεν είμαι άξιος να κατέχω αυτά τα αγαθά. Αντιστρέφω την ζωή προς το αντίθετο της. Είμαι οικονομικός καπιταλιστής. Εάν καταχρώμαι πολιτιστικά αγαθά (Kulturgütern) π.χ. εκμεταλλεύομαι την θρησκεία για οικονομικούς ή πολιτικούς σκοπούς τότε είμαι ένας άθλιος διαχειριστής των περιουσιακών στοιχείων που μου εμπιστεύτηκαν: είμαι πολιτιστικός καπιταλιστής. Ο καπιταλισμός λαμβάνει ανυπόφορες μορφές από την στιγμή που οι ατομικοί σκοποί, τους οποίους εξυπηρετεί, έρχονται σε αντίθεση με τα συμφέροντα του Λαού στο σύνολο τους. Ο καπιταλισμός λαμβάνει ως σημείο εκκίνησης τα πράγματα και όχι τους ανθρώπους. Το χρήμα γίνεται ο άξονας γύρω από τον οποίον περιστρέφονται τα πάντα.
Είναι το αντίθετο του σοσιαλισμού. Η σοσιαλιστική κοσμοθεωρία ξεκινά από τον Λαό και μετά προχωρά στα πράγματα. Τα πράγματα υποτάσσονται στον Λαό. Ο Σοσιαλιστής τοποθετεί τον Λαό πάνω από όλα και τα πράγματα αποτελούν μόνο μέσο για τον σκοπό.

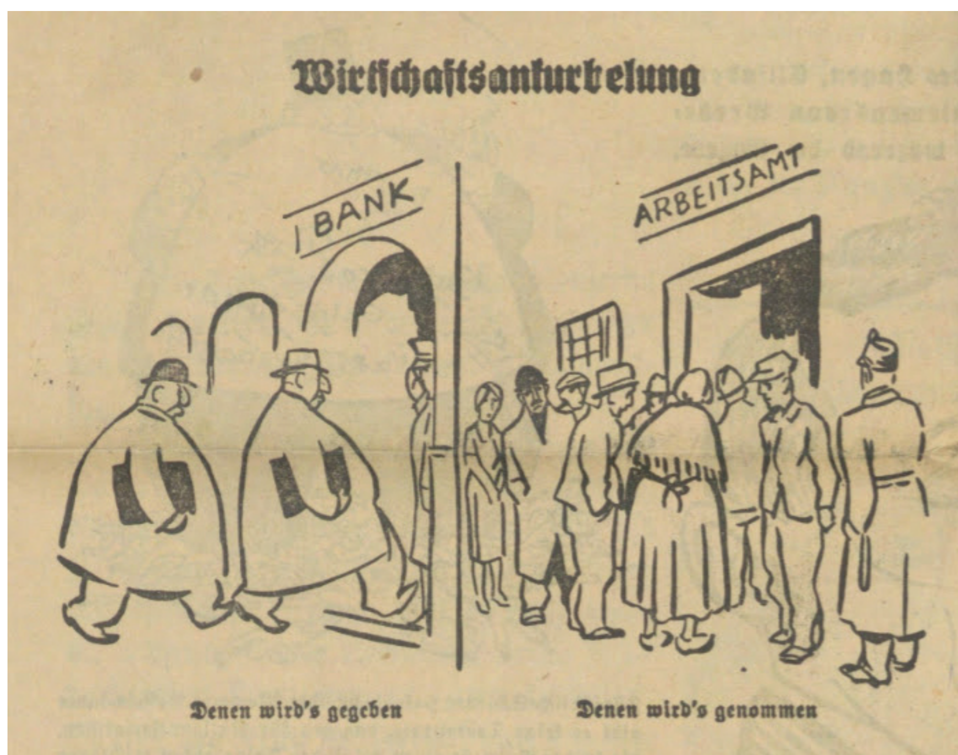
Αν εφαρμόσουμε αυτές τις αρχές στην οικονομική ζωή, τότε προκύπτει η ακόλουθη εικόνα:

Στο καπιταλιστικό σύστημα ο Λαός εξυπηρετεί την παραγωγή, η οποία με την σειρά της εξαρτάται από τις δυνάμεις του χρήματος. Το φάντασμα του χρήματος θριαμβεύει πάνω στην ζωντανή οντότητα του Λαού. Σε ένα σοσιαλιστικό σύστημα το χρήμα εξυπηρετεί την παραγωγή και η παραγωγή εξυπηρετεί τον Λαό. Το χρήμα είναι υποταγμένο στην οργανική κοινότητα του Λαού. Το κράτος μπορεί να έχει μόνο ρυθμιστικό ρόλο σε όλα αυτά. Αφαιρεί τις αιώνιες συγκρούσεις μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας μαζί με τον εθνικο-καταστροφικό χαρακτήρα που αυτές φέρουν. Είναι κριτής μεταξύ των δύο και επεμβαίνει αμείλικτα όταν ο Λαός απειλείται. Σε κάθε περίπτωση υπάρχει μόνο μία

ξεκάθαρη απόφαση: αν στον οικονομικό ανταγωνισμό το κράτος τοποθετείται στο πλευρό εκείνων που διάκεινται εχθρικά προς τον Λαό - ανεξάρτητα από το πόσο εθνικιστές αυτοί υποτίθεται ότι μπορεί να είναι - τότε είναι καπιταλιστικό. Αν από την άλλη υπηρετεί την Δικαιοσύνη και την κρατική αναγκαιότητα τότε είναι σοσιαλιστικό.

Αυτό ήταν το μοιραίο λάθος του γερμανικού προλεταριάτου εκείνη την δυστυχή μέρα της 9ης Νοεμβρίου 1918: ότι κάποιος μπορούσε να χάσει έναν πόλεμο, να αφήσει τον εαυτό του να εξαπατηθεί από μία επανάσταση και παρόλα αυτά να μπορεί να ανατρέψει το καπιταλιστικό κράτος και να δημιουργήσει ένα σοσιαλιστικό στην θέση του. Αυτό θα ήταν δυνατό μόνο με τα όπλα. Ποτέ στην ιστορία δεν επικράτησε μία νέα κοσμοθεωρία - και ο σοσιαλισμός είναι μία τέτοια - μέσω της συνθηκολόγησης, πάντα μόνο μέσω της αντίστασης και της επίθεσης. Το 1918 ο Γερμανός σοσιαλιστής είχε μόνο ένα καθήκον: να παραμείνει οπλισμένος και να υπερασπιστεί τον γερμανικό σοσιαλισμό. Αυτό δεν έγινε. Οι άνθρωποι μιλούσαν, υιοθετούσαν ψηφίσματα και ο Γερμανός εργάτης δεν παρατήρησε ότι η διαδικασία αυτή απλώς παρείχε γη και ύδωρ στον μεγαλύτερο εχθρό του, το διεθνές κεφάλαιο.

Αποτέλεσμα αυτής της ανοησίας είναι το χάος του σήμερα. Μία σοσιαλδημοκρατία στα λόγια, ένας υπηρέτης του παγκόσμιου κεφαλαίου στην πράξη. Παίρνουμε θέση ενάντια σε όλο αυτό. Επειδή είμαστε σοσιαλιστές και θέλουμε το χρήμα να υπηρετεί τον Λαό, για αυτό επαναστατούμε ενάντια στην παρούσα τάξη πραγμάτων, εμπνέοντας την θέληση να τσακίσουμε ένα αφόρητο σύστημα, έτσι ώστε, από τα ερείπια της δημοκρατικής επαρχίας του χρήματος να αναδυθεί ένα Γερμανικό Σοσιαλιστικό Κράτος.

«Θα δοθεί στους πρώτους, πάρθηκε από τους δεύτερους»

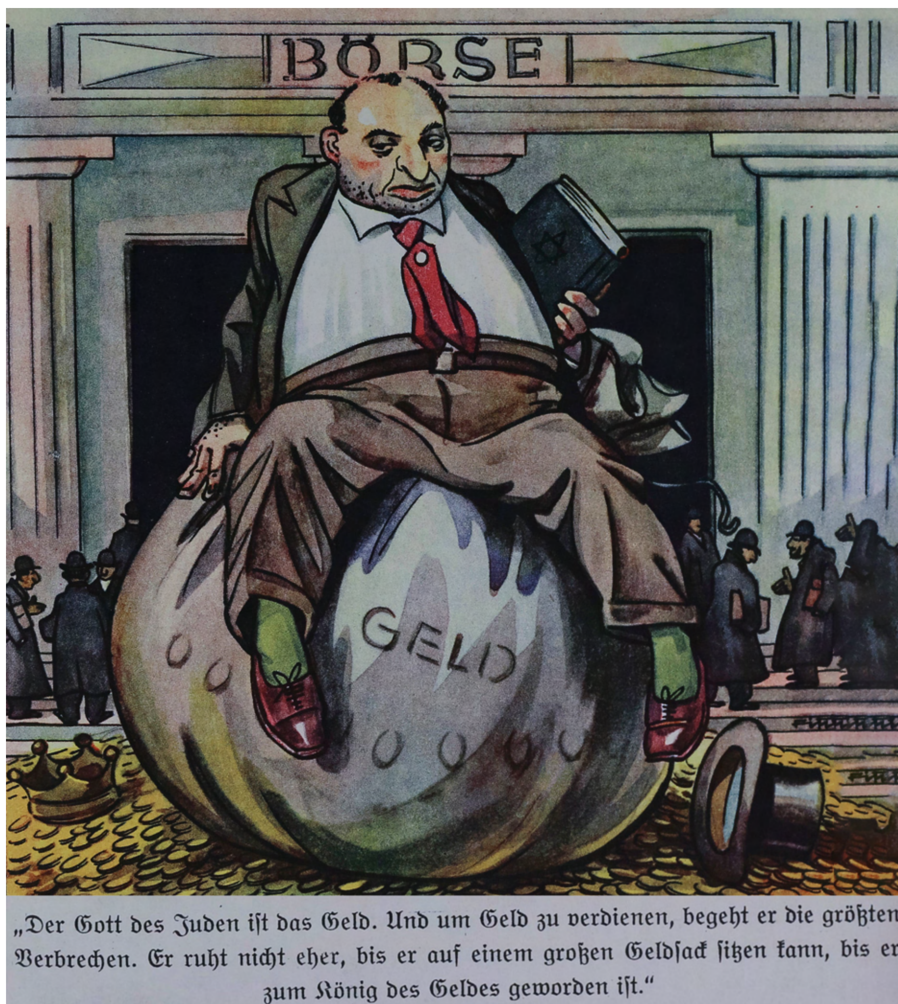
Σημείωση: Η έννοια «Λαός» έχει αποδοθεί ως ελληνική μετάφραση της γερμανικής λέξης «Volk» που ταυτίζεται περισσότερο με την έννοια «εθνική κοινότητα» ή «λαϊκή κοινότητα». Ουσιαστικά η λέξη «Volk» δεν εννοεί τον λαό ως ένα απλό άθροισμα ατόμων αλλά ως οργανικά συνδεδεμένο εθνικό σύνολο.

[1]: Εθνικό Κεφάλαιο, «Volkscapital» στο πρωτότυπο γερμανικό κείμενο. Στα εθνικοσοσιαλιστικά κείμενα ονομάζεται επίσης και «εργασιακό κεφάλαιο» (working capital, tätigen capital) ή «παραγωγικό κεφάλαιο» (schaffendes kapital). Η εθνικοσοσιαλιστική οικονομική θεωρία έκανε διάκριση μεταξύ «παραγωγικού κεφαλαίου» (κεφάλαιο που δημιουργεί θέσεις εργασίας, ορισμένες μορφές βιομηχανίας και γεωργίας, κεφάλαιο δεσμευμένο στην γερμανική επικράτεια αποτελούμενο σε μεγάλο βαθμό από ακίνητα περιουσιακά στοιχεία και το οποίο παρέχει μισθούς και εργασία στον εργαζόμενο λαό) και «αρπακτικού κεφαλαίου» (κυρίως χρηματιστηριακό κεφάλαιο, χρηματοοικονομικό κεφάλαιο και δανειακό κεφάλαιο, δηλαδή κεφάλαιο με διεθνή βάση, κινητά περιουσιακά στοιχεία, που δεν παράγει τίποτα υλικό, παρά μόνο μεγάλα κέρδη για μία μικρή κλίκα μέσω της εκμεταλλευτικής χειραγώγησης του χρήματος και όχι μέσω δαπανών).

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 15 Ιουλίου 1929 στην εφημερίδα «Der Angriff».

«Ο θεός του Εβραίου είναι το χρήμα. Και για να κερδίσει χρήματα, διαπράττει τα μεγαλύτερα εγκλήματα. Δεν ησυχάζει μέχρι να καθίσει σε ένα μεγάλο τσουβάλι από λεφτά, έως ότου γίνει ο βασιλιάς των χρημάτων.»

Σκίτσο από το βιβλίο «Το Δηλητηριώδες Μανιτάρι» του Ernst Hiemer, 1938

«Ο Μαρξισμός είναι ο Φύλακας Άγγελος του καπιταλισμού»

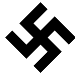
Αφίσα του NSDAP για τις εκλογές του Ράιχσταγκ. Νοέμβριος, 1932

«Ορθό το λάβαρο»

Ήταν αργά το βράδυ και απολάμβανα τη σπάνια απόλαυση της ανάγνωσης ενός καλού βιβλίου. Ήμουν χαλαρός και άνετος. Το τηλέφωνο χτύπησε. Το σήκωσα με τρόμο. Είναι χειρότερα απ' ό,τι περίμενα. «Ο Horst Wessel πυροβολήθηκε». Τρέμοντας από φόβο, ρώτησα: «Νεκρός;» «Όχι, αλλά δεν υπάρχει ελπίδα». Ένιωσα σαν να καταρρέουν οι τοίχοι γύρω μου. Ήταν απίστευτο. Δεν είναι δυνατόν!

Λίγες ημέρες αργότερα. Μπαίνω στο μικρό δωμάτιο του νοσοκομείου στο ισόγειο και σοκάρομαι από το θέαμα. Μια σφαίρα στο κεφάλι έχει κάνει τρομερή ζημιά σε αυτό το ηρωικό παλικάρι. Το πρόσωπό του είναι παραμορφωμένο. Μετά βίας τον αναγνωρίζω. Αλλά είναι ευτυχισμένος. Τα καθαρά, φωτεινά μάτια του λάμπουν, αν και δεν μπορούμε να μιλήσουμε για πολύ. Ο γιατρός τον διέταξε να παραμείνει ήρεμος. Επαναλαμβάνει μόνο μερικές λέξεις: «Είμαι ευτυχισμένος». Δεν χρειάζεται να το πει. Το βλέπει κανείς κοιτώντας τον. Το νεανικό, λαμπερό χαμόγελό του ξεπερνά το αίμα και τις πληγές. Ακόμα πιστεύει.

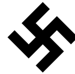
Κάθισα δίπλα στο κρεβάτι του ένα κυριακάτικο απόγευμα, καθώς οι επισκέπτες έρχονταν κατά ριπάς μέχρι το βράδυ. Μπορεί κανείς να ελπίζει. Βελτιώνεται. Ο πυρετός έχει πέσει, οι πληγές επουλώνονται. Σηκώθηκε εν μέρει και μίλησε. Για τι πράγμα; Μια ανόητη ερώτηση! Για εμάς, για το κίνημα, για τους συντρόφους του. Στέκονταν σήμερα έξω από την πόρτα του, και ο ένας μετά τον άλλο περνούσε και σήκωνε το χέρι του για να χαιρετήσει για λίγο τον νεαρό ηγέτη. «Δεν θα μπορούσα να το αντέξω αλλιώς!»

Κοιτάζω τα χέρια του, τα οποία τώρα είναι μικρά και λευκά. Η δυνατή μύτη του ξεχωρίζει στη μέση του προσώπου του, και δύο φωτεινά μάτια λάμπουν. Αλλά ο πυρετός επέστρεψε; Δεν μπορεί να φάει, οι δυνάμεις του μειώνονται σταδιακά, αν και το πνεύμα του παραμένει φρέσκο και σε εγρήγορση. Δεν του επιτρέπεται να διαβάζει. Μπορεί μόνο να μιλάει. Μου είναι δύσκολο να υπακούσω το προειδοποιητικό βλέμμα της νοσοκόμας. Θα τον ξαναδώ ποτέ; Ποιος ξέρει! Αν δεν προκληθεί δηλητηρίαση του αίματος, όλα θα πάνε καλά.

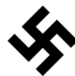
Μια μοναχική μητέρα κάθεται έξω. Το πρόσωπό της αντανακλά μια ερώτηση. «Θα τα καταφέρει;» Τι μπορεί να πει κανείς εκτός από το ναι; Προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου και τους άλλους.

Αναπτύσσεται δηλητηρίαση του αίματος. Μέχρι την Πέμπτη, δεν υπάρχουν πολλές ελπίδες. Θέλει να μου μιλήσει.

Ο γιατρός μου δίνει ένα λεπτό. Πόσο δύσκολο είναι να περάσει κανείς από αυτό το στενό κατώφλι, υπό τη σκοπιά του θανάτου! Δεν ξέρει πόσο σοβαρή είναι η κατάστασή του. Αλλά αισθάνεται ότι μπορεί να είναι η τελευταία φορά: «Μη φύγεις!» με ικετεύει. Η νοσοκόμα υποκύπτει και ο ίδιος παρηγορείται. «Μη χάνεις την ελπίδα. Ο πυρετός έρχεται και φεύγει. Το κίνημα, επίσης, ήταν στον πυρετό για δύο χρόνια και παρ' όλα αυτά, σήμερα είναι δυνατό και υγιές». Αυτό τον παρηγορεί. «Γύρνα πίσω!», λένε τα μάτια του, τα χέρια του, τα ζεστά, στεγνά χείλη του, καθώς φεύγω με βαριά καρδιά. Μια θαμπή προαίσθηση μου λέει ότι αυτό ήταν το τελευταίο αντίο.

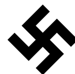

Σάββατο πρωί. Η κατάστασή του είναι απελπιστική. Ο γιατρός δεν επιτρέπει άλλες επισκέψεις. Έχει παραισθήσεις. Δεν αναγνωρίζει πια ούτε τη μητέρα του.

Την Κυριακή το πρωί στις έξι και μισή αφήνει την τελευταία του πνοή μετά από σκληρό αγώνα. Καθώς στέκομαι δίπλα στο νεκροκρέβατό του δύο ώρες αργότερα, δεν μπορώ να πιστέψω ότι αυτός είναι ο Horst Wessel. Το πρόσωπό του είναι κίτρινο σαν κερί, οι πληγές του είναι ακόμα καλυμμένες με λευκούς επιδέσμους. Στο πηγούνι του φαίνονται γένια. Τα μισάνοιχτα μάτια του κοιτάζουν γυάλινα στο κενό: στο άπειρο που εξακολουθεί να ελλοχεύει όλους μας. Τα μικρά κρύα χέρια του βρίσκονται ανάμεσα σε λουλούδια, λευκές, κόκκινες τουλίπες και βιολέτες.

Ο Horst Wessel απεβίωσε. Τα θνητά του λείψανα εγκατέλειψαν τον αγώνα και τη σύγκρουση. Ωστόσο, μπορώ να νιώσω σχεδόν σωματικά το πνεύμα του να ανατέλλει, για να συνεχίσει να ζει μαζί μας. Το πίστευε, το ήξερε. Ο ίδιος το έθεσε με λόγια: «Παρελαύνουν με το πνεύμα τους στις γραμμές μας».

Μια μέρα σε μια γερμανική Γερμανία, εργάτες και φοιτητές θα διαδηλώνουν μαζί τραγουδώντας το τραγούδι του. Θα είναι μαζί τους. Το έγραψε σε μια στιγμή έκστασης, έμπνευσης. Το τραγούδι έρεε από μέσα του, γεννημένο από τη ζωή και μαρτυρώντας αυτή τη ζωή. Οι καφέ στρατιώτες το τραγουδούν σε όλη τη χώρα. Σε δέκα χρόνια, τα παιδιά θα το τραγουδούν στα σχολεία, οι εργάτες στα εργοστάσια, οι στρατιώτες στην παρέλαση. Το τραγούδι του τον κάνει αθάνατο. Έτσι έζησε, έτσι πέθανε. Ένας περιπλανώμενος μεταξύ δύο κόσμων, μεταξύ του χθες και του αύριο, μεταξύ αυτού που ήταν και αυτού που θα γίνει. Ένας στρατιώτης της γερμανικής επανάστασης! Κάποτε στεκόταν με το χέρι στη ζώνη του, περήφανος και όρθιος, με το χαμόγελο της νιότης στα κόκκινα χείλη του, πάντα έτοιμος να ρισκάρει τη ζωή του. Έτσι θα τον θυμόμαστε.

Βλέπω ατελείωτες φάλαγγες να παρελαύνουν με πνεύμα. Ένας ταπεινωμένος λαός σηκώνεται και αρχίζει να κινείται. Μια αφυπνισμένη Γερμανία απαιτεί τα δικαιώματά της: Ελευθερία και ψωμί!

Βαδίζει πίσω τους με πνεύμα. Πολλοί από αυτούς δεν τον γνωρίζουν. Πολλοί θα έχουν πάει εκεί που βρίσκεται τώρα. Πολλοί άλλοι θα έχουν έρθει.

Βαδίζει σιωπηλά και συνειδητά μαζί τους. Τα λάβαρα κυματίζουν, οι σάλπιγγες ηχούν και από εκατομμύρια στόματα ηχεί το τραγούδι της γερμανικής επανάστασης:

«Ορθό το λάβαρο!»

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 27 Φεβρουαρίου 1930 στην εφημερίδα «Der Angriff». Ο Horst Ludwig Georg Erich Wessel ήταν Sturmführer στη παραστρατιωτική οργάνωση Sturmabteilung (SA). Στις 14 Ιανουαρίου 1930 πυροβολήθηκε στο κεφάλι από τον γερμανό κομμουνιστή Albrecht Höhler ο οποίος άνηκε στη παραστρατιωτική οργάνωση Roter Frontkämpferbund (RFB). Απεβίωσε στις 23 Φεβρουαρίου 1930 και έγινε ο πιο γνωστός μάρτυρας των Εθνικοσοσιαλιστών . Το ποίημά του «Die Fahne hoch» (Ορθό το λάβαρο) μετατράπηκε σε τραγούδι με το όνομα «Horst Wessel Lied» και αποτέλεσε τον ανεπίσημο εθνικό ύμνο του Τρίτου Ράιχ.

Horst Ludwig Georg Erich Wessel
(9 Οκτωβρίου 1907 – 23 Φεβρουαρίου 1930)

1907, Ο Horst Wessel με τους γονείς του

1917, Ο Horst Wessel δέκα ετών

Personal-Ausweis

Eigenhändige Unterschrift des Inhabers.

Es wird hiermit bescheinigt, daß der Buchinhaber die durch obenstehendes Lichtbild dargestellte Person und Mitglied der Nat.-soz. Deutschen Arbeiter-Partei ist, sowie die darunter befindliche Unterschrift eigenhändig vollzogen hat.

...en 24. Februar 1928

Die Ortsgruppenleitung (Unterschrift und Stempel)

24 Φεβρουαρίου 1928, Κάρτα μέλους του NSDAP του Horst Wessel. Υπογράφεται από τον Γκαίμπελς.

3 Αυγούστου 1929, 4ο κομματικό συνέδριο του NSDAP. Ο Wessel επικεφαλής της «SA-Sturms 5»

Ο Horst Wessel (τέρμα δεξιά) και ο Richard Fiedler με μέλη της «SA-Sturm Alexander I»

9 Νοεμβρίου 1935, Τιμητική φρουρά στον τάφο του Horst Wessel.
Διακρίνεται η πένθιμη μαύρη κορδέλα πάνω από το περιβραχιόνιο

23 Φεβρουαρίου 1935, Μαθητές επισκέπτονται τον τάφο του Horst Wessel
στο κοιμητήριο «St. Marien und St. Nikolai-Friedhof I»

23 Φεβρουαρίου 1934, Ο Γκαίμπελς καταθέτει
στεφάνι στον τάφο του Horst Wessel

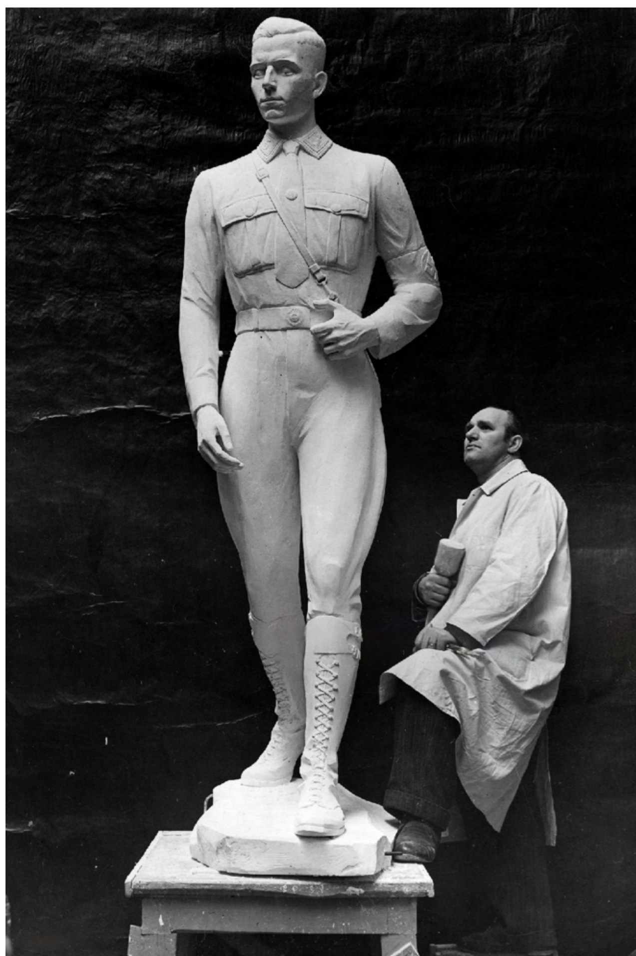
13 Ιουνίου 1936, Ο Αδόλφος Χίτλερ συναντάει την μητέρα του Horst Wessel
κατά την καθέλκυση του πλοίου «Horst Wessel» στο Αμβούργο.

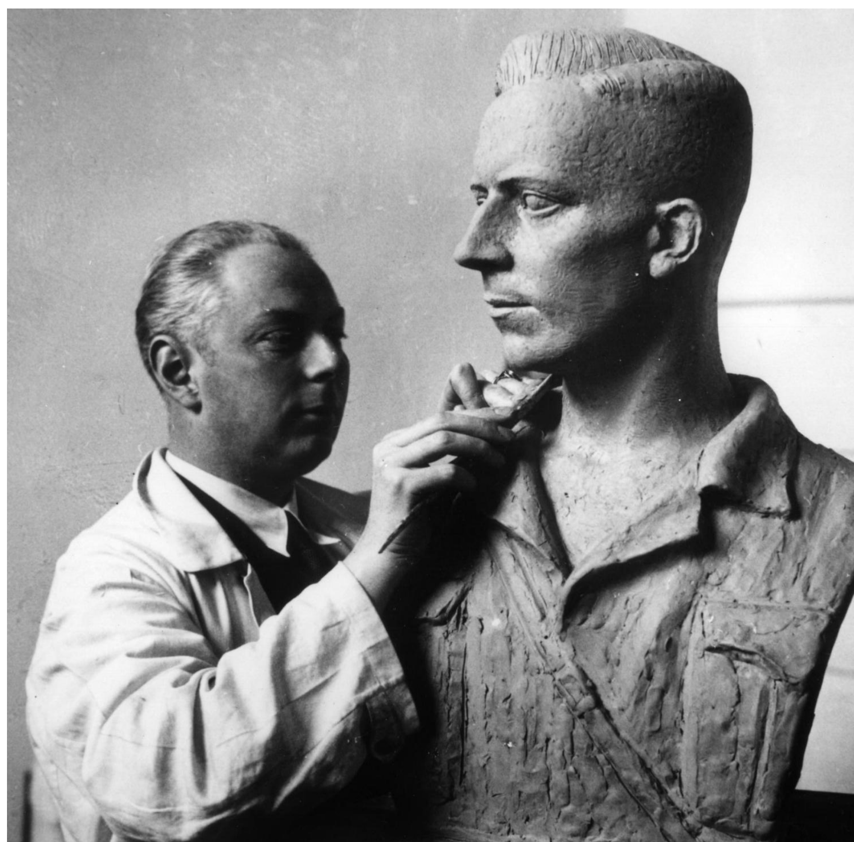
Συγκέντρωση των SA στη μνήμη του Horst Wessel
στο Berliner Sportpalast

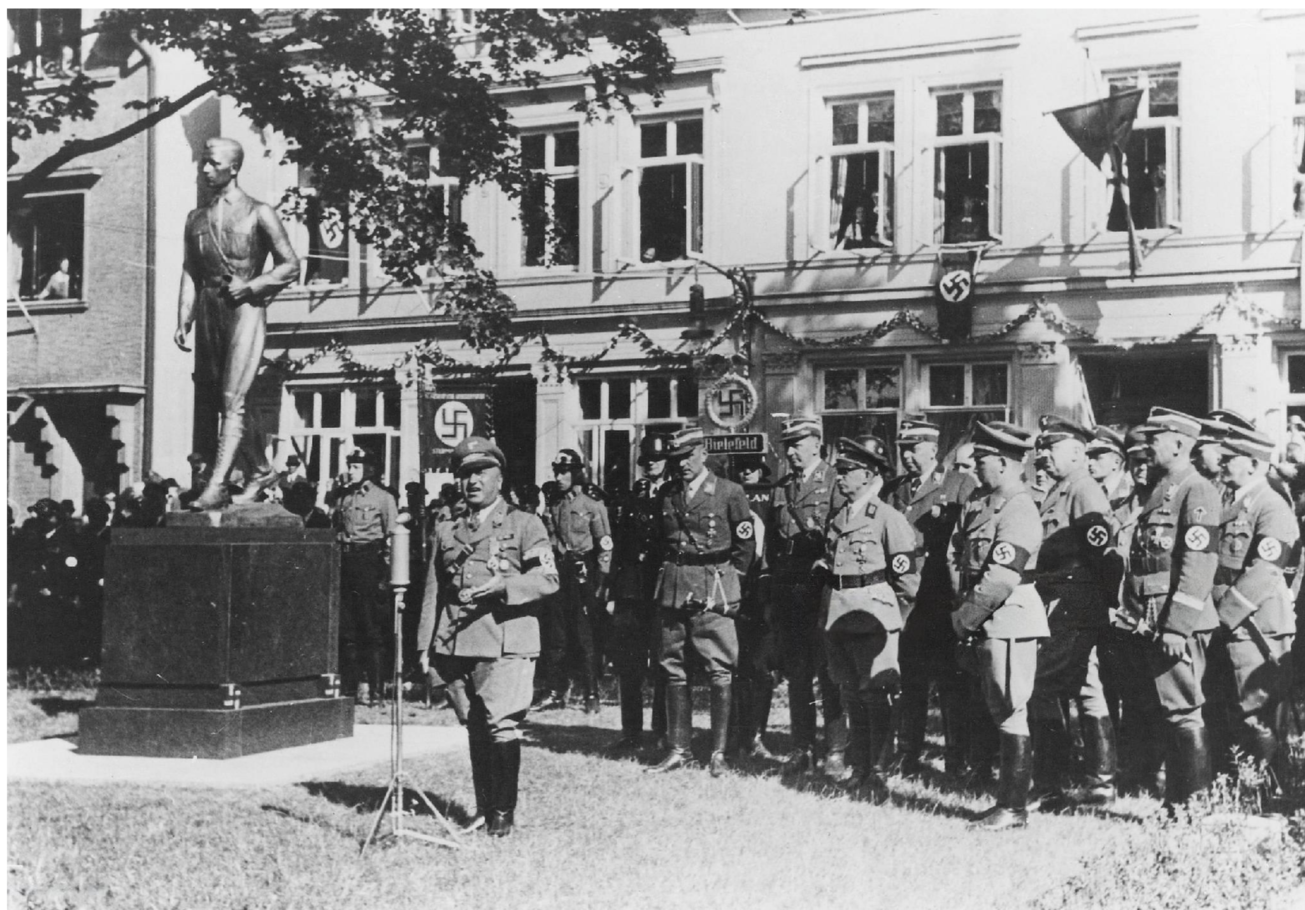
22 Μαρτίου 1938, Τα βερολινέζικα SA αποχωρούν
από το Horst-Wessel-Haus

17 Φεβρουαρίου 1939, Paul Hinkelday με το μεγαλύτερο άγαλμα του Horst Wessel

1938, Ο γλύπτης Paul Gruson επί το έργον σε μια προτομή του Horst Wessel

16 Ιουνίου 1939, Αποκαλυπτήρια του Μνημείου του Horst Wessel στο Bielefeld της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας. Ομιλητής ο επικεφαλής του Γερμανικού Εργατικού Μετώπου, Robert Ley

«Εκατόν επτά»

Αυτός είναι ένας ωραίος, στρογγυλός, εντυπωσιακός και βαρύς αριθμός. Κάποιοι από εμάς θυμούνται την εποχή που γράψαμε αυτόν τον αριθμό σε ένα βιβλιάριο μελών και έτσι τεκμηριώναμε ότι ο αριθμός των μελών του κόμματος εισέρχεται στη δεύτερη εκατοντάδα. Φαίνεται απίστευτο ότι έχουμε τώρα τόσα μέλη στο Ράιχσταγκ, ότι είμαστε το δεύτερο μεγαλύτερο κόμμα και το μεγαλύτερο από τα μη μαρξιστικά κόμματα. Θα πρέπει να προσαρμοστούμε στο νέο μας ρόλο. Μέσα σε μια νύχτα μεταβληθήκαμε από μια μικρή και περιφρονημένη ομάδα σε ένα κορυφαίο μαζικό κόμμα και η νίκη μας στις 14 Σεπτεμβρίου είναι πρωτοφανής στην πολιτική ιστορία. Στο παρελθόν ένα κόμμα που διπλασίαζε τις ψήφους του γιόρταζε το επίτευγμα αυτό ως θρίαμβο. Οι Σοσιαλδημοκράτες πάλευαν επί δεκαετίες για να αποκτήσουν τις πρώτες είκοσι έδρες τους. Τα τελευταία δύο χρόνια το κόμμα μας έχει δεκαπλασιαστεί. Έχει κατακτήσει το ένα προπύργιο μετά το άλλο και το ένα φρούριο μετά το άλλο σε όλη την επικράτεια, παρ' όλα τα ψέματα, τις συκοφαντίες και τις απαγορεύσεις. Έχει χτίσει μια ισχυρή οργάνωση, έχει αρχίσει να εκδίδει πενήντα εφημερίδες και έχει αναπτύξει ένα τάγμα από τους καλύτερους πολιτικούς ομιλητές. Έχει δημιουργήσει μια πλημμύρα σχεδίων και ιδεών και πολλούς οργανωτές και στοχαστές. Αυτό δεν μπορεί να εξηγηθεί με συνηθισμένα μέσα. Πρόκειται για ένα πολιτικό μυστήριο, κάτι σαν θαύμα.

Το καθήκον μας είναι να μετατρέψουμε το θαύμα αυτού του πολιτικού μυστηρίου σε πραγματικότητα. Οι πλατιές μάζες που εκφράστηκαν ψηφίζοντας το κίνημά μας έδωσαν μια σαφή και αδιαμφισβήτητη δήλωση ενάντια στη Γερμανία του σήμερα και υπέρ της Γερμανίας του αύριο. Θέλουν μια ριζική ρήξη με τις εσωτερικές, εξωτερικές, οικονομικές και πολιτιστικές πολιτικές της προηγούμενης κυβέρνησης. Δεν μπορεί να φανταστεί κανείς πιο απειλητική επίθεση στο Σύστημα. Είναι σαφές ότι η βούληση να απαλλαγεί η Γερμανία από τα παλιά κόμματα και τις ιδέες τους δεν είναι πλέον η βούληση ενός μικρού κόμματος, αλλά ενός ολόκληρου αφυπνισμένου έθνους. Η προπαγάνδα μας έχει απελευθερώσει αυτή τη λαϊκή βούληση. Τώρα πρέπει να μετατρέψουμε τα λόγια σε πράξεις.

Όσοι βρίσκονται στο κέντρο δεν πρέπει να μπερδεύουν τις προθέσεις μας :
Το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα δεν επιθυμεί να ενταχθεί στα αφεντικά των μπουρζουά κομμάτων. Δεν σκεφτόμαστε να αποφύγουμε την ευθύνη όταν αυτή μας πλησιάσει. Δεν είμαστε οι φρασεολόγοι του πάθους όπως αρέσκονται να λένε οι εφημερίδες για εμάς.
Θα αναλάβουμε την ευθύνη μόνο όταν μπορούμε να τη δικαιολογήσουμε στο λαό και στο έθνος. Αυτό που η λεγόμενη δημοκρατία θεωρεί ιερό και απαραβίαστο δεν είναι ιερό για εμάς. Το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα θέλει να ανατρέψει ό,τι υπάρχει και δεν ήρθε για να κρατήσει αυτό που πέφτει, αλλά για να το σπρώξει.

Οι όροι υπό τους οποίους θα ήμασταν πρόθυμοι να χρησιμοποιήσουμε την εξουσία που διαθέτουμε είναι σαφείς. Είναι σαφείς, σωστές και ακριβείς σε όποιον μας γνωρίζει. Δεν μας ενδιαφέρει το καλό του κόμματός μας, αλλά το καλό του γερμανικού λαού. Τα εκατομμύρια που μας ψήφισαν θέλουν ο Εθνικοσοσιαλισμός να καθορίσει την τύχη του Ράιχ. Δεν τους ενδιαφέρει η κοινοβουλευτική αλογομαχία, και ακόμη λιγότερο το να χρησιμοποιήσουμε τη δύναμή μας για να στηρίξουμε ένα σύστημα που καταρρέει. Όποιος θέλει να κυβερνήσει μαζί μας πρέπει να αποδεχτεί το γεγονός ότι η εποχή που μπορούσε κανείς να αγνοήσει τα συμφέροντα των εργαζομένων έχει περάσει. Επίσης, αρνούμαστε απολύτως να παζαρεύουμε για κομματικό πλεονέκτημα. Θα φροντίσουμε μόνοι μας για το κόμμα μας. Η κυβέρνηση πρέπει να λαμβάνει υπόψη της μόνο τα συμφέροντα του λαού.

Έχουμε συνέλθει από τον εκπληκτικό και εντελώς απροσδόκητο θρίαμβο της περασμένης εβδομάδας. Οι καρδιές μας είναι και πάλι θερμές και το μυαλό μας δροσερό. Όχι το αντίστροφο. Αντιμετωπίζουμε τη ξαφνική μας δύναμή μας με νηφάλιο μυαλό, έτοιμοι να τη χρησιμοποιήσουμε ανά πάσα στιγμή. Μπορούμε να κυβερνήσουμε ή να είμαστε στην αντιπολίτευση. Αλλά θα κάνουμε και τα δύο στο πνεύμα του εθνικοσοσιαλισμού. Μπορούμε να καθίσουμε τόσο άνετα στις υπουργικές θέσεις όσο και στα κοινοβουλευτικά έδρανα. Είμαστε στο σπίτι μας οπουδήποτε στη γερμανική πολιτική. Αλλά όπου κι αν πάμε και όπου κι αν σταθούμε, θα υπηρετούμε ακούραστα το λαό και την ευημερία του. Αυτός είναι ο όρκος που δίνουμε σε αυτή την ευτυχισμένη ώρα που η μοίρα μας ευλόγησε μετά από τόσες θυσίες, προσπάθειες και αιματοχυσίες:

Στεκόμαστε στο πλευρό του λαού και αγωνιζόμαστε για τη Γερμανία! Δεν θέλουμε τίποτα για τον εαυτό μας, αλλά τα πάντα για το έθνος! Θα υπηρετήσουμε το κοινό καλό με όλες μας τις δυνάμεις, θα ξανακερδίσουμε την τιμή και το ψωμί για την πατρίδα και θα σταθούμε ή θα πέσουμε μαζί με τη γερμανική μοίρα!

Ορθό το λάβαρο!

ΠΗΓΗ: Το άρθρο δημοσιεύθηκε από τον Γιόζεφ Γκαίμπελς στις 21 Σεπτεμβρίου 1930 στην εφημερίδα «Der Angriff». Οι Εθνικοσοσιαλιστές μόλις είχαν σημειώσει την πρώτη τους μεγάλη εκλογική επιτυχία, κερδίζοντας 107 έδρες στις εθνικές εκλογές του Ράιχσταγκ.

9 Φεβρουαρίου 1931, Βουλευτές του NSDAP στο Reichstag λίγο πριν αποχωρήσουν μαζί με βουλευτές του DNVP από την αίθουσα (αφού πρώτα τραγουδήσουν τον Ύμνο του Horst Wessel).

Ο μόνος που παρέμεινε στην αίθουσα ήταν ο Δρ. Γκαίμπελς ως «παρατηρητής».

der Angriff
TAGESZEITUNG DER DEUTSCHEN ARBEITSFRONT
Wahlsondernummer — Berlin, im April 1938

Deine Hand, Kamerad!

Unsere Zeiten sind voller großer Ereignisse, unsere Tage sind fast nicht lang genug, um alles Neue zu erfassen, und unsere Stunden sind angefüllt mit ernster und intensiver Arbeit. Manchen gibt es, der möchte stehenbleiben einen Augenblick und zurücksehen; und dann merkt er, daß es nicht geht, weil er vorwärts sehen muß, gebannt von dem Werk und dem Ergebnis seiner Arbeit.

Wahrhaftig, wir haben keine Zeit, rückwärts zu sehen. Wir haben ein Werk angefangen vor vier Jahren, das ruft nach uns. Wir sind jeder mit seiner Arbeit dabei, sie ist größer und wichtiger geworden von Tag zu Tag, und sie verlangt nach uns und unseren Händen. Diese Hände, Kamerad, was haben sie alles erlebt! In diesen vier Jahren — und in den Jahren davor. Sieh sie dir an, deine Hände, mit Falten und Narben, verarbeitet und abgearbeitet, aber zähe und feste Arbeiterhände. Das war mal anders, als wir stempeln gingen oder als eine kraftlose Hand die „Wohle" einstrich und eine müde Geste machte und du einen Katzbuckel dazu. Ja, manchmal muß man doch einen Augenblick rückwärts gucken, um noch einmal das ganze Elend vor sich abrollen zu lassen, das doch da war, bevor der eine Mann dich rief. Wir wollen uns nichts vormachen, wir haben es ihm nicht leicht gemacht, es hat lange gedauert, bis wir im Bilde waren. Das kannst du ruhig zugeben, Kamerad, wir sind alle Menschen. Dafür sind wir später mit ihm gegangen durch dick und dünn, der Anfang war schwer, aber es wurde leichter und leichter, und heute — —

Heute?

Heute können wir, das kann man wohl sagen, heute **können wir lachen, wenn wir unsere Hände ansehen.** Diese Hände bedeuten Arbeit und Ausruhen und wieder Weitermachen, mit diesen Händen spielt dein Kind, und ob sie schwarz sind von Öl und Ruß oder saubere Fingernägel haben, das ist keine Sache mehr, um sich zu streiten. Wir haben soviel Bruchstellen genietet oder neugehämmert, was damals kaputt gegangen war, und wenn wir daran denken, dann streichen wir in Gedanken über dieses Werk wie sonst wohl an der Drehbank über das fertige Maschinenstück. Das faßt sich griffig an und fest und fugenlos; **Volksgemeinschaft heißt es,** jawohl, so hat es der eine genannt, der auch als Arbeiter angefangen hat, und heute — —

Heute?

Ja, der heute unser Volk neu geschaffen hat und das Reich dazu, das wir brauchen, um unserer Arbeit Nachdruck zu geben. Damals haben wir geschuftet, und im Ausland machten sie sich einen guten Tag von unserer Arbeit und machten uns schlecht obendrein. Jetzt arbeiten wir in unsere Tasche, und wenn sie uns grob kommen, dann bekommen sie die passende Antwort. Früher konnten sie uns was vorreden, heute wissen wir, wie das zusammenhängt: Produktion und Löhne und Verdienst. Nicht nur wir wissen das, wir mit den harten Händen — auch die anderen von uns, die am Schreibtisch sitzen und mit harten Augen aufpassen, daß unsere Arbeit in der Welt ihren richtigen Wert bekommt.

Das alles sah sich zu Anfang gar nicht so einfach an wie heute, und wir haben ja alle zulernen müssen und haben es auch getan. Der eine später, der andere früher. Aber darüber sind wir uns alle klar, **ohne Adolf Hitler wäre es nie so gekommen.** Ohne Adolf Hitler — Mann, jetzt wollen wir uns mal ganz genau unterhalten — ohne Adolf Hitler säßen wir doch alle noch in der Bruchstelle und hätten nicht einmal die Nieten in der Hand, geschweige denn den Hammer. Deine Jungs verkämen auf der Landstraße, und deine Frau käme vom Versatzamt nicht weg, und heute — —

Heute?

Heute lernen sie was Anständiges und können hoch kommen, und du weißt, wo du deine Beine hinsteckst abends, wenn du nach Hause kommst und der Küchentopf dampft. Heute fahren sie Sonntags auf den Straßen, die den Namen Adolf Hitlers tragen, und du und deine Frau, ihr kommt rum in Deutschland, wenn der Urlaub da ist. Und mit einmal merkst du, daß dein Paradies in Deutschland ist, und hast so ein Gefühl des Geborgenseins, wenn du einen Propeller hörst oder einer von deinen Leuten nach Hause kommt in Uniform. Und wenn du heute an Adolf Hitler denkst oder ihn siehst oder seine Stimme hörst am Rundfunk zu Hause oder im Betrieb: Mann, dann brauchst du dich nicht zu schämen, wenn dir so'n bißchen komisch wird unter der Strickweste.

Das geht uns allen so, und wer einmal **Auge in Auge mit dem Führer** gestanden hat am 1. Mai in Berlin oder sonstwo, der vergißt das nie in seinem Leben. Das kann jedem passieren, aber nicht allen auf einmal. Aber alle auf einmal können wir da sein, wenn Adolf Hitler uns ruft. Wählen? Klar, wählen wir, aber wir wählen nicht nur. Für uns ist so eine Wahl ein Schwur, mit dem wir allen zeigen, wie wir stehen und wo wir stehen. **Nämlich da, wo Adolf Hitler steht.** Guck dir ruhig nochmal deine Hände an, Kamerad, wenn du am 10. April den Wahlzettel nimmst. Diese Hände schwören dann und danken heute — —

Heute?

Immer! **Deine Hand für Adolf Hitler!**

Immer, ja immer:

Es soll daher dieses Mal eine heilige Wahl sein. Ganz Deutschland muß antreten und muß sich dazu bekennen!

Adolf Hitler

Ja! für Adolf Hitler!

Horst Wessel (ganz rechts) und Richard Fiedler (dritter von links in der hinteren Reihe) mit Kameraden der Sektion Alexanderplatz und des Sturmes 1 im Jahre 1927
Aufn.: Fiedler

Die Kampfzeit des „Angriff"

Von Dr. Julius Lippert, Hauptschriftleiter des „Angriff" 1927—1933

Wir gedenken der Toten

Dr. G. Wir gedenken der Soldaten der deutschen Revolution und all derer, die für die Aufrichtung des Vaterlandes ihr dreimal heiliges Leben auf den Altar der Zukunft legten. Wir denken der Märtyrer für ein anderes Reich, die den Glauben, den unerschütterbaren, mit ihrem Herzblut besiegelten. Wir gedenken der tollkühnen Männer, die in der Zeit der größten Schmach unseres Volkes wissend dem Feind in die Gewehrläufe liefen und zusammenbrachen unter dem Ruf: Es lebe das Vaterland!

Die Fahnen nieder! Und senkt die Knie! Gebe Gott euch Kraft zum Hassen und Trotzen!

Unter flatternden Standarten marschiert eine neue Jugend mit lichten Stirnen einem anderen Morgen entgegen. An der Spitze geht der kommende Adel des Mutes und der Tapferkeit Sieg oder Tod entgegen. Die Würfel fallen auf Tod. Sechzehn deutsche Arbeiter und Studenten, von den höchsten Höhen und aus den tiefsten Tiefen des Volkes von Gott zum Symbol herausgenommen, werden von den Kugeln der Reaktion rechts und links niederkartätscht und röten für eine bessere Zukunft mit ihrem Blut das Pflaster. Weint der Tränen nicht! Aber sagt ihnen, daß sie den Händen gebieten, zu geballten Fäusten zu werden, und hebt die Fäuste, diese Arbeitsfäuste hoch und schwört bei Gott und allem, was euch heilig ist:

Wir werden euch nicht vergessen!
Unser Dank sei die Rache!
Auf den Tag!

Wir denken der Toten, die uns jedes Jahr das Schicksal als Unterpfand unseres Sieges nimmt. Der unbekannte braune Soldat hebt die Fahne mit dem schwarzen Kreuz auf Blutigrot und weist schweigend den Weg der Pflicht. Opfer und Blut waren immer noch Triebkräfte zum endlichen Triumph.

Kameraden: Ein Jahr ist um; ein neues Jahr beginnt. Wir denken der Toten! Mit Schmerz und Freude: Schweres und nie Gekanntes hat das Schicksal über uns bestimmt. Wir werden den Kelch des Leidens auskosten müssen bis zur Neige. Wer weiß: morgen trifft's dich, übermorgen mich. Die ewige Richterin Geschichte holt aus unseren Reihen heraus, des sie zu unserem Ruhm, zu unserem Ansporn, zu unserem Willen zur Tat bedarf.

Wir trauern nicht; wir stehen auf und schwören:

Vergeltung! Vergeltung! Der Tag bricht an!

Wir grüßen euch, ihr Toten. Deutschland beginnt neu zu glänzen im Morgenrot eures Blutes. Wir schlagen den Scharlachmantel eurer Hingabe um dieses geknechtete Volk, das selbst im tiefsten Unglück in seinen besten Söhnen, in euch, seinen königlichen Adel bewahrt.

Soldaten der deutschen Revolution! Bindet den Helm fester! Im Totentanz klingt eine Fanfare. Trommeln schlagen hinein. Dumpf und schwer. Aus den Lüften klingt und schlägt es wieder. Die Armee der Toten gibt Antwort.

Laßt dröhnen den Marschrhythmus der braunen Bataillone: Zur Freiheit!

Das Heer der Toten marschiert mit euch, ihr Sturmsoldaten, in eine bessere Zukunft hinein. Angriff, 7. November 1927

. . . sie sollen auf der Hut sein!

Dr. Goebbels beim 2. Märkertag in Bernau 1928. — Im Wagen sitzend Dagobert Dürr und Martin Beilke (Orje).
Aufn.: Heinrich Hoffmann

Ein Jahr „Angriff"

Dr. G. Was das heißt, weiß nur der auszumessen, der dieses Kampfblatt mit großgezogen hat. Mitten im Verbot gegründet, zu einer Zeit, in der in der Asphaltpresse mangels geeigneter Sensation mit rührender Pünktlichkeit die Seeschlange auftauchte, haben wir den „Angriff" in einjährigem Kampf aus seiner geistigen und auflagemäßigen Enge zu dem gemacht, was er heute ist. Und wenn er jetzt weit über die Grenzen der Reichshauptstadt hinaus seine parteipolitische und völkische Bedeutung hat, so verdankt er das allein seinem konsequenten Kampfgeist und der radikalen Methode, mit der er das System des heutigen Deutschlands und seiner Nutznießer angreift und bloßstellt.

*

Der „Angriff" war in seinen Anfängen als Waffe gegen ein ungerechtes und schamloses Verbot gedacht. Als solche mußte er das System brandmarken, auf dessen Boden solche Verbote möglich waren und weiterhin möglich sind, mußte die Träger des Systems angreifen, die demokratisch genug sind, solche Verbote auszusprechen. Daß er die Dinge nicht mit Glacehandschuhen anfaßte, das durfte jeder von vornherein wissen, der die Männer kannte, die hinter diesem Kampforgan standen. Wenn er heute weit über seinen eigentlichen Zweck und seine zeitweilige Bedeutung hinausgeht, so ist das ein Beweis dafür, daß der Kampf, den die Berliner Nationalsozialisten gegen das Polizeiverbot geführt haben, nicht im Lokalen sein Wesen und seinen Sinn beendete, sondern daß er selbst über die Grenzen der Gesamtbewegung hinaus eine Sache des ganzen deutschen Aktivismus war, der in unserer jungen Berliner Kampfgruppe als in seiner bewußten und folgerichtigsten Formulierung in der Reichshauptstadt getroffen werden sollte.

So sieht er aus! Diese lachende „Angriffs"-Parole wurde zum geflügelten Wort, redlich geliebt von den Unterdrückten und redlich gehaßt von den Ausbeutern. Mit Witz und Bosheit, mit Laune und Satire gingen wir an Menschen und Dinge heran. Wer uns zwischen die Zähne kam, der hatte nichts zu lachen. Ein sicherer Polizeivizepräsident weiß ein Liedlein davon zu singen. Wir haben ihn durch unseren unermüdlichen und zähen Angriff zur populärsten Gestalt der gesamten heutigen antisemitischen Bewegung gemacht, und wenn er später einmal mit in die Geschichte hineinschlüpft — als was, das wird sich ja noch finden —, dann hat er's allein uns zu verdanken.

*

Während die Journaille des Tages, auch die der nationalen bürgerlichen Opposition der Reichshauptstadt, in Feigheit versank und mit den Dingen, die auch sie als Unglück ansah, sich abzufinden begann, haben wir verbittert und lachend den Angriff proklamiert. Keinem zu Liebe und vielen zu Leide; nur der Sache wegen, die wir mit Leidenschaft verfechten. Aus Bedingungslosigkeit, Kampfgeist, Opfermut und Zähigkeit wurde diese Waffe mit Herzblut geschmiedet. Darum lieben wir den „Angriff", als wäre er unser eigenes Kind.

Es liegt nicht im Sinne meiner Kameraden, wenn ich heute von den Opfern spreche, die wir alle für dieses Blatt gebracht haben. Das wird und muß einmal geschehen, wenn später einer von uns die Geschichte unseres Kampfes um ein

Lied der Kämpfer

Als wir die Fahne durch das Grauen trugen —
Wir fragten nicht und wußten kaum warum.
Wir folgten, weil die Herzen herrisch schlugen,
Durch Hohn und Haß, marschierten treu und stumm.

Auch als der schwarze Tag uns schier zerschmettert,
Wir fragten nicht, wir brachen nicht ins Knie.
Wir folgten dem, das aus der Fahne wettert.
Wir zogen stumm, wenn auch das Herz uns schrie.

Vom Geheimbund zur politischen Partei

Als Dr. Goebbels nach Berlin kam . . . / Von Kurt Daluege

Dr. Goebbels während des Propagandamarsches am 20. März 1927 in Trebbin. Vor dem Wagen Kurt Daluege, dahinter Standartenträger Grünberg, jetzt Kreisleiter
Aufn.: Weltbild

Warten können

Dr. G. Auch die Revolution will organisiert sein. Wenn Revolution nichts anderes bedeutet als Durchbruch einer neuen seelischen Haltung mit anders gerichteten geistigen und politischen Inhalten, und wenn der Revolutionär von der Richtigkeit und Notwendigkeit dieses Durchbruchs innerlich so unerschütterbar überzeugt ist, daß er notfalls sein Leben darum zu opfern bereit wäre, dann wird er auch Mittel und Wege finden, diesen Durchbruch praktisch in Marsch zu setzen. Revolutionen haben ihr entscheidendes Merkmal in diesen Inhalten selbst, niemals in ihren Methoden. Durchführungsmöglichkeiten sind wandelbar. Unwandelbar muß nur bleiben, was durchgeführt werden soll.

*

Weil wir Aktivisten sind, gehen uns die Dinge zu schleichend voran. Wir stehen immer auf dem Sprung nachzuhelfen und verlieren dabei Geduld und Weisheit des Handelns, möchten durch mutiges Draufgängertum das ersetzen, was die natürliche Entwicklung der Reife uns oft in so grausamer Weise vorenthält. Und siehe da: wo einer losrennen will, fühlt er sich von seinem Vordermann gehalten. Wo einer schreien will, da schließt ihm sein Nachbar den wutverzerrten Mund. Ist das nicht unerträglich?

Ja, das ist unerträglich! Aber unerträglicher für den, der an der Spitze steht als für den, der in Reih und Glied marschiert. Da trägt jeder sein Päckchen allein, aber der oben trägt an all diesen Päckchen noch mit und hat sein eigenes dazu zu tragen. Glaubt ihr, uns juckte es nicht auch mal in den Fingern? Wißt ihr nicht, daß unsere Feder oft und oft andere Worte schreiben will, als der kühlwägende Verstand gestattet? Hört ihr denn nicht, daß die Stimme anders reden möchte als die rechnende Überlegung erlaubt?

Warten können! Darauf kommt es jetzt an. Für die oben und für die unten. An die revolutionäre Kraft der Bewegung glauben, auch wenn sie bonzig und friedlich ihre scheinbar bürgerlichen Pfade [illegible] Rächer nicht, die ihren Haß in Wut und Blut baden. Eiskalt dem Gegner auf den Pelz rücken, ihn abtasten, auskundschaften wo seine verwundbare Stelle ist, überlegsam und berechnend den Speer schärfen, ihn wohlgezielt in die leckе Blöße des Feindes hineinjagen und dann vielleicht noch freundlich lächelnd zu sagen: Verzeihen Sie, Herr Nachbar, aber ich kann nicht anders! Das ist jenes Rachegericht, das kalt genossen wird.

*

Es geht jetzt darum, die Kräfte, die in unseren Reihen mobilisiert sind, zu organisieren. Reden nicht viel, sondern arbeiten! Lernt Gesinnung haben ohne Krakeel. Das Warten bekommt uns besser als denen, die wir vernichten wollen. Die Zeit arbeitet für uns, und wenn wir mit der Zeit Hand in Hand arbeiten, dann können wir getrost und seelenruhig zuschauen, wie der Feind im eigenen Fett zu schmoren anfängt.

Lerne schweigen!
So lautet das erste Gebot des Revolutionärs.
Lerne warten!
So lautet das zweite Gebot des Revolutionärs.
Arbeiten ist das Erfordernis der Stunde. Und dann schweigend warten!

Angriff, 18. Februar 1928

Der kesse Orje